

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 30 / Hejmar 360 / Kanûn 2011

Değerli okuyucularımız!
Serxwebûn gazetesinin internet sitesi *www.serxwebun.org* Ocak 2012'den itibaren yayın hayatına başlamaktadır. Sitemizde Serxwebûn gazetesinin ilk çıktığı tarihten itibaren tüm sayılarına, kitaplarına ve şehit albümlerine ulaşabilirsiniz. Görüş ve önerilerilerinizi *serxwebun@serxwebun.org* adresinden bize ulaştırabilirsiniz.

Kürt halkı statüsüzlüğü artık kabul etmeyecek

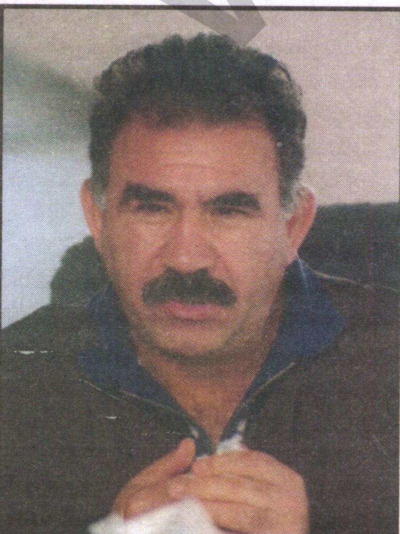

● TC'nin faşizan sömürgeci uygulamaları Kürdistan halkının özgürlük amaçlarının önüne geçemeyecektir. Bölgenin yeniden dizayn edilmesinde artık Kürt halkı da yer alacaktır. Kimse bunun önüne geçemez. Kürt halkı statüsüzlüğü kabul etmeyecektir. Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde bölgenin en eski halklarından birisi olan Kürt halkı da layık olduğu yeri alacak ve bu biçimde sürece güçlü bir aktör olarak katılacaktır. Öyle sıradan, vasat, basit değil, devindirici bir güç ve katılma potansiyeline sahip bir halk olarak bugün tarih sahnesine çıkmış bulunuyoruz.

● KCK adı altındaki operasyonlar özünde Önderlik sistemine karşı yapılan operasyonlardır. En son da Önderliğin avukatlarına yönelerek, kendilerince operasyonu zirveye çıkarmış oluyorlar. Aynı zamanda gerillaya, hareketin yönetimine karşı da yüksek teknolojiye dayalı olarak uluslararası güçlerin istihbaratına dayalı saldırıları da özünde Önderliğin kolunu kanadını kırma, zayıflatma, böylece kendi çizgisini dayatmadır. Savaş böyle bir savaştır, aslında stratejiktir. Önderliğin avukatlarına yönelmeleri, onların bu konuda nasıl bir kararlaşmayı yaşadıklarını da gösteriyor.

● Tüm köprüleri uçuran, kesinkes sonuç almaya doğru kestirme bir biçimde bir yönelim içerisinde oldukları da açıktır. Çünkü başarısız oldular. Başarılı olsalardı –devletlerin alternatifli olma karakterleri gereği– bir kapıyı açık tutabilirlerdi. Gelişkin tüm sistemler o şekildedir; tek alternatifle hareket etmezler. Ama onlar öyle sıkıştılar ve başarısız kaldılar ki artık her şeye yöneldiler. Avukatlara yönelmeleri yine gerillaya karşı bu kadar sınırsız, her çeşit silahı kullanmanın da mantığı aynıdır; bu saldırılar da istedikleri sonucu alamamanın ve yenilginin bir sonucudur. sayfa 2'de

TC gerçeğinde iktidar kayması ve AKP gerçeği

ABDULLAH ÖCALAN

● AKP hegemonyasının Kürt politikası CHP hegemonyasının politikalarından farklı değildir. Her iki parti de Kürtleri inkar ve imha politikasını eskisi gibi sürdüremiyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü ve bastırılamayan mücadelesi yatmaktadır. Yoksa kendisine kalsa, AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'ninkinden geride kalmaz. Hatta bazı yönleriyle, özellikle dinci ideoloji fanatikliğiyle (Hizbul-Kontra örneğinde görüldüğü gibi) CHP'ninkine taş çıkartır. PKK'de yaşanan 2002-2004 tasfiyeciliğinin arkasındaki teşvik edici güç esas olarak AKP'dir. Yine devlet içinde başlayan siyasi çözüm arayışlarını tıkayan güç de esas olarak AKP'dir. Devletin çözüm eğilimini kendi hegemonik tırmanışı için kullanmaktadır. Hem bu eğilimin içeriğini sulandırmakta, hem de kendi propagandası için kullanmakta, hem de içini boşaltıp boşa çıkarmaktadır. Bu yönüyle daha açık tavırlı MHP ve CHP'den çok daha tehlikeli olmaktadır. Ergenekon davalarını da aynı amaçla kullanmaktadır. Gerçek darbecilerle Kürt tasfiyeciliğinde uzlaşıp ayak takımını yargılar gibi gözükerek meşruiyet kazanmaktadır. sayfa 14'te

KÜRT HALKI STATÜSÜZLÜĞÜ ARTIK KABUL ETMEYECEK

“Ortadoğu’da yaşanan gelişmelerin bölge açısından iki boyutu vardır: Bir boyutu halkların demokrasi ve özgürlük istemiyken, diğer boyutu kapitalist modernitenin bu temiz istemleri ve çıkışı kirletme, çıkarlarına göre yeniden kendi sistemini kurma müdahalesidir. Biz elbette birinci boyutu -halkların boyutunu- esas alacağız; öbürüne karşı ise tutum sahibi olmak durumundayız”

Ortadoğu tarih boyunca her aşamada insanlığın gelişiminde önemli bir yeri teşkil eden bir bölgedir. Neolitik devrimin ilk geliştiği, insanlık uygarlığının ilk şekillendiği yerdir aynı zamanda. Hem insan bilincinin, biliminin ve tarihsel oluşumu açısından ilk gelişmenin yaşandığı temel bir alandır; hem de jeostratejik olarak da dünya açısından önemli bir yerde bulunmaktadır. Bu bölgenin tarihteki önemi aslında günümüzde de devam etmektedir. Özellikle yer altı yer üstü zenginlik kaynakları bakımından dünyadaki tüm dev güçlerin sürekli egemen olmak istediği bir bölgedir. Bu bölgeye egemen olan güç dünyaya egemen olabilmektedir. O açıdan da bölgedeki gelişmeler sadece bölgeyi değil tüm dünyayı, dünya sistemini (günümüzde kapitalist modernite sistemini) etkileyebilmektedir. Bu bölgenin jeostratejik politik konumuna bakıldığında, bugün bölgede yaşanan gelişmelerin bütün dünya açısından önemi de görülecektir. Bu stratejik konumundan dolayı, Ortadoğu, sürekli bölge halklarının inisiyatifi dışında yönlendirilmiş, şekillendirilmiş ve farklı süreçler yaşanmıştır. Özellikle I. Dünya Savaşı’nın ardından bölgede gerçekleşen paylaşım, Lozan Antlaşması’yla pekiştirilen ve oturtulan sistem, kapitalist modernitenin sistemidir. Bu sistem, halkların iradesine rağmen oturtulmuş bir sistemdir. Bölgede Araplar 22 parçaya bölünürken, Kürtler de 4 parçaya bölünüp, yok sayılmış ve bölge üzerinde “böl parçala yönet politikası” temelinde çeşitli çelişkiler sürekli gündemde tutularak, bölge bir sorunlar yumağı haline getirtilip, böylece kontrol sağlanmak istenmiştir.

‘Her şey kökleri üzerinde yeşerir’

Bugün artık bölge halkları –başta Arap halkı olmak üzere– daha yoğun bir biçimde bu sisteme karşı başkaldırı sürecini başlatmış bulunuyor. Aslında bu sistemin oturtulduğu günden bu yana Kürt halkının başkaldırısı vardır. Kürt halkı tam 90 yıldır bu sisteme karşı başkaldırı halindedir. Çünkü bu sistem Kürt halkının iradesine rağmen oturtulmuş ve Kürt halkının yok sayıldığı bir sistemdir. Bugün Arap halkları da bu başkaldırıya bir biçimde katılmış bulunmaktadırlar. Yani mevcut sistemi artık kabul etmeme, kendi iradesiyle bir sistemi oluşturma sürecini başlatmış bulunuyorlar.

Bu çok anlamlı, çok değerli bir şeydir. Artık dış güçlerin emperyal amaçlarla bölgede at koşturduğu veya kendi çıkarları doğrultusunda şekillenmeyi geliştirdiği sürece karşı bir çıkış vardır. Peki, bu başkaldırıyla halklar ne istemektedir? Uzun yıllardan beri egemen devletler tarafından verilmemiş olan özgürlük, demokrasi, adil paylaşım ve temel insanlık haklarını elde etmek istemektedir. Çünkü bunlar bölge halklarına yaşatılmadı; yansıtılmadı. Yılbaşında –özellikle de şubatla birlikte- Tunus’ta başlayan, Mısır’da giderek yaygınlaşan ve bugün tüm bölgeyi adım adım saran süreç, aslında bölgede yeni bir dönemin başladığını gösteriyor. Bu, beraberinde bölgeyi köktenci bir biçimde değişikliğe uğratacaktır. Kürt halkının modernite sistemine karşı başlattığı direnişin giderek bu biçimde bölge çapında bir direnişe, bir isyana dönüşmesi, beraberinde bölgede yeni bir sistemi düzeni, bir özgürlükler çağını geliştirebilecektir. Böyle bir yöne doğru bir gidişat söz konusudur. O açıdan da çok önemlidir. Eğer gerçekten bu biçimde bir gelişim derinleşir şekillenirse; aslında Ortadoğu bölgesinin yeniden kendine gelmesi, insanlık alemindeki stratejik önemine denk düşen bir rolü oynaması imkan dahiline girecektir.

Bu konuda Önderliğimizin savunmalarında yaptığı –aslında Önderliğimiz öteden beri konuya ilişkin kapsamlı değerlendirme ve çözümlemeler yaptı– çözümleme, analiz ve çizdiği çerçevenin doğruluğu böylece ispatlanmıştır. Bölgedeki gelişmeler Önder Apo’nun bölge için öngördüğü, *“her şey kökleri üzerinde yeşerir,” “bölge halklarının yeniden iradeleşmesi, dünya çapında, kapitalist modernitenin pençesi altında kan ağlayan insanlığı farklı bir özgürlükler çağına taşımada bir rol oynayabilir”* çerçevesindeki perspektifi doğrulanıyor. Gidişat oraya doğru seyrediyor.

Tabii kapitalist moderniteye karşı en fazla halkların demokrasisini, demokratik iradesini geliştirebilecek imkanlara sahip olan bölgelerin başında Ortadoğu gelmektedir. Çünkü Ortadoğu’nun tarihsel kökleri vardır; tarihten gelen kültürel zenginliği çağın gelişen bilimiyle bütünleşirse gerçekten bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin yaşanması imkan dahiline girecektir. Bugünkü gelişmeler onun ayak sesleridir. O açıdan bu gelişmeleri stratejik ele almak, önemsemek, bu biçimde süreci yönlendirmek çok çok önemlidir. Özellikle bu konuda Kürdistan devriminin oynayacağı rol, Ortadoğu halklarının Demokratik Konfederal sistemle ulaşacağı demokratikleşme düzeyini ve kapitalist modernite karşısında alternatif bir çıkışın çerçevesini gündeme koyacak; bu çerçevede insanlığın yeni bir evreye doğru ilerleyişi söz konusu olacaktır. O açıdan bölgedeki gelişmeler bu boyutuyla çok değerlidir.

Dikkat edilirse az önce sözünü ettiğimiz bölge konumu çerçevesinde bölgede gelişen bu isyan dünya çapında etkisini göstermekte ve küresel isyana dönüşmektedir. Wall Street’te –modernitenin göbeğinde– emekçi halkların sınıfların başlattığı direnişin, dünyanın birçok yerine yayılarak yüzlerce merkeze sıçraması, yani Tahrir Meydanlarının çoğalmasıyla varılacak olan boyutun, dünya çapında yeni bir akımın gelişmesine yol açabileceği şimdiden görülmektedir. Bu isyan dalgası, modernitenin o merhametsiz, her şeyi kendi çıkarına, kar hesabına göre biçimlendiren; toplumları da öyle yönlendirerek, şekillendirmesine karşı bir isyan dalgasıdır. Bir insanlık isyanıdır. Bir çıkıştır. Bölgenin dünyaya olan etkisi bu biçimde de açıkça gözler önündedir. Ancak bu, isyan dalgasının bir boyutudur (halk hareketleri boyutudur). Bu açıdan anlamlı ve değerlidir.

Fakat Ortadoğu’da gelişen bu isyan sürecinin farklı bir boyutu daha vardır: Kapitalist modernite bu süreci fırsat bilip müdahale ederek ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirerek, bu süreci bir devrim sürecine değil de bir restorasyon sürecine dönüştürme ve kendi sistemini yenilemenin malzemesi olarak kullanma çabası içerisindedir. Nitekim bu da çok yoğun bir tazyik etkisi yapmakta ve süreci boğuntuya getirmeye dönük çok ciddi bir handikap oluşturmaktadır. Yani kapitalist modernite, halkların kendi iradesiyle gelişen bir devrimsel çıkıştan ziyade, halkların çıkışını böyle yönlendirerek çeşitli biçimlerde müdahale ederek, kendi sistemini yenileme zeminine dönüştürmek istemektedir. Libya’ya nasıl yönelindiğini gördük. Aynı hesaplar çerçevesinde şimdi Suriye’ye dönük de benzer projeler her gün güncel bir konu olarak tartışılmaktadır.

Kısaca yaşanan bu gelişmelerin bölge açısından iki boyutu vardır: Bir boyutu halkların demokrasi ve özgürlük istemiyken, diğer boyutu ise kapitalist modernitenin aslında bu temiz istemleri ve çıkışı kirletme, kendi çıkarları sonucunda yeniden bölgede kendi sistemini kurmaya dönük müdahalesidir. Biz elbette birinci boyutu -halkların boyutunu- esas alacağız; öbürüne karşı ise tutum sahibi olmak durumundayız. Bırakalım halklar kendi devrimini kendileri gerçekleştirsin. Her şey kendi kanalında aksın. Madem halkların iradesine saygılı olunduğu iddia edilmektedir; o zaman gereken saygı da gösterilmelidir.

Hareket olarak barışçıl çözüm için elimizden geleni yaptık

Bu sürecin Kürdistan’a yansıması da beraberinde köklü sonuçlar yaratacaktır. Aslında Kürdistan üzerindeki sömürgecilik, bu sürecin Kürt sorununu gündeme taşıyabileceğini erkenden görmüş ve bazı tedbirler almaya çalışmaktadır. Bölgede köle bir sisteme tabii tutulmuş olan –ikinci sınıf değil yok sayılarak, üçüncü, dördüncü sınıf konumuna itilmiş bir durumda bulunan– Kürt halkının da atılım yapabileceğini, bölgenin yeniden dizayn edilmesinde sorununun gündeme geleceğini ve yeni dizaynda Kürtlerin de yer alabileceğini erkenden görmüştür. Kürdistan üzerindeki sömürgecilik buna karşı kontrolü sağlamak için, daha sürecin başında Türkiye-İran-Suriye ve Irak devletleri kendi aralarında ittifak yapmıştır. Bilindiği gibi bu ittifakın temeli esas olarak 2003’te Türkiye, İran ve Suriye tarafından atılmıştı. Zaten AKP rejimi bir yandan bölgesel güçlerle ittifak yapıp hareketimize karşı mücadele yürütürken, diğer yandan da bölgenin süregelen bu önemi ve gelişmeleri çerçevesinde kendini pazarlayarak NATO’dan, ABD’den de destek alıp, –onlarla da ittifak yapıp– hareketimize karşı saldırılar başlatmıştır. Böylece bir yerde hareketimize karşı geliştirilen uluslararası komplonun farklılaşarak, bölgesel ayağı oluşurken, bir de uluslararası ayağı farklılaşarak, devam etmiştir. Özellikle 5 Kasım 2007 tarihinden itibaren, ABD ve Türkiye’nin yapmış olduğu anlaşma çerçevesinde hareketimize karşı yüksek teknolojiye dayalı olarak, bütün uydu, hava, kara imkanları kullanılarak istihbarat toplama faaliyetleri yapılarak, Türkiye’ye destek sunulmuştur. Bu destekler hareketimizin tasfiye edilmesi için olduğu kadar, Türkiye’yi bu yeni süreçte kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirebilmek için de sunulmuştur.

AKP’nin bu konudaki politikası çok kurnazca, her iki taraftan yararlanmayı esas alan bir politika olmuştur. Böylece iki ayaktan oluşan bir konsept üzerinden hareket etmiştir. Bu ayaklardan birisi, bölge güçlerinden yararlanma iken, diğeri ise uluslararası güçlerden yararlanarak, hareketimizi tasfiye etmedir. İşte bu çerçevede bölge güçleriyle bu yılın başında daha da pekiştirilen ve artık somut bir operasyona dönüşebilecek bir planlama safhasına varan ittifakı geliştirdikleri şimdi bütün boyutlarıyla açığa çıkmış bulunmaktadır. Bu temelde AKP’nin öncülüğünde hareketimize karşı yılbaşından bu yana iki ayaklı bir konsept şeklinde bir plan uygulanmaktadır. Özellikle de hareketimizin 1 Haziran 2004’te yaptığı hamleyle birlikte Kürdistan’da gelişen süreçle beraber AKP’nin çeşitli, farklı tasfiye planları da gündeme girmiştir. AKP hükümetleri, bu süreçte her yolu deneyen bir tarzı uygulamıştır.

Aynı süreçte barışçıl faaliyetleriyle bilinen tanınan kimi uluslararası kurumların araya girmesiyle birlikte 2006’dan bu yana Önderlik ve hareketimizin yönetimi ile başta dolaylı, daha sonra ise direk gerçekleştirilen bir görüşme süreci de vardır. Bu konuda aracı olan kesimler tarafından her iki tarafa da, uluslararası düzeyde bu tür sorunların kamuoyuyla açık tartışılamayacağı, görüşmelerin çok gizli tutulması gerektiği ve çok dar bir ekip tarafından götürülmesi gerektiği söylenmiştir. “Dünyada benzer olaylar hep böyle çözümlendi” denilmiştir. Genellikle bu gibi sorunların gizli bir biçimde tartışıldığı yer de Norveç ve başkenti Oslo’dur. Bizim de bildiğimiz uluslararası düzeyde yaşanan birçok siyasal toplumsal sorun bu kurumların aracı-

lığıyla bu biçimde bir rota izleyerek, çözülmüştür. Benzer bir sürecin Kürdistan için de gündemde olduğu, dolayısıyla çok gizli tutulması gerektiği konusunda önce mutabakat sağlandı. Biz PKK tarafı olarak buna uyduk, ama sonradan bir biçimde (bizim dışımızda, belki Türk devletinin iç çelişkileri veya başka bir nedenle) internete sızdırıldı. Bu, tamamen bizim dışımızda gerçekleşen bir şeydir. Biz gerçekten de bu sürecin başarıya doğru gitmesini istiyorduk. Her ne kadar tıkandıysa da biz diyalog sürecini geliştirmek istiyorduk. Bir de biz uluslararası düzeyde söz verdiğimiz şeye bağlı kaldık, ama bu dışımızda bir biçimde yansıtıldı ve tüm kamuoyu tarafından öğrenildi. Tabii yansıtıldığı için biz de bazı izahatlar yapmak durumunda kaldık. Bu konuyla ilgili olarak daha önce hareketimizin yönetimi tarafından kamuoyuna açıklamalar yapıldı. Aslında biz süreci kendi kamuoyumuza ve yapımıza –teknik boyutlarını ve detaylarını izah etmeden– bir biçimde yansıtıyorduk. Aslında biz kamuoyumuza sürecin demokratik sürece doğru evirileceği, bu konuda bazı gelişmelerin olabileceği, ardından da İmralı'daki görüşmelerin kamuoyuna açıklanmasıyla birlikte o eksende sürecin boyutlanabileceği yönünde izahatlar yaptık ve yapımız bu şekilde sürecin doğrultusu hakkında belli bilgiler edinmişti.

Bu görüşmeler boyunca çeşitli ortak mutabakatlar da sağlanmıştır. Maddeler halinde belirtilen hususlar vardı, ama Türk devleti bunların hiçbirisine uymamıştır. Bu mutabakatlarda "TC şunları şunları yapacak, PKK de şunları şunları yapacaktır" biçiminde yazılmaktaydı. Biz bunların gereğini yaptık, ama Türk devleti yapmadı. Örneğin Kürt siyasetine dönük saldırının durdurulması gerekiyordu –ki devletin söz konusu heyeti sürekli 'durdurulacaktır' dedi– ama hiçbir biçimde durdurulmadığını herkes biliyor. Askeri operasyonlar da durmadı. Bu süreci tıkatmak için bize saldırı bile yapıldı. Bir görüşme ardından hareketimizin yönetimini kesin imha amaçlı bir saldırı bile gerçekleşti. Ama yine de biz ısrarla diyalog sürecinin başarısı için çabalar sergiledik. Yani bir taraftan bizimle tartışıyorlar, konuşuyorlar; öbür taraftan ise insanlarımızı yakalıyorlar veya operasyon yapıp, arkadaşlarımızı şehit ediyorlardı. Şimdi ise bütün bunları kamuoyuna tersine çevirerek anlatıyorlar. Durum esasında böyleydi. Biz ateşkese ve gereklerine uyuyorduk, ama karşı tarafta uymama ve samimi davranmama durumu vardı. Biz sürece samimi yaklaşırken AKP devletinin hiçbir zaman samimiyeti görülmedi ve güven verici hiçbir adım atmadı. Yaptığı göstermelik bazı şeyler olmuşsa da bunları sorunu çözmek için değil, kendi parti kitlesini güçlendirmek için yapmıştır.

Diyalog süreci böyle çeşitli sıkıntılarla karşılaşmış olsa da nihayetinde 2011 yılına kadar bu süreç belli bir olgunluk düzeyini kazandı, tartışılacak olan ne varsa hem İmralı'da hem Oslo'da tartışıldı. Bunun üzerine Önderlik, protokolleri hazırladı. Bu protokoller bütün bu görüşme sürecinin bir zirvesi ve bir sonucuydu. Protokolleri kamuoyu az çok biliyor. O dönem devlet aracılığıyla protokoller yönetimimize de ulaştırıldı. Biz de hareketin yönetimi olarak toplantı yaptık, tartıştık, bazı kelime ve cümle değişikliklerini öneri halinde sunduk. Bizim önerdiklerimiz Önderlik tarafından uygun görüldü ve son şekli verilerek, devlete sunuldu. Devlet heyeti de "bu artık hükümetin gündemine gelecek, hükümet bu konuda karar verecek" dedi. 10 Mayıs 2011 günü sunulan bu protokollere ilişkin devlet tarafından 1 ay içerisinde karar verilmesi lazımdı, ama seçim öncesine denk gelen o süreçte protokollerin hükümete ulaşmasının ardından Başbakan'ın ağzının değiştiğini gördük. Ondan sonra Başbakan, "ben o zaman (2000) iktidarda olsaydım, Öcalan'ı idam ederdim" dedi. Bazıları bu sözleri bir seçim yatırımı olarak yorumladı, ama biz biliyorduk ki öyle değildi. Bu, protokollere verilen bir cevaptı.

"AKP-Cemaat ikilisinin hesapları tutmadığı gibi gerçek yüzleri ortaya çıkmıştır. Bu Cemaat denilen olgunun nemenem bir olgu olduğunu bugün bütün dünya daha iyi görmektedir. AKP'nin gerçek yüzü deşifre oldu. Nasıl bir faşist sömürgeci zihniyete sahip olduğunu bugün herkes gördü. En çok da AKP'nin gerçekliği bütün toplumun göreceği şekilde ortaya çıktı"

Kürt karşıtı ittifak dağıtıldı

Seçim sonrası Kürt siyasetinin de bir nevi bu protokollere katılım anlamına gelebilecek şekilde DTK'nin 14 Temmuz'da Demokratik Özerkliği ilan etmesi, Türk devleti açısından artık bardağı taşıran son damla oldu. Bu durum karşısında AKP'nin gerçek yüzü ve esas niyeti bütün boyutlarıyla açığa çıktı. Bir yerde Önderlik, hareket ve siyaset, halk bütünlüğü sağlanmıştır. O adımın böyle bir özelliği de vardı. Bunu gören AKP öncülüğündeki Türk devleti, artık kararını kesinleştirmiş ve zaten önceden anlaşma yaptığı İran'ı devreye koyarak, bizi imha etmenin hazırlıklarını yapmıştır. Zaten saldırılarını hiçbir zaman durdurmamıştı. Bu biçimde kararını kesinleştirerek, diyalog sürecinin bozulmasını ve yeni saldırı sürecini onlar başlatmıştır. Yine 14 Temmuz günü tesadüfen Silvan'daki eylem de gerçekleşince özelde özerkliğin ilanına olan tepkiye Silvan eylemi gerekçe yapılarak, bir nevi onun üzerinden karar değiştirdiklerini kamuoyuna yansıtmış olsalar da gerçekte ise eylem değil, sürecin gelişmeleri temelinde karar almış oldukları kesindir. Belli ki bu görüşmeler sürecini, yine o sözünü ettikleri 'demokratik açılım' sürecini aslında bizi zayıflatmak, tasfiye sürecine tabi tutmak ve bizi kendi çizgilerine çekmek için başlatmışlardır. Bunu kendi çözüm çerçevelerini bize dayatmak ve kabul ettirmek için yapmışlardır. Bu nedenle bir taraftan hep altımızı oymayı, diğer taraftan da görüşmeleri sürdürmeyi esas almışlardır. Buradaki niyetlerinin karşılıklı saygı temelinde Kürt sorununu çözme değil, bizi tasfiyeye uğratarak ya da tasfiye sürecine zoraki bir biçimde razı ederek, bazı değişikliklerle sömürgeci sistemi egemen kıldırmak istedikleri açıktır.

Hatırlayalım, bahar boyunca yandaş medyanın temel aldığı tez Tamil örneğiydi: Sri Lanka'da Tamil hareketi var. Tamil hareketi tepeden tabana kadar ikiye bölündü; bir bölümü devletten yana geçti. Devletin önüne girerek, geri kalan gerilla hareketini –ki gerilla demeye de bin şahit gerek çünkü artık yerleşik hale gelmişler, ev bark kurmuşlar, yozlaşmayı yaşayan farklı bir gerilla tarzı vardı– tasfiye ettiler, katliam yaptılar. Orada ihanet ve katliam var. Bu nedenle AKP de bizim aramızda benzer bir ihaneti geliştirmek için elbette çok çaba gösterdi. 2003'te ihanet eden o grubu evirip çevirdiler, "bunlardan bir şey çıkar mı, çıkmaz mı" diye üzerinde çok durdular. Ama marjinalleşmiş, ihanet etmiş, bireysel yaşam peşinde olan, kin ve nefretten başka bir şey düşünmeyen kişiliklerden sonuç alamayacakları açıktır. Her şeyden önce Kürdistan halkının Önderlik çizgisi ve hareketimiz etrafında kenetlenmiş sağlam duruşu vardır. Ki bu birçok sömürgeci çabayı sonuçsuz bırakan, halkımızın çok güçlü yurtseverlik duruşudur. Kürdistan halkının bu engin yurtseverliği halkımız üzerinde geliştirilmek istenen birçok oyunu bölme, parçalama biçimindeki psikolojik savaş taktiklerini boşa çıkarmada önemli bir rol oynamıştır. Ama düşman amaçlarına ulaşmak için her türlü yolu denemeye çalışıyor. Hem hareket üzerinde ve hareketin yönetimiyle ilgili birçok yalana dayalı haber ortaya atıp, moral bozmak hem de bölge ve uluslararası güçlerle ittifak halinde mutlak bir biçimde sonuca gitmek istemiştir. İşte İran'ın Kandil'e saldırısı, İran'ın ağırlığını koymasıyla Irak devletinin, Güneyli güçlerin katılması temelinde Kandil'de de böyle bir Tamil örneğini sergileyeceklerini hesapladılar. Bu temelde Demokratik Özerkliğin ilanından iki gün sonra, 16 Temmuz'da, İran'ın saldırısı başladı. O açıdan Kandil'de gelişen direnişin çok değerli bir anlamı vardır. Bu anlamda Değerli Komutan Simko'nun öncülüğünde gelişen Kandil direnişi bu planı bozdu. Hareketimize karşı geliştirilen konseptin bölgesel ayağını böylece boşa çıkardı.

Bu nasıl gelişti? Sanıldı ki bir taraftan onlar, öbür taraftan diğerleriyle birlikte kısa sürede sonuç alırlar. Ama baktılar ki öyle değil, büyük bir direniş gelişti ve onların planlarında tıkanma yaşandı. Tabii bu, tarafları bir kez daha düşünmeye sevk etti. Nihayetinde İran baktı ki, Kürt sorunu üzerlerine yıkılacak. Zaten uluslararası düzeyde farklı sorunları da var. Dolayısıyla eğer başarılı olsaydı zaten yürüyüp gidecekti. Eğer Kandil tutulmuş olsaydı, ondan sonra diğer süreç Haftanin'den başlayacak, giderek o dedikleri şekilde imha hareketini tamamlanacaktı. Ama tıkandı, ilerleyemedi. Bırakalım Kandil'e girmeyi, daha önce İran'ın sınırları kapsamında olan alanlara girmesi bile sorun oldu. Çok ciddi ve çetin bir çatışma gerçekleşti. Ne kadar teknik kullanıldıysa ve ne kadar saldırı biçimleri geliştirildiyse de hepsi sonuçsuz kaldı. Önceden sözüm ona Federe Kürt Hükümeti güçleri de bize karşı kullanılacaktı, ama direniş süreci öyle bir aşamaya getirdi ki, bu sefer İran devleti onların yanına gidip, aracı olmalarını istedi ve onları aracı yaparak, bu işi durdurmaya yöneldi.

Bu temelde bilindiği gibi Federe Kürt Hükümeti'nin araya girmesiyle bir ateşkes yapıldı. Ateşkesin en önemli şartı, İran'ın bu konsepte dahil olmamasıdır. Bu biçimde bu konseptin bölgesel ayağı, en azından İran ayağı devre dışı edilmiş oldu. Bu tabii ki kahramanca gelişen direnişin bir sonucuydu. Bunu gören Türk devleti giderek bölgesel konseptin çok fazla sonuç alamayacağını görünce kendisini daha fazla uluslararası güçlerin hizmetine sokacak bir pozisyon aldı. Dolayısıyla Libya sürecine bu biçimde aktif katıldı ve Suriye politikasını da tümüyle değiştirerek, işleri onlarla tersine çevirdi. Böylece aslında 2000'de hareketimize karşı yapılan Adana Antlaşması'yla bir biçimde gelişen, 2003'ten bu yana da resmi bir biçimde bize karşı saldırı tarzında somutlaşan bu ittifak aşılmış oldu. Eski dostlar-kardeşler düşman oldular. Bu, Türkiye'nin yaklaşımıdır.

Hedef tüm Kürdistan parçaları ve tüm Kürdistan halkıdır

Diyalog sürecinin çözüme değil de imhaya dönüşmüş olmasının nedenleri önemlidir. Her şeyden önce AKP ve onun şekillendirdiği Türk devletinin zihniyetinde çözüm süreci oluşmuş değildir. Bu çok net bir biçimde anlaşılmıştır. Aslında bir yıldan bu yana Önderlik bunu tespit etti ve "biz hükümet ve parlamentoda çözüm zihniyetini geliştirmeye çaba gösteriyoruz" dedi. Zihniyetlerinde çözüm değil, ırkçı, milliyetçi, muhafazakar bir yaklaşım söz konusudur. Bu olmasaydı zaten çözümün eşiğine gelinmişti. Önderlik, *"Başbakan protokolleri kabul edeceğine dair söz versin, bu sorunu siyasal yollarla çözeceğini taahhüt etsin, önümü açsın, sorun bir haftada çözülür"* dedi. Peki devlet neden buna yanaşmadı? Birinci neden, çözüm zihniyetine sahip olmadığı içindir. Zihniyetinde çözüm yoktur. İkincisi, bölgedeki gelişmelerin Kürt sorununu gündemleştireceği ve kontrollerinden çıkacağının korkusunu yaşıyorlar. Bunlar bölgedeki gelişmelerden bu biçimde korkuyorlar. Bu nedenle "mutlaka önünü almalıyız, kontrol sağlamalıyız" türünde bir yaklaşım içine giriyorlar. Hatırlayalım bir ara herkes "acaba AKP eksen mi değiştiriyor? Fazlasıyla İran ve Suriye'ye yaklaştı" dedi. Çünkü gerçekten öyle bir durum vardı. Ama sonra baktı ki oradan çok fazla sonuç alamayacak, zaten Kandil direnişi de bunu açığa vurdu. Bu nedenle Batı'yı arkasına alırsa Kürt sorununu bastırmada daha etkili avantajlara sahip olacağını hesaplayarak, giderek yüz seksen derece çark ederek bu kez daha fazla ve bütünüyle ABD'ye ve NATO'ya yanaştı. Oradan arkasını sağlama almaya çalıştı. Çünkü sorunu Kürt sorunudur, tüm korkusu budur. Türk devletinin tek amacı var. Kürt sorunu konusunda kontrolü kaybetmemek, kontrolü altında tutmak, bölgedeki yeni değişikliklerden Kürtlerin yararlanmasını önlemektir. Onlar bölgedeki alt üst olacak değişikliklerden Kürtlerin yararlanıp, önemli bir aktör olarak ortaya çıkmasını önleme çabası içerisindedirler. Bunun için de hareketimizin gelişmesini durdurma, tasfiye sürecine tabi tutma ve gelişmesinin önüne geçme stratejik amaçları olmaktadır.

Bu biçimde bu yeni süreçte Kürdistan halkının herhangi bir statü kazanmaması ve herhangi bir yer tutmaması için var gücüyle sömürgeci bir çaba söz konusudur. Aslında bu bir derin sömürgeci politikadır. Bunun için İran da diğerleri de dahil oldular. Ne kadar çelişkileri olsa da ortak hareket etme durumları da olabilmektedir. Hala da bütün çelişkilerine rağmen bunu devrede tutmaktadırlar. Çünkü hepsinin korkusu, Kürt sorununun kontrolden çıkarak uluslararası bir sorun olarak gündeme gelmesi ve Kürdistan halkının güç kazanmasıdır. Bu nedenle amaç PKK hareketini güçsüzleştirme, durdurma ve tasfiye sürecine tabi tutmadır. Çünkü eğer PKK geriletilirse tüm Kürdistan üzerinde daha kolay denetim sağlayacaklardır. Bu nedenle amaçları sadece Kuzey değildir. Tüm parçalarda Kürt halkının kontrol altında tutulmasıdır. Bunu sağlamak için de PKK'nin tasfiye edilmesi ve geriletilmesi gerekmektedir. PKK ile bu kadar uğraşmalarının nedeni budur. Hedef tüm Kürdistan parçaları ve tüm Kürdistan halkıdır. Bu açıdan PKK'nin zayıflatılması tüm Kürdistan halkının zayıflatılması anlamına gelmektedir. Bu yüzden biz.bu saldırılar karşısında dışımızdaki tüm Kürt örgütlerinin tavır sahibi olmasını istedik. Çünkü hareketimiz şahsında bütün Kürt halkının çıkarlarına karşı bir saldırı söz konusudur. Buna yurtsever olan tüm Kürdistani örgüt ve kurumların karşı çıkması gerekmektedir. Bu yüzden biz ulusal birliği önemli gördük ve ulusal birlik çağrısını yaptık. Tarihin bu önemli döneminde Kürt halkı bir ulusal kongre veya konferansla demokratik ulusal birliğini kurarak, ortak bir strateji ile Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci emelleri boşa çıkarabilir ve bu önemli dönemde Kürt halkının çıkarlarını temsil ederek, Kürt halkının da yeni dizaynda bir statü elde etmesini sağlayabilir. Aslında Türk devletinin Güney ile ilişki çerçevesi bu eksendedir. Bu açıdan Güney dahil tüm Kürt halkını zayıflatmak ve kontrol altında tutmak için ilişki kurmaktadır. Bu nedenle ulusal birliğin öne çıkarılması dönemin en önemli yurtseverlik tutumu durumundadır.

Türk devletinin demokratik çözüme gelmemesinin diğer bir nedeni de bölgedeki konjonktürel durumu kendi lehlerine çevirebileceklerini düşünmeleridir. Bunlar, "biz 2003 yılında 1 Mart tezkeresi ile önümüze gelen imkanı kaçırdık, bu kez kaçırmayalım" diyerek, bu tutumu almışlardır. Neden hemen öyle Libya ve Suriye meselesinde çark ettiler? Hesapları bu temelde olduğu için. "Biz o zaman kaçırdık, onun için PKK yaşam alanı buldu. Halbuki biz o zaman Irak saldırısına dahil olsaydık, böyle olmazdı. Şimdi de benzer bir durum var, kaçırmayalım" diyerek hemen hamle yaptılar. Güya bu biçimde bu konjonktürel durumdan yararlanarak, PKK'yi tasfiye edecekler. Hesapları budur. İşte bu hesaplardan dolayı AKP rejimi çözüm aşamasına gelmiş olan barışçıl demokratik süreci ayağıyla tekmeledi. Savaşı tercih etti. Eğer teslim olsaydık, onların çizgisine gelmiş olsaydık belki öyle de götürürlerdi. Ama ne zaman ki Önderliğin kararlı olduğunu, ilkeli davrandığını, hareketin ve Kürt siyasetinin arkasında durduğunu ve bir bütünlük oluşturduğunu gördüler, o zaman savaş kararını kesinleştirdiler ve yeni savaş sürecini başlattılar. Mesele budur.

Peki, bizim cephemizde bu süreç nasıl yaşandı? "PKK savaşa hazırlandı

"AKP ve onun şekillendirdiği Türk devletinin zihniyetinde çözüm süreci oluşmuş değildir. Bu çok net bir biçimde anlaşılmıştır. Aslında bir yıldan bu yana Önderlik bunu tespit etti ve "biz hükümet ve parlamentoda çözüm zihniyetini geliştirmeye çaba gösteriyoruz" dedi. Zihniyetlerinde çözüm değil, ırkçı, milliyetçi, muhafazakar bir yaklaşım söz konusudur"

> **"Türk devletinin tek amacı var. Kürt sorunu konusunda kontrolü kaybetmemek, kontrolü altında tutmak, bölgedeki yeni değişikliklerden Kürtlerin yararlanmasını önlemektir. Onlar bölgedeki alt üst olacak değişikliklerden Kürtlerin yararlanıp, önemli bir aktör olarak ortaya çıkmasını önleme çabası içerisindedirler"**

"ve süreci bozdu" diyorlar. Bu doğru değildir, ama şu var ki PKK de tek eksen üzerinde çalışmadı. Biz yüzlerce kere sömürgeci devletler tarafından kandırılmış, katliamlarla yüz yüze bırakılmış bir halkız. Biz her zaman tedbirimizi almak durumunda olduk, olacağız. Bunun için Önderliğimiz "iki eksen üzerinde çalışacağız. Birinci eksen anayasal demokratik çözüm eksenidir, tercihimiz budur. Bu olmazsa Devrimci Halk Savaşı ikinci eksen olarak devreye girer" dedi. İşte biz bu iki eksen üzerinde çaba gösterdik. Fakat biz demokratik çözüm ekseninde samimiyiz. Gerçekten bu sorunu barışçıl demokratik yöntemlerle çözmek istedik, ama olmama durumuna karşı alternatiflerimizi de hazırladık. O alternatife bakarak "PKK önceden savaş hazırlığı yapmış" diyorlar. Hayır, PKK esas olarak barıştan ve demokratik çözümden yana kararını verdi, ama elbette ki kendi hazırlığını da yaptı. Çünkü bir de görüşme sürecinin nelerden geçtiğini yani hangi zorluklar ve sıkıntılarla yürüdüğünü biliyoruz. Görüşme süreci boyunca Türk devleti güven artırıcı hiçbir adım atmadı. Özellikle KCK adı altında insanların tutuklanmasında görüldüğü gibi Kürt siyasetini tasfiye etme, bizi daraltma politikasını durdurmadı. Bütün bunlar kuşkularımızı artıran uygulamalar olarak devrede kaldı. O açıdan bir halkın sorumluluğunu üstlenmiş olan bir hareket olarak biz işleri tesadüflere bırakamazdık ve hazırlıklı olmak durumundaydık. Kaldı ki bu Önderliğimizin genel bir tarzıdır. Sürekli alternatifli olmayı, her ihtimale hazırlıklı olmayı esas alan bir tarzı vardır. Önderlikten bu dersi almış olan bu hareketin yönetimi olarak tek taraflı çalışamazdık, hazırlıklı olmak zorundaydık. Bu nedenle biz barış çalışmalarıyla birlikte elbette ki olası saldırılar karşısında meşru savunma hazırlıklarımızı da yapmaya çalıştık.

Bugün Yeşil Ergenekon iş başındadır

Bu biçimde 14 Temmuz'la birlikte gelişen yeni süreç yaşandı. AKP devleti demokratik çözüm sürecine gelmeyince saldırılarını başlattı. Kandil saldırısı bunun en kapsamlı saldırı biçimi oldu ve zaten diğer alanlarda da Türk devletinin saldırıları gelişince artık yeni direniş süreci bu şekilde gündeme girdi.

Yeni süreç yaklaşık beş aydır yaşanmaktadır. Toplumsal devrimsel süreçler için bu zaman dilimi çok fazla değildir. Her şey üç dört ayda netleşmez, açığa çıkmaz. Bir direniş süreci başladı ve devam ediyor. AKP, her ne kadar tek başına iktidar gibi gözükse de özünde bir koalisyondur. AKP-Fethullah Gülen Cemaati'nin koalisyonu söz konusudur.

AKP-Cemaat koalisyonunun iddiası şudur: "Daha önceki İttihat-Terakkici (veya onların deyimiyle kemalist) hükümetler yanlış yaptılar, PKK onların yanlışlarından istifade edip, büyüdü. Biz şimdi onların yanlışlarını yapmadan, PKK'nin elde etmiş olduğu bu gücü PKK'den alacağız. PKK'yi minimize edeceğiz, onun kitlesini küçülteceğiz, gücünü azaltacağız, böylece marjinal bir güç haline getirip, Kürt sorununu kendi çizgimiz temelinde çözeceğiz. Ergenekon yanlış yaptı" diyorlar. Bugün Ergenekon'un onların iktidarına dönük girişimlerini yargılıyorlar, ama Kürdistan'da yaptıklarını ise yargı dışı bırakıyorlar. Çünkü onlar da farklı bir biçimde aynı yolu izliyorlar. Yani Ergenekon'un yaptıklarını onlar da farklı yöntemlerle yapmaktadırlar.

Ortada bir hükümet değişiminden ziyade devletin ele geçirilmesi vardır. Ergenekon'un fazlasıyla deşifre olmuş kesimlerini tutukladılar, diğer kesimiyle uzlaşarak, Beyaz Ergenekon yerine Yeşil Ergenekon'u geçirdiler. Bugün Yeşil Ergenekon iş başındadır. Yeşil Ergenekon, Beyaz Ergenekon gibi tek merkezde örgütlendirilmiş de değildir. Alt ayakları örgütlendirilmiştir. Yeşil Ergenekon komiteleri bugün her tarafta vardır. Onların verdiği karar çerçevesinde bölgedeki vali, yargı, polis yönlendirilmektedir. Biz bunu biliyoruz, bunların bizde belgeleri de vardır. Onları da ileride açıklayabiliriz.

Türk devleti aslında tarihin hiçbir aşamasında şeffaf olmamıştır. Özellikle de İttihat Terakki döneminden bu yana, Teşkilat-ı Mahsusa'nın oluşturulmasından bu yana sürekli kapalı kapılar ardında yönetilmiş bir devlet biçimi söz konusu olmuştur. Yani hem cumhuriyet öncesi, hem de cumhuriyet sonrası bu sistem oturtulmuştur. Geriye kalan meclis, yine devletin bilinen görünen resmi kurumları, pratik uygulamayı yapar ancak kararı başkaları verir. Şimdi de öyledir. İşte şimdi bu Yeşil Ergenekon'a göre PKK ile Ergenekoncular çatıştı, o da her ikisini yargılayacak, tasfiye edecek, böylece Kürt sorununu çözecek. Fethullah Gülen, "din tutkaldır, dini kullanalım" diyor. Kendileri dini kullanarak, bir kesim Kürt'ü din yoluyla kendisine çekecek, PKK'ye karşı olan tüm kesimleri toplayacak, tüm Kürtleri hedeflemeyecek. Hedeflenen sadece PKK tabanı olacak; o da uygun yöntemlerle hedeflenecek. Gerillayı yüksek teknolojiyle imha edecek, siyasi kesimleri tutuklayacak.

Beyaz Ergenekon, hedeflediklerini faili meçhul cinayetlerle etkisiz kılıyordu. Yeşil Ergenekon ise (belki ileride faili meçhule de başvurabilir) faili meçhul tutuklamayla, rehin almayla etkisiz kılıyor. Bu rehin alınanlar neden alınmışlar, kendileri de bilmiyorlar. Bu da bir faili meçhuldür. Bu nedenle bu, faili meçhul rehin almadır. Öldürme yerine rehin almayla kitle tabanını daraltmayı esas almaktadırlar. Yoğun bir psikolojik savaş eşliğinde bunu bu biçimde başaracaklarına inanıyorlar. Konseptleri budur. Konseptin bölgesel ve uluslararası ayağı devrede olacak, adeta herkesi harekete geçirecek, bireye kadar herkesi inceleyecek, herkesi özel savaş konusu, psikolojik savaş hedefi haline getirecek, yoğun bir medya örgütlenmesi oluşturulacak. Zaten onlarca kanal, onlarca ulusal bölgesel gazete ve her çeşit medya organı ele geçirilmiştir. Böylece savaşı yürütecek ve kazanacak. Dayandığı şey nedir? Psikolojik savaş ve bir de tekniktir. Hem gerillaya karşı tekniği o kadar yaygın kullanıyor hem de siyaset alanına karşı teknikle, takip etme, fotoğraf çekme, görüntü alma ve ortam dinlemesiyle yani her biçimde tekniği kullanarak psikolojik savaşı geliştiriyor. Tabii bir de polisi vardır; özel ordu örgütlemeye çalışıyorlar. Onlarla da imha hareketini geliştirecekler.

Yine bütün işbirlikçi kesimleri yanına çağıracak, onlara yer verecek, imkan sunacak. Otuz yıllık yasadışı örgüt liderlerini, şimdiye kadar Türkiye'ye etmedik küfür bırakmayan kişilerin hepsini toplayıp, getirip Türkiye'de kapı kapı dolaştırıp, propaganda yaptırıyorlar. Yani daha önceki Ergenekon'un örgütlediği askerin, korucuların bugün etkisiz kalma durumu karşısında siyasi korucuları örgütleyerek, onun ekonomik ayağını da oluşturarak, bazılarına mal-mülk vererek, bir kesimi garantör haline getirerek, bu biçimde işbirlikçi kendi gerçeğine ihanet etmiş bir tabaka oluşturup, yurtsever özgür Kürt kesimini de her biçimde hedefleyerek, rehin alarak, bu tarzda hareketi marjinalleştirecek ve bir de Tamil gibi katliamlarla sonuca gidecek. Bunların esas planı buydu.

Tasfiye konseptini gerillanın görkemli direnişi boşa çıkarttı

Ancak şunu da söyleyelim ki Tamil örneğini gündeme koymaları tamamen hayal ürünü senaryoların peşinde olduklarını göstermektedir. Çünkü her şeyden önce Kürdistan coğrafyası Tamil coğrafyası değildir. Bir de PKK hareketi ve Kürdistan özgürlük gerillası ile Kürdistan halkı siyaseti ve örgütlenmesiyle öylesine sıkı örgütlenmiş ve kenetlenmiş ki hiçbir güç ve kuvvet bunu böyle bölemez, parçalayamaz. Yine otuz yıllık engin bir tecrübeye ve derin bir ideolojik kararlılığa sahip olan Apocu fedai ruhla donanmış özgürlük gerillasını hiç kimse Tamil gerillaları düzeyine düşüremez. Ama belli ki AKP de İran'ı, Irak'ı, bölgesel hükümeti devreye koyarak, benzer bir şeyi yapacağını düşünmüştür. Halbuki biraz geriye dönüp baksa '90'lı yıllarda Ergenekoncular bunu da defalarca denemelerine rağmen başaramamışlardır. Şimdi ise hiç başaramazlar. Görülüyor ki bu konuda Cemaat ve AKP yönetiminin yaşadığı en temel hayal kırıklığı da Tamil gibi ikiye bölünme durumunun olmamasıdır. Bu açığı kapatmak için de bula bula Kemal Burkay gibi siyaseten bitmiş, bütün siyasi yaşamı PKK ve Kürt halkının kahramanlık direnişine karşıtlıkla geçmiş bir kişiyi buldular. Bunların bir askeri güçleri olmasa da siyasi bir korucu olabileceklerini tasarladılar. Ama siyasi korucu olabilmeleri için en azından bir kitleye ihtiyaçları var. 'Ne yazık ki' böyle bir kitle durumları da söz konusu değil. Onun için daha doğarken ölü doğmuş bu politika da sonuçsuz kalmıştır. Kürt halkının artık o tür uşak ruhlu figürlere pabuç bırakacak bir durumu söz konusu değildir. Bu halk Önderlik çizgisiyle donanmış, birliğini kurmuş, gerillası ve serhildanıyla kahramanlık destanlarını yaratmak üzere özgürlük yürüyüşünü başlatmış bir halktır. Bu açıdan düşmanın bu tür numaralarının tutma şansı yoktur ve bu konudaki bütün girişimlerinin şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da fiyaskoyla sonuçlanacağı kesindir. Belirttiğimiz gibi bu konseptin bölgesel ayağı bir yere kadar işledi. Görkemli direnişin gelişmesiyle bu konsept boşa çıkarıldı. Bundan sonra AKP ve Cemaat yazarçizerleri artık Tamil örneğinden bahsetmemeye başladılar. Çünkü hayal ürünü olan bu tür senaryolarla bir yere varamayacaklarını gördüler. Bu nedenle artık daha farklı yöntemlerle, daha çok da ABD'nin sağlayacağı teknikle nasıl sonuç alacakları yönündeki senaryolara ağırlık vermeye başladılar.

17 Ağustos'tan bu yana ABD'nin sağladığı ileri tekniğe dayalı hava saldırılarına ağırlık vererek psikolojik bir savaş eşliğinde sonuç alabileceklerini sanmaktadırlar. Şimdiye kadar sürdürülen saldırılarda istedikleri sonucu almadıkları açıktır. Her gün yalan haberlerle "hava saldırılarıyla yüzlerce gerillanın imha edildiği" propagandasını yapmaktadırlar. Açık ki bizim kayıplarımız oldu, ama saldırılar büyük oranda boşa çıktı. Onların bundan beklentisi daha fazlaydı. O bakımdan sonuç almış değillerdir. Aynı biçimde KCK adı altında yürüttükleri siyasal soykırım tutuklamalarıyla toplumu teslim alacaklarını sandılar; "artık özgür Kürt siyaseti biter, tasfiye olur" dediler ama bugün Kürt siyaseti ayaktadır. En son Amed, Batman, Mardin, Şırnak vb yerlerde gerçekleşen mitingler bunun açık örneğidir.

Yani kısaca AKP-Cemaat ikilisinin hesapları tutmadığı gibi, bunun karşılığında gerçek yüzleri ortaya çıkmıştır. Bu Cemaat denilen olgunun nemenem bir olgu olduğunu bugün bütün dünya daha iyi görmektedir. AKP'nin gerçek yüzü deşifre oldu. Nasıl bir faşist sömürgeci zihniyete sahip olduğunu bugün herkes gördü. Sadece bu beş aylık direniş değil, 1 Haziran 2004 hamlesinden bu yana gelişen ve özellikle de son yılda daha da somutlaşan direniş birçok gerçeği açığa çıkardı. En çok da AKP'nin gerçekliğini bütün toplumun göreceği şekilde açığa çıkarmış oldu.

Halkımızın kutsal dini inançlarını nasıl kullanmak istediklerini bugün herkes biliyor. Din yoluyla iğrenç sömürgeci amaçlarını gerçekleştirmek istedikleri açığa çıktı. Kısaca karşımızda var olan Türkiye Cumhuriyeti sömürgeciliği iflas etti. Gülen ve Erdoğan ekibi bu sömürgeciliğin imdadına koşarak, onu yeniden yaşatmaya yöneldi. Onların bu yaşatma çabaları da bugün deşifre oldu. Sömürgecilik aynı sömürgeciliktir, Ergenekon aynı Ergenekon'dur. Ha Beyaz Ergenekon, ha Yeşil Ergenekon. Halkımız açısından bu netleşti. Bunun netleşmesi önemli bir sonuçtur. Yani Gülen'in ve Erdoğan'ın Türk sömürgeciliğini kamufle ederek, bir biçimde dini kullanarak, farklı yol ve yöntemlerle yeniden hakim kıldırma çabası sonuç almamıştır. Bunun en çarpıcı örneklerinden bir tanesi de Kürdistanlı yurtsever dindarların başlattığı 'devletsiz Cuma namazlarıdır. Yurtsever Kürdistanlı dindarların bu tutumu Türk sömürgeciliğinin yeni dönemdeki politikalarını açığa vuran en açık yurtsever kitlesel bir tutumdur.

Peki, onların şimdiki hedefi nedir? PKK'nin kazandığı mevzileri alma, PKK'nin gücünü zayıflatma ve önüne geçmedir. Çünkü PKK sıfırdan gelmiş, bir kişiyle başlatılmış ve büyümesi durdurulamayan bir harekettir. Biz daha PKK'nin resmi mücadele süreci olarak 33. yılını yeni tamamladık. Önceki beş yılı da sayarsak 38 yıllık süreçte kat ettiği mesafe, bununla birlikte kazandığı büyüme, kitleselleşme ve mevziler vardır. Bunların tüm hesapları bu mevzileri nasıl geriletecekleri yönündedir. Bunda başarılı olamadılar; bu ortadadır. Bir de onlar bölgedeki mevcut konjonktürel durumun, onların Kürt özgürlük hareketini tasfiye amaçlarına hizmet edeceğini hesap ettiler. Hala da öyle değerlendiriyorlar. Bu, onların ciddi bir yanlışıdır. Bu yanlış, onları tümden yenilgiye götürecek bir yanlıştır. Bölgede gelişen süreçte –her ne kadar ABD kullanmak için, istediği her türlü desteği sunuyor olsa da– dipten gelen bir dalga söz konusudur.

Bu ne dalgasıdır? Bu, özgürlük dalgasıdır. Bölge halkları özgürlük istiyor. Bunun Kürt halkını etkilememesi mümkün müdür? O nedenle bölgede gelişen yeni konjonktürel durum, Özgürlük hareketinin dezavantajlarını değil, avantajlarını arttırmaktadır; bizim başarı kazanmamız için imkan yaratmaktadır. Bunun en bariz örneği bölgesel ittifakın parçalanmasıdır. Halkların özgürlükçü demokratik dayanışmaları daha da gelişecektir. Onlar ne yaparsa yapsınlar bugün Kuzey Kürdistan'da özgürlük amaçlarının önüne geçemezler, Batı Kürdistan'da geçemezler. Bugün Batı ile Kuzey Kürdistan çözümün kapısına dayanmıştır. Onu oradan tekrar gerisin geriye götüremezler. Neden? Çünkü bölgede yaşanan süreç bir özgürlükler süreci, demokrasi süreci, halkların sokağa döküldüğü bir süreçtir. Bu süreçte PKK'nin kitlesel hareketini nasıl bastıracak, gerisin geriye götürecek, teslim alacak ve sindirecekler? Faşizan yöntemlerle mi sindirmeyi başaracaklar? Bu mümkün müdür? Nasıl ki Mısır'ın on yılları aşan faşizan uygulamaları kitleleri durduramadıysa, Türkiye Cumhuriyeti'nin faşizan sömürgeci uygulamaları da Kürdistan halkının özgürlük amaçlarının önüne geçemeyecektir. Bu açıktır. Gelişmelerin bu anlamda hangi yöne doğru ivmeyi güçlendirmekte olduğu bellidir.

Kürdistan sorunu artık çözülecek

Bölgenin yeniden dizayn edilmesinde artık Kürt halkı da yer alacaktır. Kimse bunun önüne geçemez. Kürt halkı statüsüzlüğü kabul etmeyecektir. Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde bölgenin en eski halklarından birisi olan Kürt halkı da layık olduğu yeri alacak ve bu biçimde sürece güçlü bir aktör olarak katılacaktır. Hem de sürecin devindirici bir gücü olarak katılacaktır. Öyle sıradan, vasat, basit değil, devindirici bir güç ve katılma potansiyeline sahip bir halk olarak bugün tarih sahnesine çıkmış bulunuyoruz. Önder Apo'nun Kürt toplumunu otuz yıldan bu yana bilinçlendirme faaliyeti ve geliştirmiş olduğu demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması, bugün Kürt halkına çok ciddi bir stratejik güç kazandırmıştır. En önemli stratejisi budur. Bu açıdan Kürt halkının bu yeni süreci özgürlükle karşılamasının önüne hiçbir sömürgeci çaba geçemeyecektir. Nasıl ki Beyaz Ergenekoncular yenildiyseler, Yeşil Ergenekon da yenilmeye mahkumdur. Beyaz Ergenekon altı yüz yıllık devlet tecrübesini bize karşı kullandı. Uygulanmadık hiçbir yöntem bırakmadı; her türlü yöntemi kullandı. Faili meçhullerden, ağır işkencelerden, sürgünlerden tutalım; yakmalara, yıkmalara kadar her şeyi uyguladılar ama sonuç alamadılar. Şimdi yeni yetme olan Yeşil Ergenekon nasıl sonuç alacak? Tüm güvenleri psikolojik savaş ve tekniktir; ihanet güruhunu oluşturarak, onlarla sonuca gitmedir. Artık bunu kimse yutmaz. Bununla sonuç almaları mümkün değildir. Kürdistan sorunu artık çözülecek. Bölgede yeni gelişen süreç Kürt sorununu da beraberinde çözecektir. Kuzey'de ve Batı'da sorunun çözümü, beraberinde Güney'deki mevcut yapılanmayı da güçlendirecek, Güney'de var olan sorunları –ki Güney'de daha çözülemeyen birçok sorun vardır– da çözüme götürecektir. Çünkü bu, Kürt siyasetini bölgede daha etkili ve güçlü kılacaktır. Üç parçada çözülen bir sorun karşısında Doğu'nun da çözümsüz kalamayacağı açıktır. Doğu'da da sorun çözülecektir. Kürt sorunu bu biçimde artık çözüm aşamasına gelmiş bulunmaktadır.

"Sorun çözülecek" ya da "Kürtler de bölgede yerini alacak" derken, şunu da belirtmeliyiz: Birileri bundan Kürtlerin de bir ulus devlet olacağını anlayabiliyor veya öyle telakki edenler var. Öncelikle şunu söyleyelim ki Kürtlerin her şeye hakkı vardır. Eğer hak olarak bakılacaksa hakkı vardır, ama biz PKK hareketi olarak, bir Önderliksel hareket olarak çağı doğru okuma temelinde ulus devletin toplumlara özgürlük ve demokrasi getirmediği, tersine devlet olduğu sürece orada gerçek anlamda demokrasi ve özgürlüğün olmayacağını değerlendiren yeni bir paradigmayla sadece Kürt sorununu çözme değil, Ortadoğu'da yeni bir gelişmeye yol açacak bir çizgiye sahip bir hareketiz. Hatta dünya düzleminde kapitalist modernitenin yarattığı kaotik sisteme alternatif bir sistemi öneren Demokratik Konfederal sistemi bu biçimde geliştirmek isteyen bir hareket durumundayız.

Diğer önemli bir husus da çağımızda ulus devletler artık aşılma sürecine girmiş bulunmaktadırlar. Ulus devletlerin insanlığa kattığı bazı şeyleri olsa da aldığı çok şey vardır; büyük zararlar vermiştir. İlk ulus devlet şekillenmesinin gerçekleştiği 1789 Fransa'sından başlayalım; ondan sonra gelişen süreç halkların birbirini boğazlama sürecidir. Avrupa'daki İngiliz-Fransız savaşları, Fransız-Alman savaşları, Alman-İngiliz savaşları çok bilinir. 1800'lü yıllar Avrupa'nın kan ağladığı yıllardır. Sonradan kapitalizmin ilkel sermaye birikimi döneminin aşılarak, rekabet dönemine geçmesiyle birlikte bu dünya çapına yaydırılmış ve I. Dünya Savaşı gerçekleşmiş, yirmi milyonun üzerinde insan yaşamını yitirmiştir. Ardından II. Dünya Savaşı gerçekleşmiş, elli milyonun üzerinde insan yaşamını yitirmiştir. Yani ulus devlet mantığı ırkçılığın, milliyetçiliğin, faşizmin gıdası olmuş ve onları geliştirmiştir. Faşizm, ulusdevlet mantığının bir ürünüdür. Ulusdevlet sisteminin insanlığa verdiği bu büyük zararlar ortadayken ve gerçek özgürleşmenin, kardeşleşmenin, demokratikleşmenin önünde en çok engel olan bir sistem olma gerçekliği dururken, bizler yeni bir ulus devlete sarılmayacağız. Hayır, biz onun yerine halkların kardeşliğini, birlikteliğini ve gerçek demokrasiyi geliştirecek olan Demokratik Konfederal sistemi esas alacağız. Bu açıdan Kürtlerin öncelikle bu yeni dizayn sürecinde bir statü kazanmaları önemlidir. Bu bizim hedefimizdir. Süreci bu biçimde karşılayarak, kimliksiz statüsüz bir halk değil, kimlikli statülü bir halk olmakla özellikle demokratik sistemi adım adım bölgeye yayarak, bu biçimde bölgede halk demokrasilerinin gelişmesine ve çok tarihi stratejik bir gelişmeye yol açacak yeni bir perspektifle geleceğe bakıyoruz. Bizim perspektifimiz budur. Yani bu açıdan bugün gelişen Kürdistan özgürlük mücadelesinin sadece Kürt sorununu değil, bölgedeki halklar sorununu çözme, bölgedeki ve dünyadaki halkların kapitalist moderniteden kaynaklı çektiği çok çeşitli sorunları aşırma sürecinin başlatılmasında da önemli bir rolü olacaktır. Onun enternasyonal boyutu da budur. Onun demokratik boyutu, toplumcu, doğal toplumu esas alan demokratik ekolojik özelliğinden ileri gelmektedir. Şimdi kısaca bizim yeni sürece olmazsa olmaz bir biçimde çözümü dayatma gerçekliğimizin altında bu güçlü veriler yatmaktadır; bu güçlü kaynaklar vardır. Halkımızın özgürlük ve demokrasi isteminin dayandığı böylesine güçlü ideolojik, demokratik perspektif söz konusudur.

Bunları ifade ettikten sonra bu son süreci de kendi açımızdan değerlendirebiliriz: Sömürgeciliğin halkımızın haklı davası karşısında yürüttüğü çabalar, sadece onun saldırgan, faşist, imhacı, inkarcı, sömürücü gerçeğini açığa çıkartmıştır. Elde ettiği herhangi bir sonuç olmadığı gibi, olmayacaktır da. Ama bizim kendi pratiğimizi de daha detaylı ve etraflıca değerlendirmemiz gerekmektedir.

> **"Son sürece bakıldığında aslında önemli gelişmelere yol açan bir direniş sürecinin gelişmiş olduğu görülecektir. Her şeyden önce Cemaat-AKP'nin ve Yeşil Ergenekon'un gerçeği açığa çıkarılmıştır. Kandil direnişi, konseptin yerel ayağını boşa çıkartmıştır. Kuzey Kürdistan'da, Karadeniz'den Zagros'a kadar gelişen direniş devlete ciddi darbeler vurmuştur; sarsmıştır"**

Asıl hedeflenen Önderlik sistemidir

Öncelikle şunu belirtelim: Bir kere yoğun bir psikolojik savaşla karşı karşıya bulunan hareketimizin ve halkımızın bu süreci güçlü bir birliktelik göstererek karşılamış olması önemli bir başarıdır. Önderliğiyle, hareketiyle, halkıyla, siyasetiyle bir tavır sergilemesi, geleceği yaratacak olan önemli bir duruştur. Onu öyle basit, sıradan ele almayalım. Belki bizim örgüt yapımız içinde böyle bir sorunun olması mümkün değil, ama düşmanın ikilik yaratmak istediği zemin sadece örgüt yapısı değil, Kürt halkının geniş toplumsal-siyasal zemin içindeki çeşitli kurumları üzerinde de oynayarak, hatta çeşitli kişileri hedefleme ve değişik pozisyonlara çekme çabaları sergileyerek, bir yerlere varmak istemiştir. Bu amaçla bozmaya dönük çok yoğun çaba sergilemektedir. Kürt kurumlarında parçalamaya dönük, ikilik yaratmaya dönük her türlü yol yöntem denenmiştir, ama düşman bütün bu yol yöntemlerde başarısız kalmıştır. Bu bir kere genel bir başarıdır. Özellikle Önderlik, hareket ve yasal siyasetin, toplumsal alanın bütünlüklü ve daha da güçlenmiş birlik ruhuyla, ilkeli duruşu önemli bir sonuçtur.

Ardından gelişen mücadelede özellikle son dört buçuk aylık pratik sürece bakıldığında aslında önemli gelişmelere yol açan bir direniş sürecinin gelişmiş olduğu görülecektir. Her şeyden önce yukarıda da belirttiğimiz gibi Cemaat-AKP'nin ve Yeşil Ergenekon'un gerçeği açığa çıkarılmıştır. Gerçekleşen Kandil direnişi, konseptin yerel ayağını boşa çıkartmıştır. Kuzey Kürdistan'da, Karadeniz'den Zagros'a kadar gelişen direniş mücadelesi devlete ciddi darbeler vurmuştur; sarsmıştır. Son gerçekleşen Çelê eylemi ciddi bir askeri ve örgütsel performansı ortaya koymuştur; gerillanın hangi düzeyde bir eylemsel gücü sergileyeceğini herkese göstermiştir. Yani gelişen eylemsellik süreci ve onun yarattığı sonuçlar sömürgecilik açısından sarsıcı olmuştur.

Yine Serhildan Hareketi'ne ilişkin Yeşil Ergenekon'un gizli belgelerinde "öyle yapmalıyız ki bir açıklamayı okuyacak adam bulamasınlar" sözleri yer alıyor. Yani toplumu tam teslim alma ve etkisiz kılma hedefleri vardı. Bunun için Önderliğin sistemine karşı bir savaş açtılar. Bilindiği gibi Önderlik üzerinde derinleştirilmiş bir tecrit ve psikolojik işkence vardır. Esas savaş Önderlik sistemine karşı bir savaştır. Yani bu KCK adı altındaki operasyonlar özünde Önderlik sistemine karşı yapılan operasyonlardır. Bu sistemin akademi ayaklarına yöneldiler, en son da Önderliğin avukatlarına yönelerek, kendilerince operasyonu zirveye çıkarmış oluyorlar. Aynı zamanda gerillaya, hareketin yönetimine karşı da yüksek teknolojiye dayalı olarak uluslararası güçlerin istihbaratına dayalı saldırıları da özünde Önderliğin kolunu kanadını kırma, zayıflatma, böylece kendi çizgisini dayatmadır. Savaş böyle bir savaştır, aslında stratejiktir. En son Önderliğin avukatlarına yönelmeleri, onların bu konuda nasıl bir kararlaşmayı yaşadıklarını da gösterirken, aynı zamanda başarısızlıklarını da ortaya koyuyor. Tüm köprüleri uçuran, kesinkes sonuç almaya doğru kestirme bir biçimde bir yönelim içerisinde oldukları da açıktır. Çünkü başarısız oldular. Aslında başarılı olsalardı –devletlerin alternatifli olma karakterleri gereği– bir kapıyı açık tutabilirlerdi. Gelişkin tüm sistemler o şekildedir; tek alternatifle hareket etmezler. Ama onlar öyle sıkıştılar ve öyle başarısız kaldılar ki artık her şeye yöneldiler. Önderliğin avukatlarına yönelmelerini bu şekilde değerlendirmek gerekmektedir. Yine gerillaya karşı bu kadar sınırsız, her çeşit silahı kullanmanın da mantığı aynıdır; bu saldırılar da istedikleri sonucu alamamanın ve yenilginin bir sonucudur.

Yani bunlar güya bizi temmuz-ağustos ayıyla birlikte kadavraya çevireceklerdi; planları bu şekildeydi. Tamil örneğini boşuna ortaya atmadılar. Ancak gelinen aşamada öyle bir durum var mı? Yok. İşte bu başarısızlığın vermiş olduğu gerginlik ve darlıkla kudurganlaşarak, her gün siyasal alana yönelmektedirler. Siyasal soykırımı derinleştirerek, güya mutlaka amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Kürt halkı direnecek; binlercesini tutuklasalar da yerini doldurup, mücadeleyi sürdürecek, yürütecektir. Durum budur. Şimdi bunun karşısında bir duruş vardır. Eğer bugün bir duruş varsa, bu onların başarısız olduğunu göstermektedir.

Geçtiğimiz süreçte hem genel olarak yürütülen mücadele, hem de diğer parçalarda alınan tavır ve hareketin çizgisi doğruydu. Hareketimizin bu süreçte hem bölgesel güçlere yaklaşımı, hem de genelde bu süreci doğru okuması temelinde gerçeğe uygun bir politik yönlendirme ve pratik sonuçlar ortaya çıkarılmıştır. Bu biçimde hem gerillada hem toplumsal alanda direngenlik, doğru pratik politika aslında sömürgeciliğin amaçladıklarını boşa çıkarmıştır. Belli bir duruş ve belli bir düzeyi yakalamıştır. Bunu rahatlıkla söylemek mümkündür. Bu gelişmelerin ortaya çıkmasında bu doğru politikanın etkisi yok değildir.

Ülke sahasındaki genel gelişmelerin ve bu sürecin etkisi yurtdışındaki çalışmalar üzerinde de olmuştur. Yine Kürdistan parçaları üzerindeki çalışmalarda da olumlu etkileri söz konusudur. Hareketin hem Kuzey'de, hem Batı'da, hem Doğu'da, hem Güney'de hem de yurtdışında bunu sağladığı düzey bunların sonucudur. Düzey bir güçlenmedir, Kürt sorununda çözümü zorlamadır. Hareketimizin mevcut durumda yakaladığı performansı açıklıkla böyle izah edebiliriz.

2011'DE OYUNLARI BOZULAN AKP 2012'DE YENİLGİYE UĞRATILACAKTIR

Herkes de geçen yılın muhasebesini yapmaya çalışıyor. Gelecek yıl için de kendilerine göre öngörülerde bulunmaya çalışıyorlar. Olup bitenleri insanlık daha fazla, daha derinden anlamaya çalışıyor. Aslında daha çok da anlaması gerekiyor. Çünkü gerçekten de 2011 herkes açısından zorluklarla, çatışmalarla dolu önemli olayları içeren, değişiklikler ifade eden bir yıl oldu.

2011 yılı için baştan ifade edilen büyük mücadele ve değişim yılı olacağı tanımları aslında pratikte tamı tamına doğrulandı. Değişik alanlarda herkes çok büyük bir çaba, mücadele, arayış içerisinde oldu. Tarihte yeri olacak, izi olacak önemli değişiklikler de yaşandı. Dönüp geriye bakıldığında yaşanan olayların hiç de öyle küçümsenemeyecek türden olduğu rahatlıkla görülür. Böyle yoğun bir mücadele ve değişim içerisinde 2012 yılına giriliyor. Herkes bu çerçevede yeni yıla girmeye hazırlanıyor. Tabii yeni yılın da aynı zorluk içinde, çetinlik içinde var olanı daha da derinleştirip sonuca götürecek düzeyde geçeceği da şimdiden anlaşılıyor. Bu bakımdan da herkesin daha ciddi, daha yoğun arayışçı ve çaba sahibi olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Bizim açımızdan da tabii çok kapsamlı ve zorluklarla dolu bir mücadele yılı oldu. Kürt sorununun çözümünde kalıcı adımların atılacağı, kararların verileceği final yılı olacağı biçiminde değerlendirmiştik. Söz konusu tanımlara, değerlendirmelere denk düşen bir yıl yaşadık. Belki sonuçları tam görünür duruma gelmiş değil. Derinliği, tarihiliği şimdiden kolay anlaşılır değil. Ama geçen yıl Kürdistan'da büyük bir mücadele yaşandı. Unutmayalım ki bu yıl da Kürt özgürlük hareketi tümden yok edilmek, Kürdistan'a yeni bir inkar sistemi dayatılmak hedefleniyordu. Her düzeyde hareketimizin imhası için kararlar verilmiş, planlar yapılmış bu temelde de çok yönlü ilişki, çaba içine girilmişti. Bizim de bunları görme, anlama, değerlendirme, bunlara karşı sonuç alıcı bir mücadeleyi geliştirme, bu planları boşa çıkartarak süreci tersine çevirme, 2011 yılını Kürt sorununun çözüm yılı haline getirme doğrultusunda hedeflerimiz, yaklaşımlarımız vardı. Bu temelde de çok yönlü, önemli bir mücadele içerisinde olduk. Tartışmasız olarak Kürdistan tarihinin en kapsamlı mücadele süreçlerinden birisi 2011 yılında yaşandı.

Şimdi bütün bunlardan nereye gelindi, mücadeleler ne sonuçlar verdi? Kim hedeflediğini, amaçladığını hangi oranda gerçekleştirdi? Bunun muhasebesini ilgili güçler, çevreler yapmaya başladılar. Yoğun olarak da daha şimden tartışılıyor. Çok fazla da tartışılacağa benziyor. 2011 yılının özellikleri nelerdi, imkan ve fırsatları hangi çerçevedeydi, bunlar ne kadar anlaşıldı, değerlendirildi, dolayısıyla hangi sonuçlar yaratıldı, bunlar iyi analiz edip doğru ve yeterli bir biçimde bilince çıkartılmazsa 2012 yılında yaşamak, mücadele etmek, yürümek zor olur. Ucuz, yüzeysel, hayali, sloganvari yaklaşımlarla kendimizi kandırmamalıyız. İşin ciddiyetini, derinliğini yeterince görmeyen ve bu temelde de sonuç alıcı yaklaşımları ortaya çıkartıp örgütlemeyen tutumlar önümüzdeki yeni yılda zor yaşam imkanı bulurlar.

Eski tarz tempo ve mücadele düzeyi sürecin gereklerini karşılamaz

Olup bitenlerden yeterince ders çıkartmaya ve temel gelişmeleri daha derin, doğruya yakın anlamaya, dolayısıyla da bu temelde kendimizi özgürlük mücadelesini başarı tarzında daha etkili yürütür hale getirmeye, bunun eğitsel, örgütsel pratik hazırlıklarını yapmaya çalışıyoruz. İçinde bulunduğumuz süreci öyle geçen yılların tekrarı gibi algılamak ve buna göre yaklaşım göstermek yanlış olur, yetersiz olur. Eski tarz, tempo ve mücadele düzeyi mevcut sürecin gereklerini karşılamaz. Bunu hareket ve halk olarak hepimizin çok iyi bilmesi gerekir. O nedenle de yaptığımız işleri daha iyi anlayabilmek ve başarılı sonuç alıcı kılmak için bu gerçekleri, en azından gözümüzün önünde gerçekleşen 2011 yılı olaylarını doğru, yeterli anlayıp ders çıkartmamız, bu temelde 2012 yılında ne tür gelişme olasılıkları mümkün bunları doğruya yakın, yeterli bir tespit etme gücünü göstermemiz şarttır. Unutmayalım ki, imha fermanlarımız çoktan hazırlanmış durumdadır. 2011 yılında da bunu gerçekleştirmek için hiçbir yasa, hukuk, ahlak, ilke tanımadan saldırı yürüttüler. Yeni yılda da bu tutum ve saldırılarını daha da derinleştirerek tüm güçleriyle yürütmeye çalışacaklardır. Bu politikalardan ve tutumlardan vazgeçmeyeceklerdir. Dolayısıyla işler ciddidir. Öyle heyecanla, ajitasyonla yaklaşarak, o temelde algılayarak yeterli yaklaşmanın ve pratikleşmenin mümkün olmadığı bir süreçten geçiyoruz. Onun için de daha derin anlamak, gerçekçi anlamak, olay ve olguları daha kapsamlı bakabilmek, yeterli analizler yapabilmek, buradan çıkan sonuçlara göre ne yapıp yapmayacağımıza karar vermek, ona göre plan, örgüt, pratik geliştirmek durumundayız. Ancak böyle olursa faşist gerici saldırganlığı kırmak, boşa çıkartmak, özgürlük mücadelemizi ilerletmek, Kürt sorununun çözüm sürecini siyaset gündemine dayatıp kalıcı sonuçlara ulaşmak mümkün olur. Bunun da verileri ve imkanları her zamankinden daha fazladır. Kürt halkının özgür varlığının küresel hukuk ve siyaset tarafından da kabul edilir hale gelmesi ve Kürt sorununun çözümü için ortam, koşullar her zamankinde fazla fırsat ve imkan içeriyor. Yeter ki zamanında, yerinde, doğru tarzla, yöntemlerle değerlendirilebilsin ve pratiğe geçirilebilsin.

Süreç öyle tek yanlı değil. Tehlikeler, imha tehditleri bu anlamda sürecin ciddiyeti her zamankinde daha fazla olduğu gibi, Kürt sorununun çözümü için imkan ve fırsatların varlığı, ortamın buna uygunluğu da her zamankinden fazladır. Neredeyse kırk yıllık mücadele adım adım gelişerek sona doğru yaklaşmış durumdadır. Derinin yüzülüp kuyruğa gelinmiş olduğu söylenebilir. Kuyruktan tulum mu çıkacak yoksa kuyruk mu kopacak; işte bunun belirleneceği süreci yaşıyoruz. Bu temelde de imkanlar kadar tehlikeler de içeren, herkes açısından biraz da can havli diyebileceğimiz bir durumu ifade eden bir mücadele süreci yaşanmaktadır. Öyle ki ya Kürtlere yeniden bir katliam yaşatılacak, yeni bir inkar ve imha sistemi biraz cilalanmış olarak oturtulacak, böylece özgürlük arayışları imha edilecek ya da yaklaşık yüz yıldır örgütlendirilip, maskelendirip, derinleştirilerek sürdürülen soykırım rejimi ortadan kaldırılacaktır. Artık ikisinin birlikte yaşadığı ve mücadele ettiği, çatıştığı bir dönemin sonuna geliniyor. Hangisinin gerçekleşeceğinin belirleneceği bir süreç içinde bulunuluyor. Bu sonuçlardan hangisinin gerçekleşeceğini mücadele belirleyecek. Dikkat edilirse eski durumu sürdürme imkanı kalmamıştır, eski yaklaşımlarla hiç kimse kendi konumunu koruyamaz. Çok yoğun bir tartışma, arayış var. Arayışların yanında her güç rakibini geriletmek için mücadele içinde. Bir günlük söz ve olaylara bakıldığı zaman bile bu durum görülebiliyor. Şimdiye kadar gizlenmiş, söylenmemiş, üstü kapatılmış, bastırılmış birçok şey açığa çıkıyor. Ama herkes ortaya çıkan gerçekleri kendi çıkarları doğrultusunda ele alıyor, değerlendiriyor. Gelinen bu nokta bu anlamda iyidir, ileri bir noktadır. Olay ve olguların açığa çıkartıldığı, güncel deyimle geçmişle yüzleşildiği, gerçeklerin biraz açık edildiği, bu anlamda itirafçılığın kısmen yaşanır olduğu bir süreç. Fakat bunun doğru, gerçekçi olacağı, sonuç vereceği, halkın özgürlüğü açısından, demokrasinin gelişmesi açısından ne tür sonuçlar yaratacağı elbette tam net, belli değil. Mücadeleyle belirlenecek bir durum bu. Henüz bütün bunları belirleyecek çok önemli, geçekten de kelimenin tam anlamıyla amansız tarihi bir mücadele süreci içindeyiz. Böyle bir tarihsel kesit yaşanıyor.

Geçen dönem bir dünya savaşı süreci karakterindeydi

Bu çerçevede geçtiğimiz yılın olaylarını algılamak, derslerini çıkartmak önemlidir. Yeni yılda neler yapmamız ve ne tür hazırlıkları yürütmemiz gerektiğini doğru anlayabilmek için buna ihtiyaç var. Yaşanan olaylar dünya çapındadır ve bir dünya savaşı sonucunda çıkan olaylara çok büyük ölçüde de benzemektedir. Bu bakımdan da günümüzde yaşanan olaylar ele alındığında geçen dönemin bir dünya savaşı süreci karakterinde olduğu görülür. Günümüzde ortaya çıkan sonuçlar, yaşanan olaylar üçüncü dünya savaşı tanımlamalarını gittikçe daha fazla doğrulamakta ve anlaşılır kılmaktadır. Bu yönlü değerlendirmeleri en çok Önder Apo yaptı. Sovyet sisteminin çözülüşüyle birlikte dünyanın yeni bir savaş sürecine girdiğini, yaşananların bir üçüncü dünya savaşı olduğunu birçok kez somut ve kapsamlı bir biçimde değerlendirdi. Özellikle 2011 yılında yaşanan olaylar kesinlikle bunu doğruluyor. Ancak bir dünya savaşı sonunda yaşanabilecek büyük siyasi olaylar, değişiklikler olma özelliği taşıyor. I. Dünya Savaşı'nın sonuçlarına bakalım, II. Dünya Savaşı'nın sonrasına bakalım, göreceğiz ki 2011 yılında yaşanmış olaylar o dönemde yaşananlarla önemli ölçüde benzerlik arz etmektedir. Bu bakımdan yaşanan süreci yirmi yıla aşkın bir süredir Ortadoğu merkezli yaşanan bu üçüncü dünya savaşının sonuna doğru gelindiği biçiminde değerlendirmek gerekir. Bu süreçte yaşanan yoğun ekonomik, siyasi, askeri mücadeleler şimdi kalıcı siyasi sonuçlar ortaya çıkartıyor. Hem küresel sistem hem de onun merkezini ifade eden Ortadoğu sistemi, statükosu bu temelde yeniden yapılanıyor. Çok ciddi bir değişimi hem de hızlı bir biçimde yaşıyor. İşte 2011 Ocağı'ndan başlayıp günümüze kadar gelen Arap isyanının sonuçları bunu net olarak gösteriyor.

Avrupa'da yaşananlar, AB'nin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz, bunun yol açtığı yeni arayışlar, hükümet değişiklikleri bu durumu açık, net bir biçimde ortaya koyuyor. 2011 yılında yaşanmış olayları hem iyi görelim hem de nedenlerini, nasıl ortaya çıktıklarını, ne anlama geldiklerini iyi anlayalım, çözümleyelim. Yaşanan gelişmeleri 2011 yılının yarattığı olaylarmış ya da tesadüfen ortaya çıkmış olgularmış gibi ele almayalım. Öyle yaklaşmak kesinlikle doğru değildir. Avrupa'nın durumu, AB'nin geleceği, yapısına ilişkin en kapsamlı tartışmaların yaşandığı, arayışların geliştiği bir dönem oluyor. Bunlar da tesadüfi değildir. 1990'ların başından itibaren yaşanan mücadelelerin, gelişmelerin ortaya çıkardığı bir sonuç oluyor. Ortadoğu'daki olayları da bu süreçle bağlantılı olarak görmek gerekir. Demek ki Önder Apo'nun ifade ettiği gibi 1989'dan bu yana içine girilen süreç gerçekten de yeni bir dünya savaşıymış. Bu savaşın merkezi tıpkı I. Dünya Savaşı gibi yine Ortadoğu'dur. Kuşkusuz dünyanın dört bir yanında bu mücadele yaşandı. Balkanlarda, Kafkaslarda, Güney ve Doğu Asya'da, Afrika'da, Amerika'da değişik zamanlarda bazen yoğunlaşan, bazen durağanlaşan ama sürekli var olan bir siyasi, askeri çatışma ve yeniden yapılanma süreci yaşandı. Zaten bu durum yaşananların bir dünya savaşı olma gerçeğini gösteriyor. Fakat her alanda birçok çatışma olmuş olsa da esas merkezin Ortadoğu olduğu, süreci belirleyen çatışmaların Ortadoğu'da yaşandığı tartışmasızdır.

Bu çatışmalı süreç Ortadoğu'da bazı aşamalardan da geçti. Sovyet sistemi çözülürken Ortadoğu'da Körfez Savaşı'nın ortaya çıkması bir tesadüf değildi. Bazılarının ifade ettiği ya da yansıtmaya çalıştığı gibi Saddam Hüseyin'in yanlış hesaplar yapması, kabadayıca davranması sonucunda ortaya çıkan bir durum da değildi. Dünya çapındaki gelişmelerin, değişimin ortaya çıkardığı bir sonuçtu. Dünya dengelerinin dağıldığı ve siyasi boşlukların ortaya çıktığı bir süreçte uluslararası ve bölgesel çatışmaların olması kaçınılmazdı. Saddam Hüseyin değil, kim olursa olsun Irak'ta veya çevresinde süreci yönlendirebilecek bu tür olaylar ortaya çıkacaktı, yaşanacaktı. Dolayısıyla bu sürecin başlangıcında Körfez Savaşı vardı. Buna yeni dengelerin oluşacağı dünya savaşı kapsamındaki siyasal mücadelenin başlangıcı da di-

yebiliriz. Böyle bir aşamada Irak'ta Saddam Hüseyin yönetimi daraltıldı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra oluşan dünya sisteminde, siyasetinde, bloklaşmalarında köklü bir siyasi değişiklik durumu yaşandı. Daha önemli olarak da sürecin tek gücü olan Amerika'nın Ortadoğu'nun stratejik alanlarına asker çıkartıp, askeri denetim sağlama durumu gerçekleşti. Şimdi Irak'ta askerlerin çekilişinden söz ediyorlar, ama bu çekilişi ABD'nin Ortadoğu'yu bırakarak gideceği biçiminde anlamak safdillik olur. Ortadoğu'da bir bölge devletinden çok daha yaygın ve güçlü bir biçimde askeri mevzilenmeye kavuşmuş bir ABD gerçekliği vardır. Dolayısıyla çekilmeler veya yayılmalar kendisini yeniden mevzilendirme durumunu ifade ediyor. Yoksa Körfez Savaşı'yla yaratılan askeri sistemin değiştiğini, Körfez Savaşı öncesine dönülüyor olduğunu sanmamak lazım. Böyle bir durum söz konusu değildir.

1990'ların başında üçüncü dünya savaşı süreci başladı

Sürecin gelişimi içerisinden ikinci büyük aşama 11 Eylül 2001 ikiz kule saldırıları ardından gelişen Afganistan ve Irak Savaşı oldu. Bu savaşlarla da Afganistan'da Taliban, Irak'ta da Saddam Hüseyin yönetimi tasfiye edildi. Buralar Amerika'nın, yani küresel sistemin eline geçti. Sistem aslında kendine bağlı olan bu alanları gösterişli saldırılarla yeniden fethetti. Amerika'nın fetihleri böyle yaşanıyor. Sanki sistem dışında karşıt bir güç varmış, bu güç yok ediliyormuş gibi bir hava veriliyor. Tarihi yeterince bilmeyenler, derinlikli okuyamayanlar öyle sanıyor. Ama gerçek öyle değil. Bir anda sistem içindeki güçler karşıtlaştırılıyor. Politikalar değişti mi sistem içindeki herhangi bir güç karşıt güç haline getiriliyor. Ondan sonra da bu karşıtlığa dayalı olarak yürütülen saldırıyla da yeni bir fetih hareketi gerçekleştiriliyor. Başaranlar kendilerini fatih olarak ilan ediyorlar. Afganistan ve Irak Savaşları, bu temelde Amerika'nın Ortadoğu'yu yeniden fethi de böyle ortaya çıktı. Hem Güney Asya hem de Ortadoğu'nun merkezi bu saldırılarla yarıldı, kırıldı ve hakimiyet kuruldu. Irak'ın Ortadoğu'nun merkezi, Afganistan'ın da Güney Asya'nın merkezi olduğunu bilmek lazım.

2011 Ocağı'ndan bu yana Arap aleminde yaşanan gelişmeleri, bunun Ortadoğu'ya yayılımını, yine Avrupa birliğinde, Amerika'da, diğer yerlerde yaşanan krizleri, demokratik halk hareketlerini, hak arama mücadelelerinin hepsini bu sürecin yeni bir aşaması, üçüncü bir aşaması olarak görmek, değerlendirmek gerekir. 1990'ların başında üçüncü dünya savaşı süreci başladı. 2001 sonrası askeri boyutta yeni bir hamle başlatıldı. Şimdi üçüncü bir hamle süreci yaşanıyor. Dikkat edilirse birinci aşamada; küresel sistemin Ortadoğu'yu askeri olarak denetim altına alması gerçekleşti. İkinci aşamada; Ortadoğu ve Güney Asya sistemleri merkezden, Irak ve Afganistan'dan yarıldı, kırıldı. Üçüncü aşamada da var olan 20. yüzyıla ait siyasi yapılar, iktidarlar, devletler aşılıyor. Onlarca yıllık kurumlaşmış iktidarlar gümbür gümbür devriliyorlar. Tarihin en uzun süreli hükümdarları, en kısa süren mücadeleler içinde sadece yıkılmıyorlar, ölüp gidiyorlar. Kaddafi'nin sonu bu gerçeği çok iyi izah ve ifade ediyor. Üçüncü aşamanın temel özelliği, karakteri sonuca gitmeyi ifade ediyor. Bu da siyasi değişimin hızlı bir biçimde gerçekleşmesi anlamına geliyor. Aslında birinci aşamada stratejik alanlar tutuldu, askeri bakımdan denetim sağlandı. İkinci aşamada, siyasi merkezler vuruldu, ele geçirildi, denetim sağlandı ve sistem konumunu güçlendirdi. Üçüncü aşamadaysa, eski sistem yıkılıyor, dağıtılıyor, tasfiye ediliyor. Kuşkusuz bu yaşanan gelişmelere paralel olarak yeni sistemin ne olacağı arayışı, denemeleri yoğun bir biçimde gelişiyor. Yeninin yapılanması da bu üçüncü aşama içinde mi olacak, yoksa bu durum birkaç yıl böyle devam edip eski yapılar tümden yıkıldıktan sonra yeni bir yeniden yapılanma süreci mi gündeme gelecek, onu pratik süreç gösterecek. Her ikisi de olabilir. Geriye kalan siyasi sistemlerin tasfiyesiyle yeni yapılanma iç içe de gerçekleşebilir. Farklı olarak eski yapıların yoğunluklu tasfiye edildiği, dağıtıldığı bir süreç yaşanıp ardından da yeniden yapılanmanın gerçekleştiği bir dördüncü süreç de gündeme gelebilir. Bütün güçleri içine alan, çeşitli tartışmalar ve toplantılara vesile olan böyle bir süreç de yaşanabilir. Bunların hangisinin olacağını biraz da bu üçüncü dönemde yürütülecek olan mücadele belirleyecek.

"Ortadoğu'da bazı yönetimler bütünüyle devrilirken, bazıları da yeni sürece uyum sağlamak için küresel sistemle daha bütünlüklü hale gelmeye çalıştılar. Bazıları zaten zorla, suni teneffüsle ayakta tutuluyor. Bir yılda 22 devletli Arap aleminin büyük oranda değiştiği söylenebilir. Diğerleri bu mücadelenin öngördüğü, ihtiyaç duyduğu değişikliği yaşamış durumdadır"

Eğer küresel sermaye güçleri bu üçüncü süreci kendi etkinliklerinde ve tam denetimlerinde yürütürlerse büyük olasılıkla eskinin tasfiyesi ve yeninin inşası iç içe gelişecek, gerçekleşecek. Eğer küresel sermaye güçleri ağırlıklı olmakla birlikte sürecin yürütülüşüne tam hakim olamazlarsa; kendi iç çelişki ve çatışmalarının biraz daha açığa çıkması gündeme gelecektir. Bunun karşısında halkların, bölgesel yerel güçlerin iradeleri mücadele içerisinde sürece daha çok etkide bulunur, bir güç haline gelir, bir konum yaşarsa muhtemelen yeniden yapılanma biraz daha çekişmeli olacaktır. Tabii böyle bir gelişme biraz daha demokrasiye açık olacaktır. Farklı güçlerin iradelerinin yansıdığı, üçüncü dünya savaşının tam kazananın, fatihinin olmadığı, farklı eğilimlerin bir yerde biraz uzlaşma, ittifak yaratarak yeni süreci yapılandırma durumunun yaşandığı, gerçekleştiği bir sonuç ortaya çıkacak. Egemen güçlerle demokrasi güçleri arasındaki uzlaşma temelinde sürecin içeriği ve karakterinde demokratik özellikleri de bulunacaktır. Bu iki ihtimal de vardır. Hangisinin gerçekleşeceğini de bu süreçte yaşanacak mücadeleler, bu mücadelelerde farklı güçlerin etkinlikleri ve elde edecekleri sonuçlar belirleyecek. Bu bakımdan tabi bu süreç geçen yirmi yıllık mücadele içerisinde hazırlandı. Bu birikimin sonuçları şimdi değişimi yönlendiriyor. Fakat netleşmiş bir durum da yoktur. Aynı zamanda güncel yaşanan mücadelelerin içindeki güçlerin etkinlik durumu da ortaya çıkacak sonuçlar üzerinde büyük etkide bulunuyor. Dolayısıyla bu dönemde yaşanacak mücadeleleri de önemsemek lazım.

Demek ki geride bırakmakta olduğumuz yılı üçüncü dünya savaşından yeni bir yılın aşaması olarak görmek, değerlendirmek, bu yılda yaşanan büyük olayları buna bağlamak doğruya en yakın değerlendirme olur. Başka türlü algılamak, ele almak kesinlikle yetersiz kalır, parçalayıcı olur, doğru bir anlaşırlık ortaya çıkarmaz. Bu aşamayı da Sovyet-Amerika bloklaşması temelinde oluşan 20. yüzyıl sisteminin ekonomik, siyasi, askeri krizlerle ve mücadelelerle tasfiye edildiği, aşıldığı, parçalandığı, yeni arayışının çok daha somut hale geldiği bir süreç olarak tanımlayabiliriz. 2011 yılının büyük mücadele yılı olduğu kadar aynı zamanda hızlı ve büyük bir değişim yılı olma özelliği de buradan ileri geliyor. Gerçekten de baş döndürücü değişiklikler yaşandı. I. ve II. Dünya Savaşı sonrası yaşanana benzer biçimde birçok iktidar param parça oldu, gümbür gümbür devrildi. Aylar, yıllar öncesinden hiç de ihtimal verilemeyecek düzeyde köklü değişiklik oldu. Kim derdi ki Bin Ali kısa sürede ülkesini bırakır, kaçar? Kim derdi ki Hüsnü Mübarek meydanlara çıkan halk tarafından iktidardan düşürülüp yargılama altına alınır? Kim derdi ki, Kaddafi'nin sonu böyle olur? 2011 yılı başında bile birileri böyle bir şey söylemeye kalksa "delirmiş, aklını oynatmış" derlerdi. Demek ki köklü değişiklikler böyle oluyor.

Suriye'deki değişim Ortadoğu'da oluşacak yeni sistemi belirleyecektir

Bazı yönetimler bütünüyle devrilirken, bazıları da yeni sürece uyum sağlamak için küresel sistemle daha bütünlüklü hale gelmeye çalıştılar. Bazıları zaten zorla, suni teneffüsle ayakta tutuluyor. Bir yılda 22 devletli Arap aleminin büyük oranda değiştiği söylenebilir. Diğerleri bu mücadelenin öngördüğü, ihtiyaç duyduğu değişikliği yaşamış durumdadır. Emirlikler zaten ABD ne derse onu yapmaya hazırlar. Belki de yalnızca Suriye kaldı. Çünkü Suriye'de yaşanan değişim Ortadoğu'da oluşacak yeni sistemin ne olduğunu belirleyecektir. Bu çatışmalı süreç 2011 yılının sonunda geldi Suriye'ye dayandı ve kilitlendi. Suriye'nin halledilmesiyle de Arap sistemindeki değişiklik bütünüyle yaşanmış olacak.

Doğu Avrupa'da sisteminin çözüldüğü süreci hatırlıyoruz. Bu çözülüş Sovyet sisteminin çöküşünün de başlangıcını ifade etti. Almanya'nın merkezi olan Berlin' e ördükleri duvarın yıkılış konusu tartışılıyordu. Avrupa'nın en uzun süreli yönetimi olmuş, iki devre cumhurbaşkanlığı yapmış, Avrupa'nın en akıllı insanlarından biri sayılan François Mitterrand duvar devrilmeden on beş gün önce Doğu Berlin'de *"bazıları bu duvarın yıkılacağını, Berlin'in birleşeceğin söylüyorlar, hayal ediyorlar bilsinler ki bu dünya var oldukça ebediyen sadece bir hayal olarak kalacak. Ama hiçbir zaman gerçekleştiğini görmeyecek"* demişti. On beş gün sonra duvar devrildi ve on beş yıl Fransa'yı yönetmiş tecrübeli adamın dünya durdukça hayal olacak dediği şey on beş gün sonra gerçek oldu. O zaman da değişiklik bu biçimde hızlı olmuştu. Şimdi de mevcut değişiklilerin o biçimde olduğu gözüküyor. AB tartışmalarını da bu temelde ele almak lazım. Sistem düzeyinde değişim sadece bölgesel değil, küreseldir. Gerçi Ortadoğu'da olanların küresel anlamı, etkisi çok güçlüdür. Küresel anlamı var, boyutu var. Fakat sadece bölgede olanların küresel etki ve anlam ifade ettiklerini düşünmemek gerekir.

Küresel düzeyde de sistemin merkezi olan Avrupa'da da yaşanan gelişmeler 20. yüzyılın ortaya çıkardığı sistem değişiminin sadece Ortadoğu'da yaşanmadığını kanıtlamaktadır. Avrupa sistemi de çatırdıyor. Yaşanan mali krizi, ekonomik krizleri böyle anlamak gerekir. Artık 20. yüzyılın, en azından ikinci yarısında ortaya çıkmış olan ve Avrupa demokrasisi, AB olarak ifade edilen sistem şimdiye kadarki yapılanışı temelinde yürümüyor. Değişiklikler gerekiyor, köklü değişiklik arayışları da vardır. Bu arayış, mücadele, ekonomik kriz birçok hükümetin başını yedi. Yunanistan'dan İtalya'ya, İspanya'ya kadar dört beş hükümet de art arda devrildi. Avrupa'yla Ortadoğu iktidarlarının peş peşe devrilişleri iç içe yaşandı. Avrupa'daki devrilen yönetimleri de küçümsememek lazım. Onlar da kendilerini AB'nin gerçek sahipleri görüyorlardı. Şımarık çocukları gibi hareket ediyorlardı. Papandreou böyleydi. Berlusconi arlanmaz biriydi. Biri Grek uygarlığını, diğeri Roma uygarlığını, dolayısıyla Avrupa'yı temsil ettiklerini iddia ediyorlardı. Arkalarına böyle uygarlık tarihini almış olarak, aslında kendilerini de günümüz Avrupası'nın sahibi görüyorlar. Ama yaşanan kriz ve onun yol açtığı mücadele onların da bir anda tıpkı Ortadoğu'daki bireysel yönetimlerin devrilmesi gibi yıkılıp gitmelerini ortaya çıkardı. Demek ki yıkılmak, bireysel yönetim olmak, diktatör olmak, oligarşik yönetim olmak, silahla ya da seçimle iş başına gelmekle ilgili bir durum değil. Gelişmeleri doğru okuyup okumamakla, sorunları çözüp çözememekle, toplumun ihtiyaçlarını karşılayıp karşılamakla bağlantılı bir durumdur. Toplumsal ve siyasal ihtiyaçlara cevap verenler devam ediyorlar, yapamayanlar yıkılıyorlar

Bunlar içerisinde tabii biz Hüsnü Mübarek'le Berlusconi'nin düşüşünü önemsemeliyiz. Kürt halkı bu gelişmeleri daha derinden anlamalı. Sadece Ortadoğu'nun eski statükosu parçalanıyor, değişiyor, Avrupa sisteminde değişiklikler oluyor diye genel bir yaklaşım gösterilmemeli. Bu iki kişiliğin Önder Apo'ya dönük uluslararası komploda oynadıkları rolü hiçbir zaman unutulmamalıdır. Önder Apo'nun Ortadoğu'dan çıkartılmasında Hüsnü Mübarek'in oynadığı olumsuz rol her zaman hatırlanmalı. Aynı biçimde Avrupa'dan, Roma'dan çıkartılmasında Berlusconi kişiliğinin oynadığı rol hiçbir zaman unutulmamalı. Uluslararası kompIoda Önder Apo'ya en çok zarar veren kişiler bunlar oldu. 2011 yılında Önder Apo üzerinde tecridin bu kadar ağırlaştırılmış bir imha süreci haline getirilmiş bir dönemde ona paralel olarak bu iki şahsiyet de iktidardan düştüler. Hem de halkın ayağa kalkmasıyla. Yine kendilerine dost olan, dost bilinen "kardeşim" diyerek uzun süre birlikte siyaset yaptıkları güçlerin kendilerine tavır almalarıyla bu devrilişler yaşandı. Bunların düşüşünün bir de Kürdistan halkı ve Kürt özgürlük hareketi açısından önemi ve anlamı var.

"Küresel düzeyde de sistemin merkezi olan Avrupa'da da yaşanan gelişmeler 20. yüzyılın ortaya çıkardığı sistem değişiminin sadece Ortadoğu'da yaşanmadığını kanıtlamaktadır. Avrupa sistemi de çatırdıyor. Yaşanan ekonomik krizleri böyle anlamak gerekir. Artık 20. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkmış olan ve Avrupa demokrasisi, AB olarak ifade edilen sistem şimdiye kadarki yapılanışı temelinde yürümüyor"

Yeni yılda Avrupa'daki ekonomik kriz ve etkileri derinleşecektir

Dünya çapındaki, bölge çapındaki gelişmelerin böyle olduğu bir ortamda yeni yıla giriliyor. 2012 yılında bu değişim ve yeniden yapılanma arayışlarının çok daha yoğun olarak süreceğini anlamak, değerlendirmek lazım. Başlayan bu süreç tüm yoğunluğuyla devam edecek. Öyle yarıda kalacak, kesilecek bir süreç değil. Belli bir düzeye kadar da 2011 yılı içerisinde değişiklikler yaşandı. Bu düzeyde bir mücadele ve değişim arayışı 2012'de de sürecek. Değişimin hızla gerçekleşme ya da sonraki yıla sarkma ihtimali de var. AB sisteminin hemen kendini reforme etmesi, mevcut bazı iktidarların değişimiyle ekonomik mali krizin aşılacağı beklenmemeli. Krizden çıkmak ve ağır etkilerinden kendilerini kurtarmak için sistemin yaptığı bazı değişikler, aldığı önlemler var. Bu önlemlerin ne kadar sonuç verip vermeyeceği belli değil. Ne tür sonuçlar vereceği de belli değil. Sistemi reforme mi edecek, onaracak mı, yoksa içte çatışmalar daha çok mu yaşanacak, değişik toplumsal kesimlerin itirazı ve giderek isyanımı ortaya çıkacak, bunu gelişmeler gösterecek. Bu tür ihtimallerin hepsine açık bir durum vardır. Papandreou gitti, Berlusconi gitti, iki teknokrat hükümet geldi, kemer sıkma programı oluşturuldu, sistem böylece krizi aştı denilemez. Bazıları diyor ki bu bunalım 1929 büyük ekonomik bunalımından –ki şimdiye kadar kapitalizmin en büyük bunalımıydı– daha derindir. Eğer öyleyse öyle kolay giderilemeyeceği gibi mevcut düzeyde de kalmayabilir. Kriz daha çok derinleşebilir ve yayılabilir. Zaten o yönlü değerlendirmeler de var.

Bu krizin etkileri Ortadoğu'ya çok yansımadı, ama önümüzdeki yılda Türkiye başta olmak üzere ekonomik krizin Ortadoğu'ya yayılacağı yönünde görüşler de var. Bütün bunlar dikkate alınırsa, değerlendirilirse öyle hemen 21. yüzyılın küresel sistemini ifade edecek, onun merkezini oluşturacak bir Avrupa sisteminin, hükümet değişiklikleriyle ve kemer sıkma programlarıyla gerçekleşeceğini düşünmek biraz safdillik ve olaylara dar ve yüzeysel yaklaşmak olur. O bakımdan ekonomik kriz ve etkilerinin biraz daha derinleşeceğini görmek gerekir. Dolayısıyla Avrupa'da yaşanan ekonomik krizin giderek siyasi kriz ve çatışmalara doğru evirileceği, bu bakımdan da yeni yapılanmanın sadece ekonomik tedbirlerle değil, yeni siyasi değişiklikler, tedbirler almayı gerektireceğini söylemek gerekir. Ekonomik ve siyasi mücadelenin Avrupa düzeyinde, dolayısıyla da Avrupa merkezi olarak dünya düzeyinde de yaşanacağı açıktır.

Diğer yandan Ortadoğu'daki mücadele sürecek. Özellikle şimdi mücadelenin gelip odaklandığı Suriye'de çözüm arayışı derinleşerek devam

edecek. Böyle bir odaklanmanın Suriye'de gerçekleşmesi bir tesadüf değil. Tarihsel olarak da, coğrafya olarak da, etnik olarak da, siyasi olarak da bölgedeki değişimleri etkileyecek karaktere sahiptir. Yoksa Tunus diktatörü zayıftı, bilmem Hüsnü Mübarek zayıftı, onun için kolay devrildiler, Suriye'de Esat yönetimi çok güçlü onun için dayandı, hala da dayanıyor sanmamak lazım. Gerçekliği böyle anlamamak lazım. Suriye'de yaşananların çok boyutlu nedenleri var. Sadece Suriye'nin marifetleri ve gücüyle ölçülü bir durum değil. Suriye tarihsel ve toplumsal olarak sistem yapılandıran bir alan. Merkezi devletçi uygarlık aşağı Mezopotamya'da ortaya çıksa da yukarı Mezopotamya'da Suriye'nin bir parçasını oluşturduğu alanda bir sistem haline geldi. Bir dünya sistemi olarak Avrupa ve ABD'ye yayıldı. Sümer'de doğdu ama Babil'de ve Asur'da bir dünya sistemine ulaştı. İslam uygarlığı Mekke'de, Medine'de doğdu, ama devletçi islam Şam'da oluştu. Arap milliyetçi sistemi de Şam'da sistem haline geldi. Şimdi de Tunus'ta, Mısır'da başlayan yeni arayış Suriye'de odaklandı. Onların hepsi veri yarattı ama yeni sistemin nasıl olacağı Suriye'deki çatışmayla belirleneceği anlaşılıyor.

Suriye'deki mücadele kesinlikle bölgeseldir hatta küreseldir

Coğrafi açıdan bu durum bir anlam ifade ediyor. Gerçekten sadece bölgenin bir tarafı değil, bütününün kesiştiği nokta oluyor. Toplumsal açıdan bütün çelişkileri, etnik güçleri içinde taşıyor. Arap mücadelesi, Kürt mücadelesi, Ortadoğu'daki diğer topluluklar, hıristiyan toplulukların mücadelesi, hepsi de biraz Suriye'de odaklanmış halde. Hepsinin bir parçası Suriye'de vardır. Beşar Esat diyor ya "bizi yıkarsanız Suriye paramparça olur." Kuşkusuz bir yönüyle şantaj olsa da söylediklerinde doğruluk payı fazlasıyla vardır. Çünkü parçalayacak güç Suriye'de çoktur. Dolayısıyla Suriye ulus-devlet milliyetçiliğin aşılıp da herkesin kendini örgütleyip demokratik katılımının sağlandığı bir sistemin oluşmasında her devletten daha fazla verilere sahip. Toplumsal yapılanışı böyledir. Milli, dini, mezhepsel, etnik yapılanmalar hep kendisini burada temsil ediyor. Öyle bir karakteri de var. Bütün bu güçler mücadele halindeler. Yeni süreçte kendi kimlikleriyle yer almak, özgürce yaşamak istiyorlar. 21. yüzyıl ulus devlet sistemine karşı hepsi mücadele etti. Şimdi onun aşılıp yeni bir sistemin kurulmasında hem rolleri var hem de yer almak istiyorlar.

Diğer yandan Suriye 21. yüzyıl ABD-Sovyet bloklaşmasında da önemli bir yer tuttu. Sovyetler çöktü, neredeyse Ortadoğu'da Sovyet Bloğunu Suriye yönetimi temsil etti. Uzun bir süre ABD Esat yönetimini karşıt bir sistem olarak gördü ve ona göre bir yaklaşım gösterdi. Irak, Yemen, Libya vb güçler gibi basit bir biçimde bir sistemin uzantısı olmak değil de aslında bir sistemi kendinde temsil etmek gibi bir karaktere sahipti. Batı Blok'u karşısında Doğu Bloku denen sistemin aslında Ortadoğu'daki en tutarlı merkeziydi. Filistin devrimi etrafında halkların özgürlük mücadeleleri gelişmiş olsa da onun arkasında hep Suriye var oldu. Suriye'deki Esat yönetimi böyle bir yönetim olarak şekillendi. Şimdi aşılması da bir sistemin aşılmasını ifade ediyor. Öyle sadece küçük bir devletin, bir Arap devletinin, bölgedeki küçük bir gücün aşılması değil de Ortadoğu'da ABD öncülüğündeki sisteme karşıt bir sistemin merkezi olma özelliğini taşıyor. Dolayısıyla Suriye'deki durumu önemsemek lazım. Suriye üzerinde yürüyen mücadele sadece Suriye devleti sınırları içinde gerçekleşen bir mücadele değildir. Bu mücadele sadece Suriye içindeki güçlerin mücadelesi değil, kesinlikle bölgeseldir, hatta küreseldir. Bölge ve küresel güçleri içine alıyor. Suriye'de ortaya çıkacak sonuç bir yerde hem Arap aleminin hem de Ortadoğu'nun yeni süreçte nasıl yapılanacağının belirleneceği bir sonuç olacağa benziyor. Ekonomik siyasi mücadele boyutu da böyledir. Askeri mücadele boyutu da böyledir. Dikkat edilirse Suriye'de çatışma gündeme geldiğinde İran'a kadar bütün alan bir savaş alanı olma riskini taşıyor. Herkes de bunu biliyor, ona göre davranıyor.

NATO Libya konusunda çabuk karar aldı ve askeri müdahalede bulundu. Ancak Suriye'ye aynı rahatlıkla askeri müdahale kararı alamıyorlar, müdahalede bulunamıyorlar, yapmayacaklarını da söylüyorlar. Libya'dakinin aynısının tekrarlanacağını düşünmek Suriye'yle Libya arasındaki farkı anlamamak, görmemek olur. Bu bakımdan da Suriye'ye özgün bir mücadele yaşanacak. Suriye'nin kendi içyapısı yanında bir de çevresiyle oluşturduğu güçle bu mücadeleyi yürütmektedir. Giderek derinleşecek olan da budur. Suriye üzerinde yürüyen mücadele Ürdün başta olmak üzere çevresini de etkileyecek bir karaktere sahiptir. Zaten daha şimdiden çevresi üzerindeki etkileri görülmektedir. Irak, İran ve Türkiye yakından ilgilendiği gibi, Lübnan ve Suriye üzerinde siyasi etkide bulunduğu açıktır.

Hiç kuşkusuz Türkiye, Irak, İran ve onların merkezinde olan Kürdistan da Suriye mücadelesinin içinde yer almaktadır. İster siyasi, ister askeri ister ekonomik boyutlu olsun mücadele bu alanlar üzerinde etkisini gösterecektir. Suriye'de gelişecek bir savaş durumu Libya'daki gibi devlet sınırları içinde kalamaz. Saydığımız bütün alanlara yayılır, herkes de bunu biliyor. Birçok güç bunu açıkça söylüyor. Mesela İran yönetimi çok çeşitli biçimlerde bu durumu ifade etti. Suriye'ye dönük müdahalenin bütün bu alanı savaş alanına dönüştüreceğini açıkça söylediler. Demek ki, 2011 Ocağı'ndan bu yana Tunus'tan başlayıp Arap isyanıyla yaşanan değişikliklerin gelip Suriye'de odaklanması herhangi bir Arap devletinde odaklanması gibi değildir. Suriye'deki mücadeleye dikkat edin, Suriye'deki güçlerden çok dış güçler mücadelenin içindedir. Bir taraftan Türkiye, bir taratan Arap Birliği –İsrail zaten var– İran, Kürtler ve Irak Suriye'deki siyasi mücadelenin içindedir. Küresel düzeyde de ABD, NATO, AB, Fransa, Almanya, İngiltere içinde. Diğer yandan Asya'da Rusya, Çin işin içindedir. Bir dünya savaşı yaşadığımızı Suriye'deki mücadele daha somut gösteriyor.

Suriye'de mevcut haliyle mücadele eden üç blok oluşmuş durumda

Suriye'deki mücadeleler nasıl gelişebilir? Suriye'deki çatışmanın gelişim seyri nasıl olabilir? Bu, güncel siyasetin temel konusudur. Herkes bunu düşünüyor, tartışıyor, anlamaya çalışıyor, siyasal aktörler buna göre bir arayış içinde bulunuyor. Mevcut haliyle mücadele eden üç blok oluşmuş durumda. Bir tanesi Baas rejimi etrafında oluşan mevcut iktidar bloku, diğeri geçmişte iktidar da olmuş, yine iktidar arayan, geçen dönemde Baas rejimiyle hep çatışmalı olan İhvan-ı Müslimin etrafında oluşan blok. Bir de bunların dışında kalan çeşitli demokratik güçlerin, etnik güçlerin, ezilen kesimlerin oluşturduğu üçüncü blok var. Bu üçüncü blok demokratik blok olarak da tanımlanabilir. Bunlar gerçek anlamda demokratik Suriye istiyorlar. Daha çok özgürlükçü ve demokratik bir programa sahipler. Kürtlerin de ağırlıkla içinde yer aldıkları blok budur. Şu haliyle sert çatışma içinde olan, savaşan Baas ve İhvan-ı Müslimin blokudur. Üçüncü blok yeni gelişiyor. Daha kendini etkili yansıtabilmiş değil. Üçüncü blok onlar gibi şu haliyle bir silahlı çatışma yürütmüyor. Fakat bu üçüncü blok, Suriye'de gelişme potansiyeline sahiptir. Henüz tam potansiyelini harekete geçirebilmiş, kendini ideolojik siyasi olarak ortaya koyup programlayabilmiş, stratejik ve taktik haline gelip eyleme dönüşebilmiş değil. Bu konuda zayıflıklar var, ama çaba harcanırsa bunların gerçekleşmesi için potansiyel güçlüdür. Suriye'de azınlıklar güçlüdür. Farklı toplulukların dini boyutu var, mezhepsel boyutu var, milliyet boyutu var. Bir de geçen elli altmış yıl içinde Suriye'de gelişen sınıflaşmanın yarattığı ezilenler, gençler, kadınlar, emekçiler var. Bunları birleştirebilirse üçüncü blok en büyük blok olabilir. Baas'ın iktidar deneyiminden gelen bir gücü var, ama dağılabilir. İhvan-ı Müslimin'in bir kitle gücü var, dini yapıya dayalıdır. Yine önemli bir aşiretsel güç var. Eğer demokrasi akımı güçlü bir örgütlenmeyi geliştirirse çatışan bu iki akımın kitle tabanını daraltabilir. Onlara taban teşkil eden birçok çevreyi onlardan alabilir. Üçüncü blok gelişmediği takdirde hem Baas hem de İhvan-ı Müslimin tarafı aşiretlerin de önemli düzeyde yer aldığı kitle gücüne sahip oluyorlar.

Şimdi dışarıdan da çeşitli etkilemeler var, küresel sistemin Batı kanadının etkisi var, ABD ve NATO bir güç olarak duruyor. AB ABD ve NATO'nun yedek gücü gibidir, ama Fransa'yla ABD arasında bir çelişkinin olduğu da görülüyor. Tabii Suriye'deki gelişmelerde bu biraz daha çok öne çıkabilir. Çünkü Suriye geçmişte Fransa'nın sömürgesiydi. Fransa daha çok etkili olmak istiyor. Amerika da bunu herhalde gözeterek Suriye konusunda Fransa'yı dikkate alıyor. Artık ne kadar birlik oluşacak, ne kadar aralarında çelişki yaşanacak bunu süreç gösterecek.

Diğer yandan Rusya ve Çin var tabi. 21. yüzyılda ABD-Sovyet bloklaşması içinde Suriye Sovyet bloğunun yanında yer aldı. Bu temelde Rusya'yla geliştirdiği ilişkiler vardı. Sovyetler çözüldükten sonra da bu ilişkiler devam etti. Bu ilişkilerin ekonomik, askeri boyutları var. Bu bakımdan Rusya'yı da Suriye üzerinde etkili olacak güçler içinde görmek lazım. Rusya'nın Ortadoğu'da varlık göstermesinde Suriye önemli bir ayak, ciddi bir dayanak ve müttefik durumunda. Rusya bu etkiyi öyle kolay bırakamaz, bırakırsa bölgede çok zayıf düşer, dışlanır. Rusya'nın bir savaş gemisini Doğu Akdeniz'e gönderdiği yazıldı. Suriye ordusunu eğiten, yöneten komuta önemli ölçüde eski Sovyet ordusuydu. Daha sonra Çin'le gelişen ilişkiler var. Çin daha çok ekonomik ve ticari açıdan bakıyor. Çin de küresel düzeyde ABD ve NATO'nun dikkate alması gereken, razı etmesi, pazarlık yaparak ittifak sağlaması gereken bir güç durumundadır. Eğer bu güçlerle bir uzlaşma olmazsa son BM'de müdahale kararının engellenmesi gibi tutumlarını sürdürürler. ABD eğer müdahale edecekse Rusya ve Çin'i razı etmeden, onlarla ittifak yapmadan bunu yapmaz.

Diğer yandan bölgesel güçler var. Arap Birliği var. Gerçi Arap Birliği çok etkili değil. Libya olayında gördük ki varlığı yokluğu belli değil. Suriye biraz daha farklı, ama Suriye'yi de Arap Birliğinde güçlü tutan Mısır'dı. Şam yönetimi her zaman Mısır'ı dikkate aldı. Kahire yönetimi Şam için ideolojik dayanak gibiydi. Şimdi Mısır'daki değişiklikler Suriye'yi etkiliyor. Arap Birliği bu anlamda bir güç ve dayanaktır. Orası Suriye üzerinde hem baskı oluşturuyor hem de Suriye yönetimi için bir dayanak, destek olma özelliği taşıyor. Son zamanlarda Arap planının geliştirilmesi bir taraftan Türkiye'nin etkisini zayıflatmaya yönelikken, diğer taraftan ABD'nin Arap Birliği üzerinden Suriye'deki değişimi istediği çizgide sürdürme çabası olarak görmek gerekir.

Müttefik olarak Suriye ve İran'ın varlıkları birbirine bağlı

Diğer yandan İran var. İran geçen otuz kırk yıllık süreç içerisinde Ortadoğu'da yaşanan çatışma ve çelişkilerde Suriye'nin müttefiki olan bir güçtü. Böyle bir mücadele içerisinde oluşmuş Suriye-İran ittifakı var. Bu Irak Savaşı'nda şekillendi, bölgenin diğer politikalarında birbirlerini destekleyen sağlam iki müttefik oldular. Şimdi de varlıkları önemli ölçüde birbirine dayalı olmalarına bağlı. Bu siyaseten böyle, biraz mezhepsel de böyle. Yani İran Ortadoğu'da bir şii etkinliği yaratmada Suriye yönetiminden güç alıyor, dayanıyor, bir tür şii ittifakı oluyor. Türkiye ile yine Suudi ve diğer Arap güçleriyle aralarındaki çelişkinin bir de bu boyutunun olduğu değerlendiriliyor, söyleniyor. Giderek bir mezhep çatışmasına dönüştü, deniyor. İşin bu boyutunu da yok saymamak lazım. Fakat ortaçağdaki gibi tek boyut din ve mezhep değil, çatışmalar oradan kaynaklanmıyor. Siyasi çıkarlar, başka ideolojik yaklaşımlar da bu dönemde daha etkili hale gelmiş durumdadır. Ama işin mezhepsel boyutu da vardır. Bu bakımdan da Suriye üzerindeki mücadelesi hem bir İran-Türkiye mücadelesi haline geldi hem de şii-sünni mücadelesine dönüştü. Sadece Suriye'ye dönük bir mücadele olmaktan çıkıp İran üzerindeki mücadele haline de geliyor zaman zaman. Hatta şu bile belli değil, eğer bu mevcut yoğunluk bir çatışmaya dönüşecekse bu öncelikli Suriye'de mi yoksa İran'da mı olacak, o da belli değil.

Suriye'de bir askeri çatışmayı yoğunlaştırmak için İran'ı geriletmek gerektiğini söyleyenler var. Suriye'ye ABD askeri müdahalede bulunacaksa önce İran'ı zayıflatmak zorundadır, ancak o zaman Suriye'ye müdahale edebilir, yoksa İran'ı zayıflatmadan Suriye'ye yapılacak bir müdahale sahiplerini çıkmaza sokabilir, doğrultusunda düşünceler ileri sürülüyor. Demek ki Suriye sorunu karmaşıktır. Dikkat edilirse Suriye'deki siyasi mücadelenin birçok boyutu var. Dolayısıyla Suriye'deki çözümün bütün bu çevrede bölgesel bir çözüm olacağını, Suriye'deki mücadelenin bölgesel bir mücadele olduğunu, siyasi askeri çatışmanın bölgesel olacağını, sonucun da bütün bölgedeki siyasi düzeni belirleyecek etkide bulunacağını bilmek lazım.

Arap baharı, isyanı bu temelde gelişen çatışmalar nereye gidecek, yeni Arap sistemi nasıl şekillenecek, Kürdistan'da yaşanan mücadele ve Kürt sorununun çözümü nasıl olacak, yeni sistemde Kürtler nasıl yer alacaklar, dolayısıyla Türkiye'nin yapılanması, İran'ın yapılanması yeni süreçte nasıl şekillenecek? Bütün bunlar sanki Suriye'deki mücadelenin sonuçlarıyla belirlenecek. Bu da daha dikkatli, ciddi, bütünlüklü bir yaklaşım gerektiriyor. Hem Suriye içindeki güçler böyle bir yaklaşım gösteriyorlar hem de saydığımız bütün bu güçlerin böyle bir yaklaşımı vardır. Dikkat edilirse kimse acele etmiyor. Konuşuluyor, tartışılıyor, tehditler var ama pratiğe geçmede herkes çok ihtiyatlı, çok dikkatli ve he-

> **"Kürdistan'daki savaş daha yaygın bir konum kazanabilir. Kuzey'deki savaş olduğu gibi Batı Kürdistan'ı da içine alan bir boyut kazanabilir. Bizim de bu gerçekleri görerek Suriye ve Batı Kürdistan mücadelesine yaklaşmamız, Ortadoğu mücadelesini bu temelde ele alıp politikalarımızı, ilişki ve ittifaklarımızı, taktik planlarımızı buna göre oluşturmamız gerekir"**

saplıdır. Diğer ülkelerde, devletlerde olduğu gibi hemen eyleme geçme Suriye'de söz konusu olmuyor. Bu oldukça önemli durumu anlamamız, ona göre yaklaşmamız gerekli.

Ortadoğu'daki gelişmelere bakıldığında önümüzdeki dönemde pratik olarak neler yaşanabilir? Libya'nın düşüşü ardından Suriye artık birincil gündem haline geldi. Acaba ABD ve NATO nasıl tavır alacak konusu tartışma gündemindeydi. Kasım ayı içerisinde ABD ve NATO sanki bir deneme yaptı. Libya'dan aldığı sonucu, onun verdiği gücü, rüzgarı kullanarak Suriye yönetimini tehdit eden, kaçırtmaya çalışan bir müdahalede bulundular. ABD elçisini çekti, Fransa elçisini çekti. Arap Birliği Suriye yönetiminin değişiklik yapması ve kendisini Suriye'de yaşananları denetlemesi için kararlar aldı. Türkiye tehditlerde bulundu. İçerde "hür Suriye ordusu" diye bir şey çıkardılar. İç çatışmaları yoğunca desteklediler. İçten ve dıştan böyle bir saldırıyla Beşar Esad yönetimini ürkütüp, korkutup kaçırtmak istediler. Fakat mevcut Suriye yönetimi bu saldırıların amacının kendisini kaçırtmak olduğunu gördü ve direndi. Kuşkusuz mevcut yönetim on yılların iktidarı süresince palazlandığından elde ettikleri nimetleri bırakmak istemiyorlar. Onun için bir direnç gösterdiler. Ortaya şu çıktı; mevcut yönetim tehditle, ürküterek iktidardan düşürülemeyecek, kaçırtılamayacak. Son günlerde bu temelde bir değişiklik yaşanıyor gibi. Kaçırtalım, sonuç alalım temelinde bir hamle yapıldı, fakat bu sonuç vermedi. Suriye yönetimini yıkmak için daha kapsamlı, bütünlüklü, derinleşmiş bir mücadele gerekiyor. O halde bu bir süreç işidir. Dolayısıyla böyle bir mücadele içine girilmiş bir durum var. Arap Birliği'nin tutumunda bu var. Türkiye zaten bu durumu görerek öncekinden daha farklı bir yol izlemeye başladı. Türkiye ordusunu harekete geçirdi, sanki Şam'a yürüyecekmiş gibiydi, şimdi onu bıraktı ekonomik yaptırımları öne çıkardı. ABD elçisini yeniden gönderdi, Fransa elçisini yeniden gönderdi.

Suriye mücadelesi bir Ortadoğu mücadelesidir

Suriye mücadelesinin çok boyutlu derinleşerek bir sürece yayılacağı açığa çıktı. Şimdi buna göre bir yaklaşım gösteriyorlar. Öyle anlaşılıyor ki içeride muhalefet oluşturmak, iç çatışmaları geliştirmek, mevcut yönetimleri bunlarla yıpratmak gibi taktik izleyecekler. Bu süreçte tabii ki içerideki siyasi güçler de kendilerini daha çok örgütleyip pratiğe geçirecekler. Bölgesel güçler daha çok hem ittifak yapma, hem de etkili olma konumuna girecekler. Bu bakımdan Suriye mücadelesi 2012 yılının en temel mücadelesi olacak.

Suriye mücadelesi bir Ortadoğu mücadelesi olacak, bu mücadelenin sonucunu politik askeri yapıların ittifakları ve pratik etkileri belirleyecek. 2012 yılında bu mücadele sonuçlanabilir de, daha sonraki yıla da sarkabilir de. Çünkü ABD ve NATO Bloğu 2010-2011'deki kadar herhalde Ortadoğu'daki çatışmalara müdahale edecek konumda olamazlar. 2012 yılı Amerika'da seçim yılıdır. İşte seçim yürütürken dışarıda çok riskli, seçimi etkileyecek girişim yapacak hiçbir ABD yönetimi bulunmuyor, bulunamaz. O bakımdan mevcut Suriye yönetimi için bir avantaj oluyor bu. Zaten mevcut değişiklik de Amerika'da seçim sürecine girilmesiyle ortaya çıktı. O nedenle içerideki ihvan-ı Müslimin etrafındaki cephenin zorlanacağı söylenebilir. Diğer yandan dikkat edilirse bölgesel ve yerel olarak çok güç var. Bunların hepsi bu mücadele masasında varlar. Ama hiç biri de tam örgütlenmiş, etkin pratiğe geçecek durumda değil. En örgütlü blok İran'dır, ama o da birçok desteğini kaybetti. Dolayısıyla kendi içinde sıkıntılı olduğundan bir hamle yapması zordur. Türkiye Kürdistan'daki mücadeleyle bağlı olarak içeride bir çıkmazı yaşıyor. O bakımdan hemen kendisini dışarıya çok güçlü yansıtması, bir maceraya atılması zor olacak.

İçteki muhalif yapıların da sorunları bulunmaktadır. İhvan-ı Müslimin daha yeni örgütleniyor. Son birkaç aydır belli bir ortam ve aktif dış destek buldu. Askeri örgütlenmesi henüz zayıftır. Bir savaş yürütecekse eğitim ve örgütlenmeye ihtiyaç var. Bu da zaman alacak. Şimdi Türkiye, başka devletler ve küresel sistem destek veriyor, ama Suriye ordusuna karşı savaş yürütecek bir güce sahip değil. Çünkü daha önce rejim onlara nefes alma imkanı vermiyordu.

Demokratik Suriye Bloğu'nun kendi potansiyelini örgütleyip, birleştirerek, birliği pekiştirerek etkin bir siyasi tutum ortaya koyma durumu var. Bu gelişirse şu an hakim gibi görünen iki gücü de geride bırakabilir. Dolayısıyla Suriye içindeki mücadelenin seyri de değişebilir, yani güçlerin etkinlik durumu da. Özellikle mücadelenin sürece yayılması bu tür gelişmeleri ortaya çıkartabilir. Özellikle halkların kendilerini örgütlemeleri, demokratik blok oluşturmaya fırsat bulma açısından belki de böyle bir sürece yayılma daha iyidir denebilir. Bu durumda güçler daha çok kendilerini örgütleyip açığa çıkartacaklar, daha fazla ittifaklar oluşturacaklar. Mücadele siyasi askeri boyutuyla daha kapsamlı ve derin hale gelecek. Böyle olmasını halklar açısından, demokrasi açısından ve Kürtler açısından olumlu görmekte yarar var.

Bu durum, özellikle parçalardaki Kürtlerin gelişmeleri daha iyi okumaları daha doğru değerlendirme yaparak bir birlik, ittifak oluşturmaları açısından fırsat verir. Bu ittifak oluşmayabilir de. Çünkü dış güçler ve KDP bu tür ittifakları engelleyen bir yaklaşım içindedir. Eğer birlik oluştururlarsa bu yeni bir durumu ifade eder. Suriye'de mücadelenin sürece yayılması böyle bir süreci ortaya çıkarabilir. Batı Kürdistan'daki birliğin yaratılması açısından bunu bir fırsat olarak değerlendirmek gerekir. Suriye'deki Kürt halkının örgütlenmesi, Demokratik Konfederalizm çizgisinde bütün kesimlerin kendilerini geliştirerek Demokratik Özerkliği Kürt toplumunda yaşanır hale getirmesine fırsat veriyor. Hem toplumsal örgütlülük hem de Kürt birliğini sağlama açısından zaman önemlidir. Kürt iradesinin doğru bir çizgide ve bütünlüklü olarak ortaya çıkmasının fırsatını ve imkanını daha çok vermektedir. Üçüncü olarak da Suriye bloğunu örgütleyip geliştirmek için böyle bir zamana ihtiyaç var. Hem kitle tabanını örgütlemek hem de birliğini yaratma açısından buna ihtiyaç var. Birçok kesim örgütsüz, ama bütün halk kesimleri demokratik Suriye bloğu'na katılabilir. Ermeniler, Süryaniler, Dürziler yine çeşitli emekçi kesimler, kadınlar, gençler yani geniş bir örgütlülük yaratılabilir. Bu kesimlerin hepsinin örgütlenme ve eyleme geçme şansı var. Zaman buna fırsat tanıyor, bu açıdan da böyle bir zaman bu tür örgütlülüklerin gelişmesi açısından da iyi olabilir. Tabii bu durum kendiliğinden olmaz. Bu durum kesinlikle bilinç gerektiriyor, çaba gerektiriyor; cesaret ve fedakarlık istiyor. En önemlisi de doğru bir siyasal çizgiyi izlemeyi gerektiriyor.

Olaylara daha bütünlüklü bakmamız gerekiyor

Kürdistan'da yürüttüğümüz mücadelenin önemli bir boyutunu da Batı oluşturuyor. Dikkat edilirse ABD'nin müdahalede hesaba kattığı Türkiye'dir. Türkiye'nin de temel yaklaşımı Batı Kürdistan'daki gelişmeyi nasıl engelleyeceği yönündedir. Bu açıdan Kuzey'de çatışma yaşarken AKP hükümetiyle Batı Kürdistan'da da yoğun bir siyasi mücadele yaşıyoruz. Çok daha etkili bir aktör olarak Batı Kürdistan genel Kürdistan mücadelesi içinde rol oynar hale gelmiş durumdadır. Özellikle TC-PKK çatışmasında –ki bu soykırım rejimiyle Kürt özgürlüğünün çatışmasını ifade ediyor– Kürdistan'daki mücadelede mevcut durumda bu parçadaki çatışma öne geçmiştir. Böyle bir merkezi çatışmada siyasi alan önemli ölçüde Batı Kürdistan'a kaymış durumdadır. Böyle bir çatışmanın askeri boyutuysa esas olarak Kuzey'de sürmektedir. Şu anda Kürtler içi ilişkilerde de soykırım rejimine karşı mücadelede de Batı Kürdistan'ın böyle bir rolü var. İleride bu sadece siyasi boyutta kalmayıp askeri çatışma boyutuna da dönüşebilir. Bu olasılık da var. Buradaki durum sadece siyasi boyutta kalır, öteye geçmez, askeri çatışma haline gelmez dememek lazım. Tabii orada silahlı çatışmaya girmeme konusunda herkes biraz daha ihtiyatlı, duyarlıdır. Fakat siyaset derinleşir, çözümü dayatır, ama siyasi temelde çözüm gelişmezse Suriye genelinde de, Suriye etrafında da silahlı çatışma gündeme gelebilir. Bu durumda Kürdistan'daki savaş daha yaygın bir konum kazanır. Kuzey'deki savaş olduğu gibi Batı Kürdistan'ı da içine alan bir boyut kazanabilir. Bizim de bu gerçekleri görerek Suriye ve Batı Kürdistan mücadelesine yaklaşmamız, Ortadoğu mücadelesini bu temelde ele alıp politikalarımızı, ilişki ve ittifaklarımızı, taktik planlarımızı buna göre oluşturmamız gerekir. Soykırım rejimine karşı mücadeleyi, onu yıkma mücadelesini bu anlamda -tabii esas silahlı çatışma boyutuyla Kuzey'de yürütürken- Batı Kürdistan'ın da önemini ve bunun içindeki yerini görüp ona göre bir pratik politika içinde olmamız lazım. Özcesi olaylara daha bütünlüklü bakmamız gerekiyor.

Hareket olarak 29 Mart 2009 yerel seçimi ardından yeni bir sürecin ortaya çıktığını, Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü için güçlü bir siyasi zeminin oluştuğunu, sürecin final süreci, çözüm süreci olduğunu hep ifade ettik. 2009-2011 yıllarını Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için her türlü verinin ortaya çıkmış olduğu bir dönem olarak değerlendirdik. Böyle bir çözümün gerçekleşip, hayat bulması için de büyük çaba harcadık.

Bu ne anlama geliyordu? İşte şimdi ortaya çıktığı gibi, Kürdistan'daki mücadelenin bir bölgesel mücadele, hatta bir dünya savaşının bir parçası haline pratikte tam gelmeden, Kürdistan'daki mücadeleye dış eller doğrudan, fiili olarak karışmadan, Kürdistan üzerinde egemen olan güçlerle Kürt halkının özgürlük mücadelesi arasında barışçıl siyasi yöntemlerle sorunu çözmeyi, sağlamayı ifade ediyordu. Bunun zemini ve siyasi güçleri ortaya çıkarılmıştı. Biraz demokratik zihniyet ve çözümleyici siyaset rol oynayabilir, halklara acı çektiren birçok güce zarar veren faşist, tekelci ve rantçı güçler dışında, herkese kaybettiren bu sorunu, az çok herkesin demokratik çerçevede kazanacağı bir biçimde çözmek gerçekleşebilirdi.

Önder Apo ve hareketimiz süreci böyle değerlendirerek, bu temelde son derece özverili bir tutumun ve çabanın sahibi oldu. Dikkat edilirse Önder Apo, AKP hükümetine ve Türkiye'yi yöneten tüm güçlere açıkça *"gelin, koşullar uygun, imkanlar var, barışçıl siyasi çözüm için zemin oluştu, özgür Kürt iradesi ortaya çıktı, bu iradeyi bütün saldırılarınıza rağmen kıramadınız, daha fazla kan akmasına fırsat vermeden ve bu soruna dünyanın ve bölgenin tüm güçlerinin eli karışmadan, biz bize oturup barışçıl siyasi çözüm üretelim, iki tarafın da kazanacağı makul bir çözümü ortaya çıkartalım"* çağrısında bulundu. Hareketimiz, Önder Apo'nun bu tutumunu yönetimi ve halkıyla birlikte tereddütsüz destekledi. Önder Apo, bu temelde çözümün mümkün olduğunu gösterdiği gibi, eğer çözüm ortaya çıkmazsa, gerçekleştirilmezse sürecin farklı hal alacağını, Kürdistan üzerindeki mücadelenin daha karmaşık, bölgesel ve küresel boyut kazanacağını, bu işin içine herkesin elinin karışacağını, dolayısıyla da bundan Kürtler kadar tüm Türkiye toplumunun, Türkiye'yi yönetenlerin, herkesin zarar göreceğini açıkça söyledi. Bu konuda barışçıl siyasi çözümün yolunu gösterip, zeminini döşediği gibi, çözümün olmaması durumunda ortaya çıkacak tehlikeler konusunda da herkesi uyardı.

Önderlik ve hareket olarak bu üç yıl boyunca barışçıl siyasi çözümün gerçekleşmesi için yoğun bir çaba harcadık. Önder Apo, Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümünün Yol Haritası'nı ortaya çıkardı. Çözüme pratik zemin yaratsın diye yeni Barış Grupları'nı Türkiye'ye çağırdı. Demokratik siyaseti tümüyle Kürt sorunun çözümü temelinde yönlendirdi. Yeni anayasa sürecini böyle bir çözüm için elverişli bir süreç olarak değerlendirdi ve her fırsatta da harekete ve halka dikkatli olunması, siyasi çözüme şans tanınması için eylemsizlik ya da ateşkes içerisinde bulunulması çağrısı yaptı. Biz hareket ve halk olarak Önder Apo'nun bu çabalarını tüm gücümüzle destekledik; Yol Haritası'na destek verdik, barış gruplarını anında gönderdik, bütün bu baskı ve saldırılara rağmen bu geçen sürecin büyük bir bölümünde tek yanlı eylemsizlik tutumu içinde olduk. AKP hükümetinin gerillaya dönük askeri operasyonlarına, demokratik siyasete dönük siyasal soykırım operasyonlarına, halk üzerindeki faşist terörüne, İmralı'da Önder Apo üzerindeki işkence uygulamalarına rağmen büyük bir sabırla, fedakarlıkla, duyarlılıkla barışçıl siyasi çözümün gerçekleşmesine destek vermeye çalıştık.

Bunları barışçıl siyasi çözüm için zemin oluşmuştu ve bu zemin üzerinde çözüm gerçekleşebilirdi düşüncesiyle yaptık. Çözümün gerçekleşmemesi durumunda işin içine çok el girerdi ve onun için çözümsüzlük derinleşirdi. Soruna muhatap iki gücün oturarak karşılıklı çözüme ulaşmalarının en kötüsünün, çok sayıda gücün işin içerisine girdiği en iyi çözümden daha değerli olacağını bildiğimiz ve kabul ettiğimiz için böyle davrandık. Ortadoğu eksenli yaşanan üçüncü dünya savaşı tümüyle Kürdistan'ı içine almadan, Kürdistan üzerindeki mücadele bir bölgesel ve dünya savaşı haline gelmeden, sorunla doğrudan muhatap olan devletler ile Kürt toplumunun siyasi sorunlarını oturup tartışarak daha kolay çözebileceğine inandığımız için böyle yaptık. Fakat bütün bu çabalarımıza rağmen AKP hükümeti ve Türkiye Cumhuriyeti devleti yönetimi ne yaptı? Onlar da böyle bir süreci bizim zayıflığımız olarak görüp değerlendirerek, Kürdistan üzerindeki mücadele dünyayı içeren bir mücadele haline gelmeden; çeşitli oyunlarla, baskılarla, hilelerle, katliamlarla Önder Apo'yu etkisizleştirebileceklerini, gerillayı ezebileceklerini, Kürt halkını pasifize edip sindirebileceklerini düşünerek saldırılarını artırdılar. Böylece Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye ederek Kürt soykırımı önündeki tüm engelleri kaldırarak Kürdistan üzerinde egemen bir konumda olan bir güç olarak 2012 yılı gibi kapsamlı ve karmaşık bir mücadele süreci içerisine girebileceklerini umut ve hesap ettiler. Önderliğimizin, yönetimimizin ve halkımızın sabırlı ve özverili bütün çözümleyici çabalarına oyunla, hileyle, imha ve tasfiye operasyonlarıyla karşılık verdiler.

Bilindiği gibi AKP hükümeti, Kürt sorununun siyasi çözümü için 13 Nisan 2009'da ilan ettiğimiz eylemsizliğe, 14 Nisan 2009'da başlattığı Kürt demokratik siyasetini imha ve tasfiye etme amaçlı soykırım operasyonuyla karşılık verdi. Önder Apo'nun Kürt sorununun çözümü için hazırladığı yol haritasına ve barış gruplarını çağırmasına; DTP'nin kapatılması, seçilmiş belediye başkanları da dahil Kürt demokratik siyasetçilerinin tutuklanması, seçilmiş Kürt milletvekillerinin vekilliklerinin düşürülmesi gibi imha ve tasfiyeyi ifade eden siyasi saldırılarla karşılık verdi. Bununla da yetinmeyip, süreci gerillaya dönük askeri operasyonları yoğunlaştırma temelinde ilerletmek istedi.

Buna karşı uyarı anlamında 1 Haziran 2010'dan itibaren hareketimizin girdiği etkin mücadele sürecinin bu oyunları bozacağını görüp anlayınca AKP hükümeti tekrar İmralı'ya koşup Önder Apo ile görüşerek, aktif mücadelenin durdu-

> **"Hareket olarak 29 Mart 2009 yerel seçimi ardından yeni bir sürecin ortaya çıktığını, Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü için güçlü bir siyasi zeminin oluştuğunu, sürecin çözüm süreci olduğunu ifade ettik. 2009-2011 yıllarını Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için her türlü verinin ortaya çıkmış olduğu bir dönem olarak değerlendirdik. Çözümün gerçekleşip, hayat bulması için de büyük çaba harcadık"**

rulması, Kürt sorununun çözüm vaadi temelinde görüşmelerin geliştirilmesi isteminde bulundu. Önder Apo da bu verilen sözlerin gerçekleşmesi için zemin yarattı, bunların gerçekleşmesini istedi, bu temelde hareketimize yeniden eylemsizlik çağrısında bulundu. Bu çağrıyı Hareket ve halk olarak değerlendirerek, siyasi ve askeri operasyonların durmaksızın sürmesine rağmen, Önder Apo'nun isteği doğrultusunda bunu kabul ettik. Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü gerçekleşsin diye zemin yarattık, fırsat tanıdık. Bu doğrultuda uzatılan her eli tuttuk, söylenen her söze değer biçtik, görüşme ve diyalog istemlerine tereddütsüz yanıt verdik. İmralı'da Önder Apo devlet heyetiyle uzun ve kapsamlı görüşmeler yaptı, ona paralel hareketimiz devlet temsilcileriyle hem aracılar yoluyla, hem de doğrudan görüşmelerde bulundu. Bütün bu görüşmeler ile barışçıl siyasi çözümün önünün açılacağını ve çözümün gerçekleşeceğini umut ettik, bunun için bizden istenen her şeyi yaptık. Sonuçta bütün bunları Önder Apo, barışçıl siyasi çözümün gerçekleşmesini sağlayacak müzakerenin ilkelerini içeren belgeler olarak üç protokol halinde yazılı hale getirdi. Bunu yönetimimize ve TC hükümetine sundu. Yönetim olarak biz, Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü için müzakere belgelerini kabul ettik. Önderlik ve yönetim olarak tam bir birlik halinde Kürt tarafının siyasi çözüm müzakeresine hazır olduğunu muhatabımıza gösterdik ve tüm kamuoyuna ilan ettik.

Bütün bunlara karşı AKP hep oyalama, hile, aldatma yaklaşımıyla karşılık verdi. Hep zaman kazanmaya, bir yandan bu görüşmeler ile bizi oyalamaya çalışırken, diğer yandan askeri operasyonlarla gerillayı ezmeye, siyasi operasyonlarla demokratik siyaseti tasfiye etmeye çalıştı.

2011 yılının ilk yarısında gerilla bir kurşun bile sıkmazken, elliye yakın gerillanın katledilmesine yol açan askeri operasyonlar gerçekleştirildi. Diğer yandan demokratik siyasi barışçıl çözüm için bu kadar çaba harcarken, AKP hükümetinin KCK operasyonları temelinde geliştirdiği saldırılarla binlerce Kürt siyasetçisi, aydını zindanlara atıldı. Bütün bunlar AKP gerçeğini netçe ortaya koydu.

2011 yılında gelişen direniş süreci AKP'nin oyunlarını bozdu

Bizim Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümünün gerçekleşmesi için uygun zemin ve fırsat olarak gördüğümüz 2009-2011 dönemini, TC devleti ve AKP hükümeti ise çeşitli hile ve oyunlarla sözde bizi aldatıp etkisiz kılarak, Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etme, dolayısıyla Kürt soykırımını gerçekleştirme dönemine dönüştürmek istedi. Bütün bu iyi niyetli ve çözümleyici yaklaşımlarımıza hileyle, aldatmayla, oyun yaparak, zaman kazanmaya çalışarak, çürütme politikasını geliştirerek, diğer yandan ise siyasi ve askeri operasyonları yoğunlaştırıp Özgürlük hareketimizin siyasi ve askeri gücünü darbeleyerek karşılık vermeye çalıştı. Aslında Önderliği imha edip, etkisiz kılıp, yeni bir Kürt katliamı gerçekleştirmenin zeminini yaratmaya çalıştı. Dersîm'de Seyit Rızalara, Dersîm halkına uyguladığı yaklaşımın bir benzerini bu süreçte bize de uygulamak istedi. Bu konuda asla yanılmayalım, tarihin derslerini iyi çıkartmayı bilelim.

Şimdi Dersîm soykırımı, Seyit Rızaların nasıl idam edildiği tartışılıyor. Türk Başbakanı Tayyip Erdoğan, Amed Zindanı'ndaki katliamlar için döktüğüne benzer yeni bir timsah gözyaşını da Dersîm soykırımı karşısında dökmeye çalışıyor. Özür dilemede bulunuyor. Fakat bütün bunların gerçek yüzünü, iç yüzünü doğru anlamamız gerekli. Seyit Rıza nasıl idam edildi? Dersîm katliamı nasıl gerçekleşti? Bunlar bir günde mi yaşandı? Tesadüfen mi oldu? Bazı faşist, haydut güçlerin devletten habersiz gerçekleştirdiği katliamlar mı yapıldı? Hayır, böyle olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Tarihsel belgeler bunu aydınlatıyor, tanıklar bunu açıkça söylüyor. Böyle bir katliam sürecinin 1925'lerdeki Takriri Sükûn Yasası ve 1926 Şark Islahat Planı'yla başladığını herkes biliyor. Dersîm soykırımı, Şeyh Sait isyanının bastırılması ve katliamının, Ağirî isyanının bastırılmasının ve katliamının bir devamı olarak yaşatıldığını herkes biliyor. Bu katliamın 1935'te hazırlanan Tunceli Kanunu'yla planlı bir biçimde örgütlendirilip gerçekleştirildiği de biliniyor. Daha somut olarak şunu ifade edelim: Seyit Rıza nasıl yakalandı? O dönemin hükümeti tıpkı bize yaptığı gibi "gel görüşelim, tartışarak sorunu çözelim" çağrısında bulundu. Seyit Rıza da devletin verdiği bu söze inanarak Erzingan'a gitti. Diğer aşiret reisleri de aynı biçimde çağrılıp tuzağa düşürüldüler. Seyit Rıza teslim olmadı; hükümetin verdiği söz karşılığında görüşme yapmaya, var olan sorunların bir uzlaşı temelinde çözümünü gerçekleştirmeye gitti. Fakat "gel görüşelim ve sorunu çözelim" diyen devlet, onu bir kere ele geçirince, derhal tutuklayıp Elazîz'e getirdi ve sorgusuz sualsiz bir biçimde göstermelik bir mahkemeyle idam etti. İdama giderken Seyit Rıza'nın *"sizin oyunlarınızla başa çıkamadım, bu bana ders olsun"* sözünü iyi hatırlayalım, doğru anlayalım. Buradaki ders, Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin oyunlarının ve hilelerinin anlaşılmasıdır.

AKP hükümeti benzer bir hileyi Oslo ve İmralı görüşmeleri adı altında, Kürt sorununun siyasi çözümü için imkan ve fırsatın bu kadar oluştuğu bu süreçte bize karşı da uygulamak istedi. İşte bu kadar oyalama, hile; bir yandan güya Kürt sorununu kabul ediyor, çözmek istiyor görünürken, diğer yandan Kürt özgürlük hareketini imha etmek için siyasi ve askeri operasyonları her alanda yaygınca geliştirme bu biçimde ortaya çıktı. Aynı hileyi bize de uygulayabileceklerini sandılar. Seyit Rıza idam edildikten sonra 1938'de nasıl Dersîm katliamı gerçekleştirildiyse, Önderlik etkisizleştirilerek, gerilla silahsızlandırılarak, Özgürlük hareketimizin öncülüğü etkisiz kılınarak yeni bir soykırımı, katliamı Kürt toplumuna yeniden dayatmayı umut ve hesap ettiler. AKP'nin planı aslında buydu.

2011 yılında gelişen direniş süreci bu oyunun bozulması oluyor. Bütün çabalarımıza rağmen, Önderlik olarak, yönetim olarak demokratik siyasi çözüm için tek yanlı gösterdiğimiz bütün çabalara rağmen sonuç alamayınca; AKP'nin oyun, hile, aldatmaya dayalı, baskı ve şiddeti geliştirerek Önder Apo'yu İmralı'da çürütmeyi, yönetimimizi dağıtmayı, gerillayı silahsızlandırmayı, demokratik siyaseti tutuklayıp etkisizleştirmeyi, halkı da faşist polis terörü ile sindirmeyi hedefleyen saldırıları kesintisiz devam edince, bütün bunların bir oyun olduğu, hile olduğu, aldatma olduğu konusunda bir netliğe ulaştık. AKP'nin Kürt sorununu çözmek değil de, Kürt özgürlük hareketini çözerek imha ve tasfiye etmeye çalıştığı, bunu da TC'nin soykırım politikalarının bir gereği olarak yürüttüğü konusunda netleştik. AKP'nin bir demokrasi gücü, Kürt sorununun çözüm gücü değil, tam tersine yeni bir Kürt soykırım gücü, katliam gücü, dolayısıyla yeni bir faşist diktatörlük gücü, eskinin Beyaz Türk Ergenekonculuğunu aşarak, yeninin Yeşil Türk Ergenekonculuğunu oluşturma gücü olduğu konusunda Önderlik ve yönetim olarak netleştik. Seyit Rıza'nın idama giderken "bu bana ders olsun" dediği dersi, Önderlik ve hareket olarak çıkarttık. Zaten PKK'nin doğuşu bu temeldeydi. Otuz beş yılı aşkın süreçte geliştirdiği mücadele bu temelde oldu. Önder Apo gerçekliği, tarihten bu temelde dersler çıkarma gerçekliğiydi. Bütün hareket olarak, halk olarak aynı düzeyde bir netlik oluşturamasak da, Önderlik düzeyi, Önder Apo gerçeği bu konuda tam bir netliğe ve kesinliği ulaşarak, 2011 yazından itibaren yeni ve kapsamlı bir direniş süreci içine girdi.

Peki, neden? AKP'nin Dersîm'de yaptığı hileye benzer bir hileyi bize karşı da yapma planlarını, hesaplarını bozmak, bu çabaları boşa çıkartmak için. Bu nedenle beş aydır Önder Apo ile her türlü avukat görüşmesi yasaklanmıştır. Bu nedenle tıpkı uluslararası komplonun başlangıç sürecinde olduğu gibi, şimdi de AKP hükümetinin bütün saldırıları en başta Önder Apo'yu hedeflemektedir. Avukatları tutuklanmıştır, en küçük bir sözünün yayınlanması, hatta Önder Apo'nun doğum gününün kutlanması bile suç kapsamına alınmıştır.

Dikkat edilirse saldırının merkezinde Önder Apo var. Niçin? Çünkü AKP gerçeğini Önder Apo çözdü, AKP oyununu Önder Apo bozdu. *"Artık ben bu oyuna alet olmayacağım, çekiliyorum"* diyerek, AKP'nin sözde görüşmeler adı altında oyalama ve hile politikasıyla, diğer yandan siyasi ve askeri operasyonları geliştirerek Kürt özgürlük hareketini tasfiye politikalarını görüp boşa çıkardığı için Önder Apo'ya öfkelidirler. Yine gerillaya karşı kimyasal silah kullanacak kadar acımasızca saldırmasının nedeni de, gerillanın bütün bu oyunlarını bozmasından dolayıdır. Direnen halka bu kadar vahşi saldırının, demokratik siyasetçilerin bu kadar tutuklanmasının nedeni de AKP'nin bu oyunlarının bozulmuş olması ve boşa çıkarılmasındandır. Kısaca 2009'dan sonra ortaya çıkan demokratik çözüm fırsatını değerlendirmek için yapılması gereken her şeyi yaparak, aslında çözümün zeminini oluşturup imkanlarını yaratmamıza rağmen, AKP'nin çözüm değil de, Kürt soykırımını yürütme, Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etme planlarında ısrarlı olması sonucu AKP gerçeğini görüp, onun oyunlarını bozacak bir tutum geliştirdik.

2011 yılının Kürdistan'daki mücadele açısından, Kürt özgürlük hareketinin bu mücadeleye katılımı açısından en belirgin yanı budur. "Mademki Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü olmuyor, devlet ile hükümet çözüme yanaşmıyor, tersine imha ve tasfiyede kararlı, o halde bu imha ve tasfiye politikalarını yenilgiye uğratıp, boşa çıkartmak için yeniden kapsamlı bir direnişe girmek gerekir" diyerek hareketimiz yeni bir direniş hamlesi başlatmıştır. Seyit Rıza'nın idam sehpasında almış olduğunu söylediği derse uygun davranmıştır. AKP'nin, yani Türk devletinin oyunlarına gelinmemiştir. AKP'nin hile ve oyunlarını açığa çıkartıp, maskesini düşürerek, onun imha ve tasfiye operasyonlarına karşı bunları kıracak, boşa çıkartacak, dolayısıyla Kürt özgürlüğünü ve demokrasisini geliştirip gerçekleştirecek, Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlesi adı altında yeni bir direniş sürecini başlatmıştır.

Yıl sonuna geldiğimizde sonuç şudur: AKP'nin oyunları bozulmuştur. Bu gerçeği çok iyi anlamak gerekiyor. AKP'nin sürece yayarak çürütme politikası temelinde Önder Apo'yu etkisizleştirme, hareketimizin yönetimini dağıtma, gerillayı silahsızlandırıp imha etme, demokratik siyaseti tutuklayıp tasfiye etme ve Kürt halkını sindirme amaçlı imha ve tasfiye politikaları başarısız kılınmıştır. AKP bütün bunları bizi oyalayarak, eylemsizlik ya da ateşkes konumunda tutarak ve sürece yayarak gerçekleştirmek istiyordu. Biz bu oyunlara gelmedik; sürece yaymayı kabul etmediğimiz gibi, AKP'nin hile ve oyunlarını görerek gerillanın, halkın Önderlik çizgisinde birleşik direnişini 2011 yılının ikinci yarısında geliştirdik. Bu direniş AKP'nin maskesini düşürdü, bu direniş AKP'nin bütün hile ve oyunlarını bozdu, kırdı, AKP'yi yenilgiye uğrattı. Aslında bu imha ve tasfiye operasyonlarını koordine eden 'başkomutan!' Abdullah Gül'ün "PKK oyunlarımızı bozdu" demesi işte bu gerçeği itiraf ediyor. Evet, PKK AKP'nin oyunlarını bozdu, planlarını başarısız kıldı. Sözde görüşme adı altında, "Kürtlerin haklarını veriyoruz" yaklaşımı içerisinde halkı ve hareketi eylemsiz kılarak siyasi ve askeri operasyonlarla gerillayı ve demokratik siyaseti ezme planını boşa çıkarttı, başarısız kıldı. Bu bakımdan AKP'nin planları bozulmuş, maskesi düşürülmüş, hile ve oyunları sonuçsuz bırakılmıştır. Böylece Önderlik ve hareket olarak ikinci kez Seyit Rıza ve Dersîm olayı yaşama durumundan kendimizi kurtardık.

Fakat şunu da değerlendirmemiz lazım. Biz de 29 Mart 2009'dan bu yana gelişen süreci Kürt sorununun demokratik siyasal çözüm süreci olarak tanımladık. Çözüm için veriler gerçekten vardı. Yürütülen büyük mücadeleler bunu artık gerekli kılıyordu. Demokratik siyasetin gücü siyasi çözüm için gerekli zemini oluşturacak düzeydeydi. Fakat dikkat edilirse barışçıl siyasi çözümü gerçekleştiremedik. Bu konuda elimizden gelen, bizden yana yapılması gereken her türlü çalışmayı yaptık. Bu konuda hiçbir tereddüt olmamalı. Geriye dönüp bakıldığında "şunları yapsaydık belki sürecin önü açılabilirdi, bunları yapamamışız, görememişiz" diyebileceğimiz hiçbir husus yoktur. Bu konuda Önderlik ve hareket olarak çok dikkatli ve sabırlı davrandık, çok itina gösterdik; var olan imkan ve fırsatların hepsini –halktan ve çeşitli örgütlerimizden, gerilladan gelen eleştirilere rağmen– itina ile değerlendirdik. Dolayısıyla yapmadığımız bir şey kesinlikle kalmamıştır. Fakat hedeflediğimiz sonucu alamadık.

AKP Kürt varlığını kabul emek istemiyor

Peki, neden? Esas nedenin TC devletinin ve AKP hükümetinin Kürt halk gerçeğini kabul etmemesi, dolayısıyla Kürt sorununu çözmek değil de, Kürt Özgürlük hareketini tasfiye ederek Kürt halkını soykırımdan geçirmek istemesi olduğu açıktır. Siyasi çözüm tek yanlı gerçekleşmiyor. İki tarafın da bu çözümü kabul etmesi ve çaba harcaması gerekiyor ki gerçekleşsin. O nedenle bizim çabalarımız, Önder Apo'nun çabaları sonuç vermedi. Çünkü AKP çözüm gücü değildi. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü istemiyordu. AKP, Kürt halkının varlığını da kabul etmek istemiyor. Aslında Kürt olarak kabul ettiği sadece köken olarak Kürtlerin varlığıdır. "Tarihte Kürtler vardı, şimdi birey olarak Kürtler var, ama Kürt halkı yoktur, hatta Türkleşmiştir ve tek bir millet haline geldik" diyorlar. Tek millet, tek dil derken kast ettiği bu oluyor. Dolayısıyla Kürt halkının varlığını bir toplum olarak kabul etmediği için, onun demokratik haklarını da kabul etmiyor. Kürtlerin kendi kendini yönetme hakkını reddederek Kürt sorununun siyasi çözümüne yanaşmıyor. Tersine Kürt halkını yok etmeyi, Kürtleri Türkleştirmeyi öngören asimilasyonun, kültürel soykırımın temel yürütücü gücü oluyor. AKP'nin zihniyeti bu, politikası bu, Türk-islam sentezi görüşü bunu ifade ediyor. Yeşil-Türk Ergenekonculuğu bu çerçevededir. AKP'nin dinciliği Türk milliyetçiliğiyle iç içe geçmiş bir siyasi dinciliktir. Dolayısıyla karşımızdaki gücün çözüm değil, imha ve tasfiyeyi esas almasından dolayı sorunun çözümünü gerçekleştiremedik.

Bu noktada bizim için bir eksiklik görülebilir mi? Kuşkusuz karşı tarafı etkisiz kılmada, zihniyet değişimine uğratmada, oyunlarını bozmada zayıf kaldık, eksik kaldık. Hem PKK olarak, hem de Kürt demokratik siyaseti olarak bu konuda yürüttüğümüz çalışmalar istenen sonucu

vermedi. AKP'nin oyunlarını bozan, maskesini düşüren, dolayısıyla siyasi çözümün önünü açan bir siyasi gelişmeyi yaratamadık. AKP'ye dönük bu çalışmayı yeterince yapamadık. Türkiye toplumuna dönük bunu yapamadık. Türkiye demokratik hareketini hızlı, güçlü bir biçimde örgütleyerek Kürt sorununun çözümünü öngören bir Türkiye siyaseti ve toplumsal duruşunu ortaya çıkaramadık. Elbette bunun esas suçu, kabahati bize ait değildir. Faşist, şoven, milliyetçi hükümete, medyaya, partilere, devlete aittir. Fakat bizim de bir mücadele gücü olarak onları etkisizleştiren, demokratik zihniyeti ve politikayı Türkiye'de etkili kılan bir gelişmeyi –kendileri yaratmıyorlarsa da– biz yaratabilmeliydik. Kabahatimiz, eksikliğimiz bunu yaratamayışımızdır. Bu noktada da öngördüğümüz çözüm gücünü gerçekleştiremedik.

Bu dönemin şehitleri AKP hile ve oyunlarını bozmanın şehitleriydi

Geriye 2011 yılının ikinci yarısındaki direniş süreci kaldı. Biz bu direnişle AKP'nin maskesini düşürdük, imha ve tasfiye planlarını boşa çıkardık. AKP'nin Kürt sorununu çözecek bir güç olmadığını, dolayısıyla tarihin çöp sepetine atılacağını herkese gösterdik, ilan ettik; bunu ifade eden bir direnişi geliştirdik, yarattık. Fakat henüz bu direniş de bir sonuç vermedi. AKP'nin maskesini düşürüp, oyunlarını bozduk, ama henüz AKP'yi yenilgiye uğratarak Önder Apo'nun özgürlüğü ve Demokratik Özerkliğin inşası temelinde Kürt sorununun çözümünü gerçekleştiren bir mücadeleyi de ortaya çıkartamadık. Bu doğrultuda önemli bir mücadele yürüttük; Önderlik, hareket ve gerilla olarak kahramanca direndik, büyük şehitler de verdik.

Bu dönemin şehitleri ne anlama geliyordu? AKP hile ve oyunlarını bozmanın şehitleriydi bunlar. Seyit Rıza'nın idam sehpasında "bu bana ders olsun" dediği dersi çıkartmanın şehitleriydiler. Bizi her türlü oyuna, hileye, faşist soykırımcı saldırganlığa karşı yeniden özgürlük için direniş içine çekmenin şehitleriydiler. Dolayısıyla büyük tarihsel anlamları var. Bu anlamları, gerçekleri görmemiz gerekli. Yine halkımızın yaşadığı acı, harcadığı emek tümüyle böyle bir gelişmeyi yaratmak içindi. Bu doğrultuda düşmana büyük darbeler de vurduk. Cumhurbaşkanına oyunlarının bozulduğunu itiraf ettirecek kadar büyük mücadele yarattık. Başbakana KCK operasyonlarını kendi talimatıyla yaptırdığını itiraf ettirecek kadar mücadele yürüttük. Hepsinin akıl hocası olan Fethullah Gülen'e Kürtler için nasıl bir soykırım öngördüğünü açıkça ifade ettirecek kadar maskesini düşürecek bir sonucu ortaya çıkardık. Bütün bunlar önemli gelişmelerdir. 2011'in ikinci yarısında yürüttüğümüz direnişin ortaya çıkardığı kazanımlardır.

Fakat dikkat edilirse bütün bunların bedeli ağır oldu. Ödediğimiz bedele denk büyük mücadeleler ortaya çıkaramadık, sömürgeci düşmana yeterli darbe vuramadık. İkincisi, direnerek Önder Apo'yu özgürleştirme ve Demokratik Özerkliği yaşamsallaştırma adımını tam hayata geçiremedik. Henüz bunun başlangıcında bulunuyoruz. Ya karşılıklı anlaşma ya da dış güçler işin içine girmeden bir mücadeleyle Türkiye Cumhuriyeti devletini Kürt sorununu çözme çizgisine çekme konusunda sonuç elde edemedik. Ancak inkar ve imha sistemi de, yeni Türk derin devleti ve AKP hükümeti de çelişti hile ve oyunlarla bizi aldatma, Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etme hedefini gerçekleştiremedi. Böylece Kürdistan üzerindeki mücadele de bütün kapsamı ve şiddeti ile 2012 yılına taşınmış oldu.

Şimdi Ortadoğu'da Suriye eksenli bölgesel düzey kazanan savaşın içerisine Kürdistan'daki mücadele de tümüyle girmiş oldu. Artık bundan sonra Kürdistan üzerindeki mücadele çok daha kapsamlı, karışık ve çok yönlü olacak. İdeolojik, siyasi ve askeri mücadele içerisinde şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla güç bulunacak. Dolayısıyla savaş da, siyasi mücadele de çok daha karmaşık, daha çok yönlü, kapsamlı bir biçimde gelişecek. Şimdiye kadar olduğu gibi sınırlı bir güçle mücadele etme ve çözme dönemi artık aşılmış oluyor. 2012 yılında bütün bölgesel, hatta uluslararası güçlerin içinde olduğu bir Kürdistan mücadelesi yaşanacak.

Bu çerçevede mücadele etme ve çözümü yaratma imkanımız yok mu? Kuşkusuz var. Mücadele etmek için fırsat ve imkanlar her zamankinden daha fazladır. 2011'in ikinci yarısında yürüttüğümüz direniş temelinde siyasi mücadele imkanlarımız daha da artmıştır. Dikkat edilirse AKP hükümetinin "terör örgütüdür" diyerek bizi daraltıp, izole etme, tecrit etme doğrultusundaki tüm çabalarına karşın PKK'nin siyaset yapma alanı bölgede ve dünyada şimdi geçen yıldan daha geniştir. Hem ABD cephesinde hem onunla çatışan tarafta yeri vardır. Hiç kimse PKK ve Kürt gerçeğini görmeden Ortadoğu'da politika yapamaz ve savaş yürütemez durumdadır. Dolayısıyla siyasi alanımız daha genişlemiştir, yine kitle tabanımız daha büyümüştür. Bazıları PKK'nin bu mücadele içerisinde kitle tabanının daraldığını söylüyorlar. Hayır, halkın şehitlerine sahip çıkışı, demokratik eylemliliği, son dönemde gelişen mitingler açıkça gösteriyor ki PKK'nin kitle tabanı daha da artmıştır, büyümüştür. Geçen yıla göre şimdi kitle tabanımız daha geniştir. Şimdi yeni bir seçim olsa 12 Haziran seçimlerini aşan bir kitle gücü kesinlikle ortaya çıkacaktır. Yine kitlelerin mücadelecilik konumları daha güçlüdür. Kürt gençliği daha savaşkan, daha mücadeleci; gerillaya koşuyor, serhildana öncülük ediyor. Kürt kadını "Önder Apo'ya özgürlük" hamlesini başlatmış ve büyük bir cesaret ve fedakarlıkla bu mücadeleyi her alanda yürütüyor. Dolayısıyla kitle tabanımız daha güçlü, daha mücadelecidir. Diğer yandan, dışımızdaki güçlerin çelişki ve çatışmaları daha fazla, taktik olarak yararlanacağımız çelişki ve çatışma ortamı daha çok artmış durumdadır. Bu bakımdan mücadele etme imkanımız geçmişe göre daha da artmıştır.

Fakat yeni olan şudur: Şimdiye kadar daha çok Türkiye devleti ile mücadele eder, siyaseti TC-PKK çatışması içinde yürütürken, bundan sonra Kürdistan üzerindeki mücadele bölgenin yeniden yapılanması temelinde, bölgede süren çatışmanın bir parçası olarak yaşanacaktır. Dolayısıyla da siyaset yapma daha karmaşık, daha zor bir olay haline gelmiştir. Yine siyasi ve askeri bir mücadele yürütmek daha duyarlı, daha örgütlü, daha disiplinli, daha titiz olmayı gerektirmektedir. İşler biraz daha zorlaşmıştır o kadar. Yoksa mücadele gücümüz azalmamıştır. Bu biçimde 2009-2011 yıllarındaki çözüm süreci artık geride kalmıştır. Yeni bir çözüm karakteri ve süreci ortaya çıkmıştır. 2011'in ikinci yarısından itibaren gelişen süreç ile birlikte 2012'de yeni bir sürece, bölge düzeyindeki çatışma ve mücadele temelinde Kürt sorununun çözüm sürecine evirilmiş bulunuyor. AKP hükümetinin oyunları bozularak, mücadele imkanları daralırken; bizim daha duyarlı, bilinçli, örgütlü olmamız temelinde mücadeleyi daha güçlü yürütme ve sonuç almamızın imkan ve koşulları daha artmıştır. 2012'de Önder Apo'ya Özgürlük ve Demokratik Özerkliği İnşa yılı haline getirmenin koşul ve imkanları daha da çoğalmış bulunuyor.

AKP'nin maskesi düşürülmüştür

2011 yılı mücadelemize biraz daha yakından ve ayrıntılı bakmak daha yararlı olabilir. Bilindiği gibi 2011 yılının ilk yarısı siyasi mücadele ağırlıklı geçerken, ikinci yarısında gerilla direnişi öne çıkmıştır. Dolayısıyla askeri ağırlıklı bir mücadele yaşanmıştır. Yılın ilk yarısındaki siyasi mücadeleyi eylemsizlik süreci içerisinde daha çok üç boyutta ele alıp yürüttük. Siyasi mücadelenin birinci boyutu, eğitim ve hazırlık çalışmalarıydı. Bu konuda hareket olarak mücadele tarihimizin en kapsamlı eğitim ve hazırlık süreçlerinden birini yaşadık. Özellikle Önder Apo'nun Demokratik Uygarlık Manifestosu adlı savunmaları temelinde zihniyet devrimini yapmayı hedefleyen kapsamlı bir teorik ideolojik çalışma yürüttük. Hareket ve halk olarak, Önderlik felsefe ve zihniyetini özümseme, bu temelde ideolojik ve siyasi çizgide netleşmede önemli bir mesafe kat ettik. HPG de öncelikle Önderlik savunmaları temelinde ve 2010 yılının pratiğini irdelemeyi esas alan bir tarzla kapsamlı bir eğitim faaliyeti sürdü. Bu faaliyet akademik bünyede olduğu gibi, ideolojik ve askeri eğitimleri tüm HPG birlikleri düzeyinde de geliştirildi. HPG'de değişim ve yeniden yapılanma projesi temelinde zihniyet devrimini içeren, politikayı kavratan, stratejik ve taktik bilinç edindiren, gerillanın tarz ve taktiğinde derinleşen yoğun bir eğitim çalışması sürdürdü.

Siyasi mücadele sürecinin ikinci boyutu, basına da genişçe yansıdığı gibi, görüşmeler boyutuydu. İmralı'da devlet ile Önder Apo arasındaki görüşmeler, dışarıda devlet-PKK görüşmeleri biçiminde tanımlanan görüşme süreciydi. Bu da çok önemli ve tarihi bir süreçti. Çok yoğun bir mücadeleyi içeriyor ve ifade ediyordu. Bu görüşmelerde de hareket olarak biz gösterilmesi gereken her türlü çözümleyici tutumu göstererek, alabileceğimiz en önemli sonucu aldık. Diyaloglar sürdü, sonuçları Önder Apo tarafından üç yazılı protokol haline getirildi. Bu protokoller hareketimiz tarafından da kabul edilerek, Önderlik, hareket ve halk olarak Kürt tarafı sorunun barışçıl siyasi çözümüne ve bu temelde müzakereye hazır olduğunu ortaya koydu.

Eğer şimdi barışçıl siyasi çözüm gelişmemişse bunun tek sorumlusu AKP hükümetidir. Bunu herkes biliyor. İstediği kadar islami ve liberal kalemşorlarıyla bu gerçeği tersyüz etmeye, istediği kadar "PKK, KCK teröristtir" diyerek toplum ve kamuoyu nezdinde bizi daraltmaya çalışsınlar bütün bunlar sonuç vermeyecektir. Bunu söyleyenlere sorarlar: "Madem bu kadar canavarlardı, teröristtiler, o halde İmralı'da, Oslo'da neler görüşülüyordu? Niye görüşmeler yaptınız? Madem Kürt halkı yok, demokratik toplumsal hakları yok, o halde PKK'yle neyi görüştünüz? PKK kimin temsilcisiydi?" Dikkat edilirse, AKP'nin inkarcı zihniyetinin ve siyasetinin bütün temelleri yok edilmiştir. Kürt halkı nezdinde, demokratik kamuoyu nezdinde maskesi tümüyle düşürülmüştür. AKP'nin bir demokrasi ve Kürt sorununu çözme gücü değil; bir oyalama, hile, dolayısıyla yeni bir imha ve inkar gücü olduğu, daha doğrusu daha inceltilmiş yol ve yöntemlerle Kürt soykırımını yürütmeye çalıştığı herkes tarafından görülmüştür.

Bu sonuca Önderlik ve hareketin çabalarıyla ulaştık. Ancak topluma tümüyle anlatıp hazmettiremedik. Hala AKP hile ve oyunlarla, psikolojik savaşı derinliğine geliştirerek, bu konuda hem halkımızı hem kamuoyunu aldatmaya çalışıyor. Bizim yetersizliklerimizin yaşandığı bir gerçek. Fakat önemli olan Önderlik ve hareket düzeyinde netleşmektir, bir karara ulaşmaktır. Dikkat edilirse hareketimiz Önderlik düzeyindeki kararlılık ve netliğin baştan beri Özgürlük hareketimiz içinde somutlaşması ve topluma yansıtılması temelinde bir gelişme yaşamaktadır. Dolayısıyla Önderlik ve hareket düzeyimizin böyle bir netliğe ulaşması, AKP'nin maskesini düşürerek, gerçek yüzünü açığa çıkarması, bu temelde yeni bir mücadele sürecini kararlaştırması geleceğin başarısı, zaferi açısından esas olan husustur. Bunu çok iyi anlamak, görmek ve böyle bir düzeyi asla küçümsememek gereklidir.

AKP konusunda netleşmenin siyaseten ulaşılabilecek en zor düzey olduğu, yapılabilecek en zor iş olduğu bir gerçektir. Çünkü çok maskeli, çok hileli, çok aldatıcıdır. Gerçekten de psikolojik savaşı, demagojiyi çok etkili yürütüyor. Gerçekten demokrat olmadığı, bu konuda ciddi bir şey yapmadığı halde demagoji, hile ve psikolojik savaş söylemleriyle aşırı derecede beklenti yaratıyor. Bir şeyi tasfiye ederken sanki çözüyormuş gibi gösteriyor. On yıldır Türkiye toplumunu uyutup, bugüne kadar getirdi. Gerçek anlamda temel sorunların çözümü noktasında hiçbir şey yapmadı. Oysa herkes AKP'nin çok şeyi yaptığını sanıyor. Halbuki diğer hükümetlerin yaptığından fazla bir farkı yok. Kendisi de ekonomik olarak göbeğini şişirecek, cebini dolduracak çalışmaların ötesinde bir şey yapmış değildir.

Kürt sorununda bu çok daha fazla böyleydi. Ünlü "Kürt açılımı" kavramı biliniyor. Bir yandan siyasi ve askeri operasyonlarla Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmeye çalışırken, diğer yandan Kürt sorununu çözdüğü, Kürt açılımı yaptığı propagandasını yayarak kamuoyunu yoğunca aldattı. Hatta neredeyse halkımızı, içimizdeki çeşitli çevreleri de yanıltacak, aldatacak bir düzey ortaya çıkardı. İşte bu kadar maskeli, hileli bir gücün maskesini düşürmek, gerçek yüzünü açığa çıkarmak belki de elde edilebilecek en büyük kazanımdır. Bu kazanımı görüşmeler sürecinde, 2011 yılında elde ettik. Bundan sonraki gelişmeler üzerinde bu sonucun etkisi hep olacak. Dolayısıyla artık Türkiye devleti Kürtleri asla aldatamayacak, maskeli yaklaşımlarla oyalayamayacak, Kürt halkını yanıltıp, özgürlük mücadelesinden alıkoyamayacak ve Kürt halkı ulaşılan bu netleşme ve kararlaşma temelinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini her geçen gün geliştirerek başarıyı, zaferi kesinlikle elde edecektir.

Her üç seçimde de AKP yenilgiye uğradı PKK zafer ve başarı kazandı

Siyasi mücadelemizin üçüncü boyutu da 12 Haziran seçimleriydi. Bunun da önemli bir siyasi olay olduğu biliniyor. İfade ettiğimiz, Kürt sorununun çözüm süreci olarak gördüğümüz son üç yılda, AKP hükümeti üç defa toplumu seçime götürdü. Her bir seçime de referandum adını taktı. Referandum, her üçünde de aslında Kürt sorununda referandumdu. Yani Kürt toplumunun hangi siyaseti desteklediğinin açığa çıkartılması referandumuydu. 29 Mart 2009 yerel seçimleri için de referandum dendi. 12 Eylül 2010 referandumu, zaten adı üzerinde referandumdu. 12 Haziran 2011 seçimlerine de referandum dendi. Şu görülmek istendi: Kürt halkı AKP'yi mi destekliyor, PKK'yi mi destekliyor? Her üç seçimin sonucu da PKK'nin lehine, AKP'nin aleyhine çıktı. Her üç seçimde de AKP yenilgiye uğradı, PKK, yani Kürt özgürlük hareketi büyük zafer ve başarı kazandı.

En son 12 Haziran genel seçimleri de bu temelde geçmiştir. Hem seçim sürecinde yoğun bir siyasi mücadele yürütme imkanı bulduk, hem de seçim sonuçları Kürt demokratik siyasetinin

üçüncü zaferini de ortaya çıkardı, ilan etti. Şunu hep söyledik, kamuoyu hala da tartışıyor: 12 Haziran seçiminin kazananı kesinlikle Emek, Özgürlük ve Demokrasi Bloğu ve Kürt özgürlük hareketi oldu. Hangi siyasi güç yüzde on baraj engelinde parti olarak seçime giremediği koşullarda bağımsız milletvekili gösterseydi sayısının dörtte birini ancak çıkarırdı. Birçoğu kendi güçleriyle değil, devletin gücüyle, liderin demagojisiyle, parti etkinliğiyle seçiliyor. O bakımdan bağımsız aday göstererek, bu kadar engellemeyi aşarak otuz altı milletvekili çıkartmış olmak siyaseten en büyük başarıyı kazanmak anlamına geliyor. Kimse bu düzeyde tahmin etmiyordu. Herkes en fazla otuz olursa en iyisi olur diyordu. Oysa hiç kimsenin aklının alamayacağı, tahmin etmediği düzeyde bir milletvekili seçtirme oranı ortaya çıkartılmıştır. Bu önemli bir siyasi başarıdır.

Buna karşın AKP, yüzde elli oy alsa da mecliste umut ve hesap ettiği çoğunluğu elde edemedi. Yani anayasa yapacak çoğunluk kazanamadı. Dolayısıyla AKP'nin seçim planı başarısızlığa uğradı. Bu başarısızlığı da Kürdistan'da Kürt halkının demokratik siyaseti desteklemesi sonucunda yaşadı. Onun için öfkelidir, tepkilidir. Bu nedenle demokratik siyasete bu kadar acımasızca saldırıyor, siyasi soykırım operasyonlarını bu kadar faşistçe yürütüyor, intikam alırcasına sürdürüyor. Aslında 12 Haziran seçimlerinde demokratik siyaset karşısında yaşadığı gerçek anlamda yenilginin hesabını sormaya çalışıyor. Bazıları diyor ki, "AKP Türkiye toplumunun yarısının oyunu aldı, yüzde elli oranında oy kazandı." Evet, ama Kürdistan toplumunun yüzde yetmişinin oyunu da BDP aldı. Türkiye toplumununki bir iradeyse, Kürdistan toplumununki de bir iradedir. Şimdi AKP-BDP çatışma temelinde aslında bu iki irade çatışır durumdadır. AKP'ninki toplumsal irade de değil, devlet iradesi; baskı, zulüm ve sömürü iradesidir. Toplumun demokratik iradesi buraya yansımış değil. Bu bakımdan 12 Haziran seçimlerinde de siyasi başarıyı Özgürlük hareketimiz, demokratik siyaset kazandı. Böylece siyasi mücadele sürecindeki üç temel boyutun üçünde de kazanan biz olduk. AKP ve inkar sistemi kesinlikle kaybetti.

Bunun doğurduğu öfke ve tepkiyledir ki, seçim ardından Tayyip Erdoğan ve AKP kurmayları ölçüsüzce saldırıya girdiler. Kürt demokratik siyasetinin iradesini kırabilmek için, Kürt özgürlük hareketini tasfiye edebilmek için Türkiye'nin tüm imkanlarını kullanarak topyekün savaş konsepti temelinde yoğun bir saldırı başlattılar. Seçilen milletvekillerin milletvekilliğini düşürdüler, tutuklu olanları bıraktırmadılar. BDP'nin meclise girişini engellemek için bir sürü oyun geliştirdiler. Dahası, İmralı'da Önder Apo üzerindeki işkence, ağırlaştırılmış tecrit ve imha sürecini derinleştirerek sürdürdüler. Beş aydır avukatlarıyla görüştürülmüyor. Sağlık durumu, güvenlik durumunun nasıl olduğunu toplum bilmiyor. AKP hükümeti, siyasi alanda Önder Apo'nun yürüttüğü mücadele karşısında yaşadığı yenilginin intikamını şimdi İmralı'da tehdit, şantaj ve işkenceyi derinleştirerek almaya çalışıyor.

Halk üzerindeki faşist terör ayyuka çıkartıldı

Bu durum gösteriyor ki, İmralı mücadelesinde bir kere daha kazanan Önder Apo, yenilen ise Türk devleti ve AKP hükümeti oldu. Eğer böyle olmasaydı Önder Apo'ya bu kadar saldırmazlardı. Beş ay böyle ağır bir tecrit olmaz, onlarca avukat tutuklanmazdı. Gazeteler, dergiler basılmaz, Önder Apo'nun doğum gününü kutlayanlar bile tutuklanıp hapse konulmazlardı. Önder Apo'ya yönelik bu kadar kirli, psikolojik savaş, kara propaganda geliştirilmezdi. Bütün bunlar aslında AKP'nin yenilgisinin kanıtları oluyor. Yenilmiş olan güç, bunlarla intikam almaya çalışıyor.

> **"Bütün bu saldırganlığa karşı hareket ve halk olarak 2011 yılının ikinci yarısında direndik. İmralı'da Önder Apo direndi, sokakta Kürt gençleri, çocukları, kadınları direndi, zindanda demokratik siyaset direndi, dağda Kürt gerillası direndi ve savaştı. Bütün bir halk ve hareket olarak Kürdistan'ın her yerinde ve yurtdışında bu AKP zulmüne, faşizmine, soykırımına karşı topyekün bir direniş içine girdik"**

Diğer yandan, halk üzerindeki faşist terör ayyuka çıkartıldı. Kürt halkı, gençleri, kadınları sindirilebilmek için her türlü baskıya, zulme tabi tutuldular. Demokratik siyaset üzerindeki soykırım operasyonları kat kat artırılarak gelişti. Seçimden bu yana, 2011 yılının ikinci yarısında topyekün savaş konsepti temelinde AKP saldırılarının siyasi soykırım operasyonları kat kat artmıştır. Adeta siyaset yapacak bir kişiyi bile dışarıda bırakmak istememektedir. Kürt toplumunun tüm aydın ve örgütlü kesimlerini zindanlara koyarak, onları etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Dahası, gerillayı ezmek ve imha edebilmek için operasyon üzerine operasyon yapmaktadır. İsrail'den, ABD'den aldığı en son savaş tekniğini kullanarak, kimyasal gazlar dahil her türlü yasak silaha başvurarak, Kuzey'de ve Güney'de gerillayı imha edebilmek için saldırganlığı en üst düzeye çıkartmış durumdadır. Bu konuda herhangi bir gizlisi saklısı da yoktur. Başta Türk başbakanı olmak üzer bütün AKP sözcüleri bu temelde PKK'yi imha ve tasfiye etmek istediklerini açıkça ilan ediyorlar, sonuna kadar savaşacaklarını söylüyorlar. Zaten Kimyasal Necdet isimli birisini de genelkurmay başkanı yaptılar ki, bütün bu katliamları geliştirebilsinler. Askerlik kanununu buna göre ayarladılar, polis örgütlenmesini bu temelde geliştirdiler. Bu temelde kendilerini tümüyle özel savaşı topyekün konsept temelinde en ileri düzeyde yürütür hale getirdiler.

Bütün bu saldırganlığa karşı hareket ve halk olarak 2011 yılının ikinci yarısında biz de direndik. İmralı'da Önder Apo direndi, sokakta Kürt gençleri, çocukları, kadınları direndi, zindanda demokratik siyaset direndi, dağda Kürt gerillası direndi ve savaştı. Bütün bir halk ve hareket olarak Kürdistan'ın her yerinde ve yurtdışında bu AKP zulmüne, faşizmine, soykırımına karşı topyekün bir direniş içine girdik. Önder Apo'ya özgürlük ve Demokratik Özerkliği inşa hamlesi temelinde 14 Temmuz'dan bu yana bu topyekün savaş konseptini kırabilmek için büyük bir direniş yürüttük. Ağır bedeller ödeyerek, şehitler vererek de olsa Kürt halkının özgürlük için direnmekte kararlı ve ısrarlı olduğunu bir kere daha ortaya çıkardık. Sonuç, AKP saldırıları kırılmıştır, boşa çıkartılmıştır, başarısız kılınmıştır. Bunu cumhurbaşkanı Abdullah Gül de, Erdoğan da, Fethullah Gülen de itiraf ettiler.

Birçok çevre "artık PKK savaşamaz, Kürt halkı direnemez, yorgun düşmüştür, zayıflamıştır, artık hiç kimse bir direnç gösteremez, dolayısıyla biraz hile yapar, biraz tehdit eder, terör uygular, bastırırsak ezeriz, teslim alırız" hesabı yapıyordu. AKP hükümetinin de, devletin diğer kurumlarının da umut ve hesabı buydu. İşte bu hesap ve umut kırıldı, boşa çıkartıldı. Bu çok çok önemli bir gelişmedir. Herkes bir kere daha gördü ki, PKK her koşulda, her zaman savaşabilir. Kürt gerillası büyük bir cesaret ve fedakarlıkla savaşma gücüne, hem de her yerde, her türlü düşman hedefini vuracak güce, tecrübeye, örgütlülüğe sahiptir. Yine Kürt halkı ne kadar sürerse sürsün, ne kadar bedel gerektirirse gerektirsin özgür yaşamda sonuna kadar kararlı ve ısrarlıdır. Özgür ve demokratik bir yaşama ulaşmak, özgür Kürdistan'ı elde etmek için sonuna kadar, son ferdine kadar direnmekte, mücadele etmekte kararlı ve ısrarlıdır. İşte 2011 yılının ikinci yarısındaki direnişle de biz bu sonucu elde ettik. Bu da büyük bir kazanımdır. AKP'nin topyekün saldırılarının kırılıp, boşa çıkartılması önemli bir direniş zaferi oluyor.

Bütün bunları birlikte ele alırsak, aslında normal bir yıl olarak yaşanmış olsaydı, rahatlıkla 2011 yılının baştan sona tümüyle kazananı Özgürlük hareketimizdi, PKK ve Kürt halkıydı diyebiliriz. Hem ilk yarıdaki siyasi mücadele sürecinde, hem de ikinci yarıdaki direniş mücadelesi sürecinde aslında kazanan biz olduk; önemli, kalıcı, tarihi kazanımlar da elde ettik. Normal bir yıl açısından kesinlikle büyük başarıları, kazanımları ifade eden sonuçlar ortaya çıkardık.

Fakat 2011 yılı normal bir yıl değildi, olağanüstü bir yıldı. Dolayısıyla sadece mücadele etmek ve kazanım elde etmek gibi bir özelliğe sahip değildi. Kürt sorununu çözüme ulaştıracak büyük kazanımlar elde etmek, bunu sağlatacak mücadeleleri geliştirmek gerekiyordu. Hedefimiz buydu, sürecin özelliği böyleydi. Toplantı, konferans ve genel kurullarda kararlaştırdığımız, planladığımız buydu. Olağanüstü çözüm süreci böyle bir mücadeleyi ve sonucu elde etmeyi gerektiriyordu. İşte bunu sağlayamadık. Bu açıdan baktığımızda da ciddi yetersizlik ve eksiklik var.

Siyasi ve askeri mücadele anlamında AKP hükümetinin, sömürgeci soykırım rejiminin bütün planlarını bozma, hile ve oyunlarını alt etmede başarılı sonuçlar elde ettik, kazanımlar yarattık. Dikkat edilirse kitle tabanımız genişledi, siyaset alanımız açıldı, gerillaya katılım geçen yılın iki katını aştı. Bunların çoğu da Kuzey'de gerçekleşendir. AKP'nin bütün hile ve oyunları bozuldu. Bunların hepsi mücadeleyle oldu ve tarihsel kazanımlar olarak özgürlük mücadelemizin hanesine yazıldı. Fakat Önder Apo'yu özgürleştirme ve Kürt sorununu çözmede daha ileri sonuçlar elde etmeyi umut ve hesap ediyorduk. Daha sonraki sürece kalmadan, çeşitli uluslararası ve bölgesel güçlerin de mücadelenin içine girmelerine fırsat vermeden AKP'nin oyalama politikasını görüp zayıf ve yetersiz durumdayken mücadele edip AKP'yi zorlayıp, başarısız kılarak, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açmayı ve süreci bu temelde ilerletmeyi hedefliyorduk. İşte bu noktada da eksikliğimiz ve yetersizliğimiz var.

Dikkat edilirse, Demokratik Özerklik ilanında bulunduk, ama örgütsel düzeyde inşa sürecini fazla geliştiremedik. Elbette bu, AKP hükümetinin Demokratik Özerkliğe azgın saldırıları nedeniyle oldu. Bu anlamda da Demokratik Özerkliği örgütleyememe, inşa edememe anlaşılırdır. İnşa yerine direniş, savaş öne çıktı. O halde saldırıları daha çok kıracak, Demokratik Özerkliği inşa zeminini güçlendirecek düzeyde bir gerilla direnişi ve serhildan hareketini geliştirebilmemiz gerekiyordu. Bu çerçevede Kürdistan'ın dört bir yanında önemli bir direniş gösterdik. Zagros'tan Dersîm'e, Serhat'tan Amanos'a bütün Kürdistan'da gerilla kahramanca direniş içinde oldu. Yine Kürt halkı direniş çizgisine ve değerlerine ölümüne sahip çıkan bir tutumun ve eylemin sahibi oldu. Ama bütün bunlar öngördüğümüz sonucu elde etmek açısından yeterli olmadı, eksik kaldı. AKP'nin çok ciddi biçimde zorlanır hale getirilmesine rağmen, iradesini kıramadık. İmralı işkence ve tecridini parçalayarak Önder Apo'nun özgürlük sürecinin önünü açamadık. Yine hükümetin siyasi ve askeri iradesini kırarak Kürt sorununun çözümünün önünü açmasını sağlayamadık. Bütün bunlar önümüzdeki yıla, 2012 yılına sarktı. Kuşkusuz önemli bir düzey ortaya çıktı. 2012 yılı mücadelesine girerken, daha önceki yıllarda olduğu gibi, 2011 yılının bu önemli birikimi ve kazanımları temelinde giriyoruz, ama Kürt sorununun çözümü konusunda sonuç alma mücadelesini tümüyle yeni yıla da taşırıyoruz. Bu da daha karmaşık, daha zorlu, daha çok yönlü bir mücadeleyi gerektiriyor. 2012 yılında bu temelde mücadele etmemiz gerekiyor.

Her türlü gelişmeye hazır olmalıyız

Ortadoğu'da olduğu gibi, Kürdistan'da da 2012 yılı mücadelesinin çok daha karmaşık, kapsamlı ve derinlikli geçeceğini şimdiden görmemiz ve kendimizi bunun gereklerine göre hazırlamamız gerekmektedir. Bu çerçevede de mücadele içerisinde yer alacak tüm güçlerin izleyebilecekleri olası politikaların neler olacağını doğru öngörmek, bunlara karşı zamanında ve doğru politik tutumlar geliştirerek sonuç alıcı olmayı bilmek lazımdır.

Bu çerçevede, her şeyden önce, küresel kapitalist sistemin öncülüğü olarak ABD'nin bölgesel yönelimlerini ve izleyeceği politikaların neler olacağını doğru kestirmeye ve bunun karşısında doğru tutumlar geliştirmeye ihtiyaç vardır. ABD, Afganistan ve Irak Savaşları ardından, Tunus ve Mısır'daki sonuçları kendi lehine dönüştürmeye çalışmak kadar, Libya'dan aldığı sonuca da dayanarak, Suriye ve İran karşısında da benzer sonuçlar alıp, Ortadoğu'ya tümden egemen olmak, Büyük Ortadoğu Projesi olarak tanımladığı egemenlik sistemini hayata geçirmek istemektedir. Bu temelde 2012 yılında Suriye ve İran'a dönük baskılarını ekonomik, siyasi ve askeri boyutlarıyla geliştirecek ve devam ettirecektir. Özellikle Suriye'de sonuç alıp, Arap alemine tümden egemen olma temelinde İran'ı daraltma ve kuşatmayı ifade eden bir strateji izleyeceği anlaşılmaktadır. Suriye ve İran'a karşı sonuç alıcı bir müdahale geliştirebilmek için de bölgesel müttefiklere her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Bu doğrultuda Suriye'ye karşı Arap Birliği'nin desteğine ihtiyaç duymakta, yine Türk devletinin desteğini mutlaka gerekli görmekte ve Kürtlerin de desteğine muhtaç olduğunu her zamankinden daha fazla hissetmektedir.

ABD'nin bu politikaları bölgede AKP hükümetinin ve Türk devletinin rolünü öne çıkartmaktadır. Özellikle Libya mücadelesi sürecinde ABD'ye tümüyle teslim olan ve onunla her düzeyde işbirliği yapan AKP hükümetinin, bölgede ABD'nin bir jandarması, Truva Atı gibi hareket etmekte olduğu herkes tarafından görülmektedir. ABD'nin bu müttefik ihtiyacını ve Türkiye'ye kendi politikaları çerçevesinde biçtiği rolü hem Türk devleti, hem de AKP hükümeti stratejik konum tespiti temelinde değerlendirmek ve buna dayanarak hem Kürdistan'daki mücadelede, hem de Ortadoğu'da etkin olmak istemektedir. Bu durum bir tehlike ifade ediyor. Türkiye'nin rolünün kısmen artmış olduğu, ABD ve NATO'dan istediği desteği en azından şimdilik alabildiği görülüyor. Önder Apo'nun ifade ettiği gibi, bunlar karşılıksız değildir ve işi bittiği zaman da ABD aynı yaklaşımla Türkiye'ye de yönelmekten geri durmayacaktır. Fakat uzak görüşlü olamayan AKP hükümeti ve Türkiye'nin siyasal karar alıcıları şimdi ortaya çıkan bu fırsatı değerlendirmek, bu temelde ABD ve NATO'dan aldığı siyasi ve askeri desteğe dayanarak Özgürlük hareketimize dönük imha ve tasfiye saldırılarını sürdürüp, sonuca götürmek istemektedir.

ABD politikaları Türkiye'ye kısmen güç verse de, sadece Türkiye ile yetinen bir politika değildir. Türkiye'ye ihtiyaç duyduğu kadar, dikkat edilirse Arap Birliği'ne de ve aynı zamanda Kürtlere de ihtiyaç duymaktadır. ABD, Güney'de olduğu kadar Kuzey'de de Kürt gerçeğini kısmen gören, tanıyan bir politikaya sahiptir. Yakın geçmişte böyle bir politikanın ipuçlarını vermiştir. Bir de Kürtlere yer vermeyen bir politikanın 20. yüzyıl statükosunu değiştiremeyeceğini iyi görmektedir. O bakımdan da eski Ortadoğu'nun değişip yeninin yaratılabilmesi için Kürtlerin bu Ortadoğu'da belli bir yerlerinin olması gerektiğini politikalarıyla göstermektedir. Bu da ABD politikalarının sadece Türkiye'yi önemsemediği, Kürtlerin de böyle bir politikada belli düzeyde yer ve rollerinin olacağı gerçeğini ortaya çıkarmakta, AKP hükümetinin umut ve hesaplarının kırılabileceğini göstermektedir.

Ancak AKP hükümetinin tüm umut ve hesaplarını ABD desteğine bağladığını söylemek hiç de abartılı değildir. Nitekim son aylarda bu tutumunu hem açıkça ortaya koymakta, hem de ifade etmektedir. ABD politikalarının İran ve Suriye karşısındaki mücadelede Türkiye'ye ve AKP'ye duyduğu ihtiyacı görerek, bunu Özgürlük hareketimize karşı mücadelede bir avantaja dönüştürebilmek için yoğun çaba harcamaktadır. ABD'nin Suriye ve İran'a yönelimlerini aynı zamanda PKK'ye karşı da bir askeri yönelim haline getirebilmek için yoğun çaba harcamaktadır. AKP'nin hareketimiz ve Kürtler karşısındaki tek gücü ve dayanağı bu kalmıştır. Yoksa onun dışında "sıfır problem" şiarı ile geliştirdiği Ortadoğu ilişkilerinde bütünlüklü bir sorunlar ve düşmanlık yumağı haline gelmiştir. İran'la, Suriye'yle, Irak'la

> **"AKP hükümetinin tüm umut ve hesaplarını ABD desteğine bağladığını söylemek hiç abartılı değildir. Nitekim son aylarda bu tutumunu açıkça ortaya koymakta ve ifade etmektedir. ABD politikalarının İran ve Suriye karşısındaki mücadelede Türkiye'ye ve AKP'ye duyduğu ihtiyacı görerek, bunu Özgürlük hareketimize karşı mücadelede bir avantaja dönüştürebilmek için yoğun çaba harcamaktadır"**

ilişkileri kötüdür. Bölgenin tümü AKP hükümetinin bu kadar ABD kuyrukçusu olup bölgeye üstten bakmasına karşı tepki göstermektedirler. Bu giderek PKK'yi ve Kürtleri bölgeden tecrit etmeye çalışan AKP'nin bölgeden tecrit olmasına ve politik olarak ciddi bir daralmayı yaşamasına yol açacaktır. Bunun karşısında tek umudu, ABD ve NATO desteği olmaktadır. Ne yapıp edip ABD politikalarında Kürtlerin yer edinmemesini sağlatmaya ve ABD'nin gücünü hareketimize saldırır hale getirmeye çalışmaktadır. AKP'nin bütün umut ve hesapları bunun üzerinedir. Bu temelde yoğun bir çaba harcadığı gibi, çok çeşitli oyunlar, provokasyonlar geliştirmek için de çaba harcamaktadır. Bizim bu gerçeği görerek, buna göre bir politik tutum geliştirmemiz, çok dikkatli olmamız gereği vardır. Eğer AKP'nin bu tür provokatif-komplocu yaklaşımları dikkatle değerlendirilip boşa çıkarılır, dolayısıyla ABD politikalarının Kürtlere tümden saldırır hale gelmesi önlenirse, işte o zaman AKP'nin oyunları bozulacak, gücü zayıflayacak, mücadelede daha zayıf düşerek, yenilgiye uğraması gerçekleşecektir.

Suriye ve İran mücadele sahasını kolay terk etmeyeceklerdir

Bunlar karşısında Suriye ve İran ittifakının da belli bir direnme gücüne sahip olduğu gözlenmektedir. Her ne kadar ulus devlet yapısını temsil etseler ve 20. yüzyıldan kalan eski geri statükoyu ifade etseler de, öyle kolay pes etmeyecekleri, elde ettikleri iktidarı kolay bırakmayacakları, ellerindeki imkanları iktidarlarını korumak için kullanacakları ve bu temelde mücadele edecekleri anlaşılmaktadır. Elbette bu mücadelenin sonuç alması, kazanması zordur, hatta imkansızdır. Dolayısıyla Suriye ve İran'ın bir kazanma şansı yoktur. Fakat mücadele sahasını kolay terk etmeyecekleri, teslim olmayacakları, ellerindeki imkanları da sonuna kadar kullanarak, belki de bazı dönüşümler yaşama temelinde sistemle uyumlu hale gelmeye çalışacakları anlaşılmaktadır. Bu çerçevede belli bir güçleri vardır. Özellikle Irak'ın şia yönetimi bu güçlerle belli bir ittifak ve dayanışma içindedir. Diğer yandan Lübnan'daki şia Hizbullah hareketine kadar uzanan bir yelpaze vardır. Bu da şunu gösteriyor: Suriye ve İran'la mücadele tek bir devletle tekil bir mücadele değil, bölgesel bir mücadeledir. Bu güçler de önemli bir yoğunluğu arz etmektedir. Dolayısıyla bu mücadele dar bir alanda kolaylıkla gerçekleşip sona erecek gibi gözükmemektedir. Bu anlamda Kürdistan'da yoğun bir mücadele süreci yaşanırken, aynı zamanda çevresinde de bir dünya savaşı kapsamında çok yönlü bir siyasi ve askeri mücadele yaşanacak, Kürdistan özgürlük mücadelesi tüm bu çelişki ve çatışmalardan yararlanarak kendisini örgütleyip geliştirme imkan ve fırsatı bulabilecektir. Böyle bir çatışmalı durum hem Özgürlük hareketimizin siyasi alanını geliştirmekte, hem de askeri olarak mücadele etme ve kazanma şansını arttırmaktadır.

Böyle bir süreçte büyük önem arz eden ve dikkatle yaklaşılması gereken en önemli husus, Kürtler arasındaki birlik konusudur. PKK dışındaki Kürt hareketlerinin böyle bir süreçte izleyecekleri politikalar sorunudur. Özellikle de KDP ve YNK'nin, yani Güney Kürdistan yönetiminin takınacağı tutum, izleyeceği politikalardır. Özellikle AKP, ABD üzerinden bu güçleri etkileyerek yeni bir Kürt iç savaşı çıkartmaya, PKK'ye karşı yürüttüğü savaşa bu güçleri de dahil etmeye çalışmaktadır. Belli ölçüde tavizler koparmış olsa da, pasif destek sağlamayı başarmış olsa da, bu güçleri şimdiye kadar geçmişteki gibi aktif savaşa katamamıştır ve katacak gibi de gözükmemektedir. Güney Kürdistan yönetimi de bir yandan ABD ve AKP'nin etkisini ve baskısını yaşarken, diğer yandan İran yönetimleri tarafından da yönlendirilmektedir. Bunlara bir de Irak şii yönetimi eklenince, o cephenin de etkisinin az olmadığı açıkça görülmektedir. Böyle bir durumda bu güçler açısından AKP baskılarına karşı durma imkanı ve şansı ortaya çıkmaktadır. Diğer yandan, PKK ile bir çatışmanın kendileri açısından başarı kazandırmayacağını tarihsel deneyim içerisinde görmüşlerdir. Kürt ulusal kamuoyu yeni bir iç çatışmayı kaldıracak ve kabul edecek durumda değildir. Dahası, PKK'nin izlediği politikalar sonucunda Güney Kürdistan yönetimi net olarak görmektedir ki, PKK tasfiye olursa kendileri üzerinde Türk devlet baskıları yoğunlaşacak, mevcut özerkliklerini gittikçe daraltıcı bir baskıyla karşı karşıya kalacaklardır. Bütün bunlar da KDP ve YNK gibi güçlerin daha dikkatli, çatışmadan uzak bir politika izlemesini zorunlu kılmaktadır. Bir yandan AKP'nin oyun ve baskılarına karşı tümden tavır alamaz, onlarla belli ilişki sürdürerek kendini yaşatmaya çalışırken, diğer yandan da geçmişteki gibi tam bir ittifaka gitmemekte, daha ihtiyatlı, dikkatli, mesafeli bir politika izlemek durumunda kalmaktadırlar. İşte 2012 yılında tüm bu güçlerin politik yaklaşımlarını görerek, dikkate alarak politika ve taktik geliştirmemiz ve mücadeleyi bu temelde yürütmemiz gereği vardır. Bunlar dışında da bölgedeki mücadeleyi etkileyen Rusya gibi, Çin gibi güçlerin politik duruşları sözkonusudur. Tüm bunların hepsini dikkate alan, doğru bir biçimde değerlendirerek politika ve taktikler oluşturup mücadele geliştiren bir tutum içinde olmamız hem gereklidir, hem de böyle bir tutum 2012 yılının tarihi mücadelesinde başarılı sonuç almamızı ortaya çıkartacaktır.

Bu noktada en çok üzerinde durmamız ve gerçekleştirmeye çalışmamız gereken birinci husus, Kürt birliğini yaratma konusudur. Bu hem parçalardaki Kürt hareketlerinin demokratik birliğini yaratmak, hem de bütün Kürdistan düzeyinde Kürt hareketlerinin ulusal konferans ya da kongre çerçevesinde demokratik birliklerini ortaya çıkartmaktır. Özellikle böyle bir dönem açısından Önder Apo'nun öngördüğü "beş ilke, üç pratik öneri" temelindeki bir ulusal kongre ve oradan çıkacak ulusal meclis ve yürütme gücü, örgütlülüğü hayati rol oynayacaktır. Fakat içinde bulunduğumuz çatışmalı durum ve politik karmaşıklık KDP ve YNK gibi çıkar üzerinde hareket eden Kürt hareketlerinin net ve ilkeli tutum almalarına imkan vermemektedir. Bu da konferans ve kongre çalışmalarının güçlü ve hızlı bir biçimde gerçekleştirilmesini engellemekte, parçalardaki Kürt birliğinin oluşumunu sürece yaymaktadır. Bütün bunlara rağmen, yine de 2012 yılının karmaşıklığı içerisinde hem AKP hükümetinden gelen oyunları bozabilmek, hem de yeni Ortadoğu yapılanmasında Kürtlere bir statü kazandırabilmek açısından, hem parçaları içinde, hem de Kürdistan bütünlüğünde Kürt Ulusal Demokratik Birliğini yaratmak büyük önem arz etmektedir. Bu doğrultuda hem diplomatik faaliyetleri hem de halkı bilinçlendirme ve halk birliğini yaratma faaliyetlerini yoğunca geliştirmemiz gereği vardır. Başarının, 2012 yılı mücadelesini kazanmanın birinci şartı, Kürt ulusal demokratik birliğini yaratma yönünde parçalarda ve genelde elde edilecek sonuçlar olacaktır.

Bu süreçte Kürtler arası birlik hayatidir

İkinci olarak, Kürt ulusal demokratik hareketinin komşu halkların demokrasi hareketleriyle birliğini ve ittifakını yaratma konusudur. Bölgede demokrasi hareketlerinin gelişmesine büyük katkı sunmak önem arz etmektedir. Bu doğrultuda özellikle Türkiye'de Halkların Demokratik Kongresi, Suriye'de Demokratik Suriye İttifakı gibi birlikler şimdiden oluşmuştur. Bunların daha da geliştirilip güçlendirilerek, sözkonusu ülkelerin iç siyasetinde etkili olmalarını sağlamak için tüm gücümüzle çalışma gereği vardır. Diğer yandan, Irak'taki durumu gözetmek, İran'da da benzer bir ittifakın oluşması için çaba harcama gereği sözkonusudur. Kürt sorununun çözümü, Kürt halkının varlığının ve özgürlüğünün kabulü devlet ve toplum olarak yan yana yaşanan güçlerin demokratikleşmesine bağlı olduğuna göre, ancak kalıcı çözüme Kürt sorunu Türkiye'nin, Suriye'nin, İran ve Irak'ın demokratikleşmesiyle ulaşacağına göre, o halde bu ülkelerde devlet ve toplumun demokratikleşmesi için tüm gücümüzle çalışmak büyük önem arz etmektedir.

Üçüncü olarak, yaşanan bölgesel savaşta var olan çelişki ve çatışmalardan taktik düzeyde ustaca yararlanmayı bilmek önem taşıyor. Yoğun çelişki ve çatışmanın yaşanıyor olması bu konuda bize büyük bir avantaj sağlıyor. Bu gerçeği görerek, bizim de bu avantajı taktik yaklaşımlar temelinde kullanabilmemiz gereklidir. Bu noktada var olan taktik imkanları zamanında ve yerinde değerlendirememek kadar, taktik ilişki ve ittifakı stratejik ilişkiymiş gibi görmek yanılgısına da düşmemek önem taşımaktadır. Biz stratejik ittifakı ancak gerçek demokratikleşmeyi öngören ve bu temelde Kürt sorununun özgür demokratik çözümünü esas alan güçlerle yapabiliriz. Bunun dışındaki güçlerle ilişki ve ittifakımız hep taktik düzeyde olur. Fakat gerçek demokrasiyi öngörmüyorlar ve Kürt sorununun kalıcı çözümünden yana değiller diye birbiriyle çatışan güçler arasında ortaya çıkan taktik ilişki, imkan ve fırsatları görmezden gelmek de kesinlikle doğru olmaz. İçinde bulunduğumuz süreç, 2012 yılı mücadelesi böyle çok yönlü bir taktik ilişki, fırsat ve imkan verecektir. Bunları doğru değerlendirmek, görmek ve kullanabilmek gerekiyor. Özellikle ABD-Türkiye ittifakı karşısında İran-Irak-Suriye şii ittifakı arasındaki çelişki ve çatışmaların, yine her ülkenin kendi iç çelişki ve çatışmalarının bize çok yoğun bir taktik manevra imkanı ve fırsatı vereceğini bilmemiz, görmemiz, bunları ustaca değerlendirerek özgürlük mücadelemiz açısından yararlandırmamız gereği vardır.

Dördüncü olarak, oyunlara karşı dikkatli olmamız gerekiyor. 2011 yılı pratiğinden çıkardığımız en önemli bir sonuç da zaten bu olmuştur. Özellikle AKP'den gelebilecek her türlü oyun ve provokasyona karşı duyarlı olmak, bu çerçevede bu tür provokasyonları boşa çıkartıcı bir tutum gösterebilmek gereklidir. Özellikle Kürtler arası çatışmalar gibi, ABD ile karşı karşıya gelme gibi noktalarda AKP'den veya başka bir güçten gelebilecek her türlü provokasyon karşısında son derece duyarlı olmamız politik olarak büyük önem taşımaktadır.

Son olarak da, AKP'nin oyunlarını bozmak, topyekün savaş konsepti temelindeki saldırılarını kırmak, AKP'yi boşa çıkartacak, yenilgiye uğratacak bir ideolojik siyasi ve askeri mücadeleyi 2012 yılında daha bilinçli ve örgütlü bir biçimde geliştirip, başarıyla uygulama ihtiyacı vardır. Kesinlikle Kürt sorununun çözümü, Kürt özgürlük hareketinin sorunu çözüm yolunda ilerletmesi, Kürt halkının varlık ve özgürlük davasının geliştirilip, ilerletilebilmesi, AKP'nin mevcut zihniyet ve politikalarının kırılmasına ve yenilgiye uğratılmasına bağlıdır. Bu konuda son derece net olmak, kesin olmak kadar, AKP'ye karşı doğru yol ve yöntemlerle, taktik ve tarzla mücadele etmeyi bilmek de başarı için kesinlikle gereklidir.

Bu noktada AKP gelmiş geçmiş Türk hükümetlerinin en demagojik, psikolojik savaşı en etkili kullanan gücüdür. Yalana dolana dayalı, psikolojik savaşı yüzü kızarmadan, başbakanlık düzeyinde bile pişkince en etkili bir biçimde yürütebilmektedir. Polisçik basın tümüyle böyle bir psikolojik savaşın organı, araçları haline getirilmiştir. Yirmi dört saat Kürt toplumunun kafasını karıştırmak, Türkiye toplumunu beyinsizleştirmek, demokratik çevreleri aldatabilmek için her türlü yalan dolan sanki gerçekmiş gibi propaganda edilmekte, insanların beyni yoğun bir propaganda bombardımanına tutulmaktadır. Buna karşı kapsamlı bir ideolojik mücadele ve demokratik propaganda savaşına ihtiyaç vardır. Unutmayalım ki, yaşanan savaşın yüzde sekseninden fazlası ideolojik boyutludur ve propaganda alanındadır. Çünkü AKP hükümeti siyasi ve askeri boyutun kat kat fazlasını psikolojik savaş olarak gündeme getirmektedir. Bizim de buna karşı ideolojik mücadeleyi ve propaganda savaşını çok boyutlu geliştirmemizin gereği vardır.

Bütün mücadelelerin merkezinde Önder Apo'nun özgürlüğü olacaktır

Diğer yandan, siyasi mücadeleyi hem diplomatik düzeyde, hem halkın örgütlenmesi, Demokratik Özerkliği inşa düzeyinde, hem de serhildanları geliştirme düzeyinde çok yönlü yürütmemiz bu dönem açısından kesin gereklidir. Diplomatik çalışmalarla AKP'nin soykırımcı yüzünü açığa çıkartıp, Kürt sorununun çözümüne yaklaşmayan politikalarını teşhir ederek onları daraltmaya çalışmak, Kürt demokratik siyasetinin ilişki ve ittifakını genişletmek gereklidir. Yine Demokratik Özerkliğin inşasıyla özgürlük mücadelesinin kitle tabanını güçlendirmek kadar, örgütlü yapısını da geliştirip sağlamlaştırmak başarı elde etmek için önem taşımaktadır. Dahası, halkın çok yönlü eylemlerini, serhildanını geliştirerek, AKP'nin oyunlarını bozan, gücünü yıpratan bir halk direnişini ortaya çıkartmak zorunludur.

Serhildanla birlikte gerilla direnişini geliştirmek, her türlü asker ve polis baskısına karşı dağda, ovada ve şehirde gerilla direnişini Devrimci Halk Savaşı çizgisi temelinde ele alıp, yoğunca örgütleyip yürütmek, AKP'nin saldırganlığını kırmak, direncini azaltmak, iradesini zayıflatmak ve Kürt sorununun çözümünün önünün açılmasını sağlatmak açısından büyük önem taşımaktadır. Her ne kadar ideolojik siyasi mücadele bu dönemde de önemli ve ağırlıklı olsa da, bu mücadeleyi yürütebilmenin temelinde gerilla direnişinin devrimci halk savaşı çizgisinde etkin bir biçimde geliştirilmesi şarttır. Ancak gerilla direnişi gelişip güçlendirildiği, AKP'nin asker ve polis terörünün kırıldığı, önlendiği oranda ideolojik ve siyasi mücadele gelişebilir, örgütlenip güçlenerek sonuç alıcı bir düzey kazanabilir. Bu bakımdan da önümüzdeki sürecin öncü mücadelesi, temel mücadelesi, belirleyici mücadelesi çok yönlü, çok boyutlu gerilla savaşının, direnişinin devrimci halk savaşı çizgisinde geliştirilmesi ve hayata geçirilmesi olacaktır.

Elbette bütün bu mücadelelerin merkezinde Önder Apo'nun özgürlüğü yer alacaktır. Önder Apo'nun sağlığı, güvenliği ve özgürlüğünü sağlamak üzere geliştirilecek direniş mücadelesi, gerilla ve serhildan temelinde, ideolojik ve siyasi mücadeleye de dayanarak, AKP faşizmini ve saldırganlığını kıracak, geriletecek, dolayısıyla Demokratik Özerkliğin inşa zeminini güçlendirerek, Kürt sorununun çözümünü adım adım gerçekleştirecektir.

KCK ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN

TC gerçeğinde iktidar kayması ve AKP gerçeği

Denilebilir ki, PKK'nin şimdiye kadarki mücadelesi esas olarak Kürt sorununu görünür kılma amacına yönelikti. Ortaya çıkış koşullarında Kürt realitesinin inkar edilmesi, doğal olarak varlık sorununu gündeme getiriyordu. PKK de önce ideolojik argümanlarla sorunun varlığını kanıtlamaya çalıştı. Türk solunun dahi soruna realist yaklaşmaması, ülke ve ulus bazlı düşünme ve örgütlenme gereğini ortaya çıkardı. PKK'nin ad olarak ortaya çıkması da yaşanan süreçle bağlantılıdır. İnkarcılığın ince yöntemlerle solda da sürdürülmesi, ayrı kimlikler temelinde örgütlenme ve eylemliliği gündeme taşıdı. Türk ulus-devletinin geleneksel inkar ve imha politikası bu sürecin herhangi bir politik çözüm arayışıyla ele alınmasına imkan vermeyince, tersine bu arayışı 12 Eylül darbesine doğru tırmandırılan faşist terörle karşılayınca, PKK'nin Devrimci Halk Savaşı hamlesi tek seçenek olarak gündeme geldi. Bu durumda PKK, ya Türkiye'nin demokratik sol grupları gibi tasfiye olacak ya da direnişte karar kılacaktı. Kürt sorununun ideolojik kimlik sorunu olmaktan çıkıp savaş sorununa dönüşmesinde, sistemde örtülü olarak yürütülen inkar ve imha politikasının 12 Eylül faşizmiyle açık terör halinde sürdürülmeye çalışılmasının belirleyici payı vardır. 15 Ağustos 1984 Hamlesi'ni bu çerçevede değerlendirmek daha gerçekçi olacaktır. Hamle kurtuluş hareketinden ziyade, varlığın kanıtlanması ve sürdürülmesi amacına çok daha yakındır.

İnkar ve imha politikası sadece gizli ve örtülü olarak sürdürülmüyordu. Bu politikanın seksen yıllık uygulamaları Kürtlerde önemli bir yabancılaşmaya yol açmıştı. Kürtler kendi varlıklarını terk etmeye zorlanmıştı. Zorla ve ekonomik araçlarla sağlanan bu terk ediş önemli oranda içselleştirilmişti. Kendine yabancılaştırılan bir halk ve toplum gerçekliği söz konusuydu. 15 Ağustos Hamlesi esas olarak bu yabancılaşmayı kıracak, böylelikle inkar ve imha politikasını ve sonuçlarını boşa çıkaracaktı. Bu anlamda önemli oranda başarılı olunduğunu belirtmek gerekir. Yani Kürtlük yeniden gün yüzüne çıkıyor, Kürtlerin kendilerince kabul edilen bir olguya, realiteye dönüşüyordu. Kabul görme devletler katında da gerçekleşmişti. Sorunun kabul görmesi çözülmesi anlamına gelmiyordu. Çözüm niyetleri ortaya çıkmayınca, çatışma ve sınırlı savaş ortamı yozlaşarak devam etti. Her iki taraf da sorunu askeri zorla çözme konumundan uzaktı. Zaman zaman bu şansı elde etseler de, kullanma yeteneğini gösteremediler. 1993'deki çözüm şansı sabote edilince, çatışma süreci daha da acımasızca ve yozlaşarak devam etti. Bu anlamda1993-1998 dönemi taraflar açısından askeri çözüm şansının boşa çıkarılması biçiminde de ifade edilebilir. 1993'teki politik arayış komplo ve suikastlarla boşa çıkarılmasaydı, hem Kürt sorununun çözümünde hem de TC'nin yapılanmasında çok daha pozitif bir dönem başlayabilirdi. Kaçan veya kaçırılan bu tarihi fırsat oldu. 1997-98'deki çözüm arayışları da aynı akıbete uğradı veya uğratıldı. Aynı komplocu ve suikastçı güçler siyasi çözüme şans tanımadılar. İmralı süreci çelişkili bir süreç ortaya çıkardı. A. Öcalan'ın şahsında çözüm yanlılarıyla karşıtları arasında büyük bir çekişme yaşandı.

Abdullah Öcalan hem PKK'ye hem de TC'ye karşı tavrını KCK çözümünden yana koydu

Çatışma başlangıçta her iki tarafın iç bünyesinde de devam etti. Fakat PKK'nin 2005'ten itibaren kendisini KCK temelinde çözümleyici bir güç olarak netleştirip sunması, TC içindeki iktidar tartışmasını ve çatışmasını hızlandırdı. Bu tartışma ve çatışma Kürt sorununun çözümünde kilit rol oynuyordu. Abdullah Öcalan hem PKK'ye hem de TC'ye karşı tavrını KCK çözümünden yana koydu. Bu durumda tam uzlaşmış olmasalar da, devlet kurumlarıyla yeniden diyalog süreci başladı. Diyalogda AKP'nin payı pek yoktu. Bu bir devlet inisiyatifiydi. AKP'nin 4 Mayıs 2007'de gizli Dolmabahçe mutabakatıyla Genelkurmay başkanlığıyla, daha sonra 5 Kasım 2007'de ABD ile uzlaşması durumu daha da karmaşık hale getirdi. AKP hükümeti PKK'yi tasfiye temelinde çözüm arayışına girdi. Göstermelik bazı haklar (Kürtçe kurs, çok kısıtlı yayın serbestisi) karşılığında dış destekler de sağlanarak savaş yeni boyutlara taşındı. Başbakan R. Tayyip Erdoğan, 2005'te Diyarbakır'daki konuşmasında önemli bir taktik hamle yaparak, Kürt sorununa çözüm vaadinde bulundu.

Bu vaatlerde PKK'yi tecrit etme ve AKP'ye destek sağlama temelinde adı geçen sözde bireysel haklara dayalı niyetler söz konusuydu. Üzerinde oldukça çalışılmış, ABD, AB ve komşu ülkelerin yanı sıra içte diğer devlet partileri, birçok basın yayın kuruluşu ve sivil toplum örgütüyle yeniden örgütlendirilmiş, Kürt işbirlikçilerin desteğinin sağlandığı bir tasfiye planı 'demokratik açılım' adı altında piyasaya sunuldu. Ayrıca pratikte eskisinden katbekat arttırılmış, askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, psikolojik ve diplomatik cephede yoğunlaştırılmış topyekün bir seferberlik ve eylem hamlesi planla birlikte uygulamaya konuldu. Yeni milis güçler eskinin ülkücüleri ve Hizbullah'ı değil, bizzat AKP hükümetinin yönetimi altında geliştirilen ve çok parçalı inşa edilen bir nevi 'Kürt Hamas'ıydı. Deniz Baykal'ın CHP'siyle ordu içinde bazı komutanların da başlangıçta uzlaştığı ve desteklediği plan ve hamle buydu. Devlet içinde bazı kurumların önemli muhalefetiyle karşılaşsa da, bu planın yürütülmesinden çekinilmedi. KCK operasyonları bu plan ve uygulamaların can alıcı bir parçasıydı. Hava saldırıları ve Güney Kürdistan'a icazetli operasyonlar da aynı plan kapsamındaydı.

Planın ve uygulamaların arkasında 2002-2004 tasfiyecilerinin sergiledikleri tavrın ve geliştirdikleri ilişkilerin de önemli payı olduğunu önemle belirtmek gerekir. Aslında plan ve uygulamalardan AKP ve işbirlikçileri tam başarı bekliyorlardı. Karmaşık ve çok boyutlu olan bu plan kendilerince bu sefer tarihi bir başarıyla sonuçlanabilirdi. Gerçekten karmaşık ve kurnazca sahnelenen bu planın başarısı önündeki tek engel PKK gibi görünüyordu. Dolayısıyla hamle tüm yönleriyle PKK'nin tecridine ve silahsızlandırılmasına kilitlendi. Bu temelde tüm güçler kullanıldı. Takke düştü kel göründü misali kendini açığa vurmayan güç neredeyse kalmadı. Ama hem kendini KCK olarak demokratik ulus çözümü temelinde sunması ve pratikleştirmesi, hem de daha önceki yetersizlikler ve saplantılardan önemli ölçüde arındırması PKK'nin tasfiyesini imkansız kılıyordu. Eskisi kadar darbe alması bile mümkün değildi. Dönüşüm ve düzeltme hareketi yeni olmasına rağmen, oldukça ilerleme ve gelişme sağlamıştı. AKP'nin belki de ilk defa ordunun önemli bir kesimiyle hayata geçirmeye çalıştığı bu planın boşa çıkacağı aslında daha başından belliydi. Ama AKP bu planı ordunun da dolaylı desteğiyle iktidara iyice oturma temelinde kullanmaktan geri durmadı. Denedikçe ve iktidardaki konumunu pekiştirdikçe, Kürt sorununun çözümü konusunda teorik ve pratik olarak ciddi ve dürüst hiçbir hazırlığı, çabası ve inancı olmadığı halde, 'mal bulmuş Mağribi' misali sarıldığı 'demokratik açılım' sözcüklerini sakız gibi çiğnemeye devam etti. İktidar merkezli, tam günübirlik, kara bakan bir tüccar hesabı söz konusuydu. Kürt sorunu bu kapsamda daha da karmaşık bir hal aldı. Karşısında anlamlı ve onurlu bir barış ve demokratik çözüm şansını bulamazsa, bu sefer 'varlığını koruma ve özgürlüğünü özgücüyle sağlama'yı esas alacağı topyekün bir direnme ve özgür yaşam aşamasına girdi.

1970'lerin başlarında yola çıkan PKK'nin bu aşamada önündeki görev Kürt varlığını tartışılır olmaktan çıkarmak ve Kürt sorununu reel sosyalist bir devlet anlayışıyla çözmeye çalışmaktı. Kürt varlığı tartışılır olmaktan çıkarılmasına rağmen, ulus devletçilikte adeta çakılı kaldı. Yaşanan özeleştiri süreci ulus devletçiliğin antisosyalist ve antidemokratik özünü ortaya koydu. Demokratik toplum olmadan sosyalizmin inşa edilemeyeceğini netçe yaşayan PKK, Kürt sorununun çözümünü demokratik ulus inşasında gördü. Şimdiki sorun kayması, bu amaca demokratik yasal siyasetle mi, yoksa topyekün devrimci halk savaşımıyla mı varılacağına ilişkindir.

"PKK'de yaşanan özeleştiri süreci ulus devletçiliğin antisosyalist ve antidemokratik özünü ortaya koydu. Demokratik toplum olmadan sosyalizmin inşa edilemeyeceğini netçe yaşayan PKK, Kürt sorununun çözümünü demokratik ulus inşasında gördü. Şimdiki sorun kayması, bu amaca demokratik yasal siyasetle mi, yoksa topyekün devrimci halk savaşımıyla mı varılacağına ilişkindir"

1921 Anayasasında rejimin demokratik nitelikleri açıkça yansıtılmaktaydı

Anadolu'da 1920'lerin başlarında verilen Türk-Kürt Ulusal Kurtuluş Savaşımı sonrasında, Osmanlı devletinin enkazı üzerinde Misak-ı Milli çerçevesinde demokratik cumhuriyet şansı doğmuştu. 1919'daki Amasya Tamimi ile Erzurum ve Sivas Kongrelerinde bu yönde temel adımlar atılmıştı. 1920'de açılan TBMM'nin ilk Anayasasında (1921) kurulacak rejimin demokratik nitelikleri açıkça yansıtılmaktaydı. Kürtlere ilişkin 10 Mart 1922 tarihli Kürt Özerklik Yasası TBMM'de ezici çoğunlukla kabul edilmişti. M. Kemal 1924 başlarında düzenlediği İzmit Basın Konferansında, Kürtler için çözüm modeli olarak sınırlara dayanmayan en geniş 'muhtariyet'ten, yani demokratik özerklikten bahsetmekteydi. Misak-ı Milli kapsamında olan bugünkü Irak Kürdistan'ı üzerinde İngilizlerle varılan uzlaşma sürecinde, Kürtlere yönelik en tehlikeli komplo sürecine de adım atıldı. İngilizlerin M. Kemal önderliğine dayattığı 'ya Cumhuriyet ya Musul-Kerkük' ikilemi bu komplonun temelindeki politik girişimdi. Sonuçta Musul-Kerkük'ün İngilizlere bırakılmasına karşılık, TC'nin payına düşen Kürdistan'ın inkarı ve imhası oldu. Bu ikilem Cumhuriyeti hızla tek parti diktatörlüğünün kılıfı haline getirdi. 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait önderliğine düzenlenen komployla Kürtlerin ipi çekildi.

Bundan önceki ilgili bölümlerde üzerinde uzun uzadıya durduğumuz bu konuyu ana tezler halinde değerlendirirsek şunları belirtebiliriz:

a- İttihat ve Terakki'nin İkinci Meşrutiyet iktidarında Yahudi kadro ve sermayesince desteklenen Jön Türklerin, yani genç Türk burjuvazisinin gelişmesi Cumhuriyet'le birlikte daha da hızlandı. Ulusal Kurtuluş Savaşında müttefiki olan komünistleri, ümmetçileri ve Kürtleri sadece iktidardan dışlamakla kalmadı, aynı zamanda ötekileştirdi. Sadece İngiltere destekli Yahudi Siyonist kadrolarla sermayedarları kendisine müttefik seçti. İktidar ve ekonomik tekel esas olarak bu iki güç arasında paylaşıldı. Yahudiler açısından bu sistem Proto-İsrail anlamına gelmektedir. Rejime verilen İngiliz desteği de bu çerçevededir. Asıl müttefiklerinden kopartılan ve çeşitli komplolar ve suikastlarla etkisizleştirilen M. Kemal sembolü, tanrısal nitelikler atfedilerek Çankaya'daki yeni tapınağa mahkum edildi. Cumhuriyet'in diğer kurucu kadrolarınca oluşturulan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (1925) ve Serbest Fırka (1930)

tasfiye edilerek, tek partili pro-faşist Beyaz Türk rejimi kesinleştirildi. Cumhuriyet'in demokratik inşa şansı böylece ortadan kaldırıldı.

b- Bu rejimi gerek Osmanlı dönemine gerekse Cumhuriyet'e yol açan Ulusal Kurtuluş Savaşındaki rollerine ihanet sayan Kürtler, kendilerini 15 Şubat 1925 komplosuyla karşı karşıya buldular. Kürtler tarihte Türklerle karşılaştıklarında, ortak stratejik çıkarlar nedeniyle hep ortaklığa yakın bir müttefiklik statüsünde yaşamayı tercih etiler. Bu yaşamı fethedildikleri ve zorla boyun eğdirildikleri için değil, çıkarlarına uygun buldukları için benimsediler. Malazgirt (1071), Çaldıran (1514) ve Ridaniye (1517) Savaşları ile Ulusal Kurtuluş Savaşının (1919-1922) neredeyse beş yüz yıllık aralıklarla aynı stratejik gerekçeler temelinde ortaklaşa girişilmiş ve kazanılmış savaşlar olması bu gerçekliği doğrular. Türk-Kürt ilişkileri tarih boyunca karşılıklı rızaya dayanan ve güçlü stratejik, dinsel, siyasal, ekonomik ve kültürel temelleri bulunan ilişkilerdir. Kürtler pro-faşist Beyaz Türk komplosuyla birdenbire tek taraflı bir inkar ve imha çemberine alınınca, varlıklarını savunma konumuna düştüler.

Tek tip vatandaşlık üzerinden bir ulus devlet inşa ediliyordu

Bu sürece isyan bile denilemezdi. Tek taraflı komplolarla yürütülen ve amacı Kürtleri etnik ve ulusal kimlik olmaktan çıkarmak, yani tasfiye etmek olan saldırılar karşısında daha da ezilmekten kurtulamadılar. 1938'lere kadar fiziki olarak yürütülen bu inkar ve imha kampanyası, daha sonrasında ağırlıklı olarak asimilasyonist yöntemlerle sürdürüldü. Kürtler Kürt olarak tüm askeri, siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel sahalardan silindiler. Kürtçe adlar bile yasaklandı. Pazarlarda bile dillerini kullanamaz oldular. Homojen, tek tip vatandaşlık üzerinden bir ulus devlet inşa ediliyordu. Açık ki, Prusya modelini esas alan bu devlet, Hitler'le varılan Alman faşist devletinin de prototipini oluşturuyordu. Öyle kökleşti ki, tüm Cumhuriyet tarihi boyunca sağcısı, solcusu, islamcısı ve liberali ile bu modelden etkilenmeyen düşünce, siyasi elit ve çevre kalmamış gibidir. Kısacası bu döneme Birinci Cumhuriyet dönemi de diyebiliriz. Banisi yani kurucusu 1930'ların pro-faşist CHP'sidir. Değişik pratiklerle de icra edilse, bu sistem 1980'lere kadar taşınabilmiştir.

c- 12 Eylül 1980 askeri darbesi, içte halkların artan muhalefeti, dışta değişen Ortadoğu konjonktürü (İran İslam Devrimi, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali) nedeniyle ilk Cumhuriyet'in 'laik Beyaz Türk milliyetçiliği' yerine 'Türk İslam-Yeşil Türk milliyetçiliği'ne dayalı İkinci Cumhuriyet'in inşasına girişti. Bu girişimin hedefinde de esas olarak demokratik ve sosyalist Türk muhaliflerle Kürt ulusalcı muhalifler vardı. Ümmetçileri, daha doğrusu islamcı Evangelistleri (musevi-islam yenilikçi tarikat) kendisine ideolojik zemin seçti. Aslında Nurculardan tutalım tüm Nakşi ve Kadiri tarikatları kendilerini hızla yenileyip ABD'deki hıristiyan-Yahudi Evangelistlerin Türkiye versiyonu olan modern islami-Yahudi ekolüne dönüştüler. 12 Eylül faşizminin esas ideolojik zemini bu ekoldür. Reagan-Thatcher-Kohl hegemonyasının Türkiye versiyonu oluşturulmuştu. Bu yeni sistemde ilk etapta demokratik ve sosyalist güçler tasfiye edildikten sonra, tümüyle PKK öncülüğünde direnişe geçen Kürtlere yüklenildi. Cumhuriyet'in bir nevi 1925-1938 süreci tekrarlanır gibiydi. Yani

> **"AKP hegemonyasının Kürt politikası CHP hegemonyasının politikalarından farklı değildir. Her iki parti de Kürtleri inkar ve imha politikasını eskisi gibi sürdüremiyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü ve bastırılamayan mücadelesi yatmaktadır. Yoksa kendisine kalsa, AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'ninkinden geride kalmaz"**

1984-1998 döneminin İkinci Cumhuriyeti, Birinci Cumhuriyet'in 1925-38 döneminin tekrarıydı. Sistemin çıkmazını görenlerin ve siyasi yöntemle çözümden yana olanların tasfiyesiyle birlikte rejim kendini iyice kurumlaştırdı. İkinci Cumhuriyet de faşizm ile sonuçlandı. Fakat bu seferki ideolojik maya beyazdan yeşile çalmaktaydı. Daha muhafazakar bir cumhuriyet anlamını da taşımaktaydı. Kürtlerin payına düşen aynı inkar ve imha siyasetiydi. 1925-45 döneminde inkar ve imha politikasının arkasındaki küresel hegemonik güç, esas olarak küresel sistemin de hegemonik gücü olan İngiltere'ydi. İkinci Cumhuriyet'in arkasındaki küresel hegemonik güç ise, yine küresel sistemin de hegemonik gücü olan ABD'ydi. Hegemonik sistemin 1920'lerden beri Kürtlere biçtiği 'sorunlu tutma statüsü' 2000'lerin başlarına kadar değişmeden sürdü.

d- 1980 darbesiyle başlayan İkinci Cumhuriyet değişimi, 2000'lerin başlarında yaşanan şiddetli bir bunalımla Birinci Cumhuriyet'ten kopmayı yaşadı. Birinci Cumhuriyet'ten kalma ideolojik, politik, ekonomik ve sosyal yapılar krizden ağır darbe alarak zayıf düştüler. ABD'nin de destek vermesiyle temeli 1980 öncesinde atılan Evangelik islam-Yahudi ideolojik ve ekonomik tekelleri, AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi) somutunda devlet iktidarına da el attılar. Zayıf düşen Birinci Cumhuriyet'in zihniyet ve kurumlarına karşı İkinci Cumhuriyet'in ideolojik ve altyapısal kurumlarını hızla inşa etmeye yöneldiler. AKP iktidarı denilen olgunun arkasında ABD Neo-conlarıyla (yeni liberal muhafazakarlar) hızla palazlanan Anadolu Konya-Kayseri merkezli sermaye tekellerinin işbirliği yatmaktadır. Bir anlamda 1923'lerden beri iktidardan dışlanan İslamcı anlayışa devletin kapısı tekrar açılmış oluyordu. Fakat sosyalistler, radikal demokratlar ve kolektif Kürt kimlik ve özgürlükçülerine devlet kapıları sımsıkı kapalı tutulmaya devam ediyordu. AKP bir anlamda CHP'nin Birinci Cumhuriyet'teki rolünü daha kısa bir süre içinde İkinci Cumhuriyet'te oynamış olmaktadır.

AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'den geri kalmaz

Şüphesiz sermaye ve iktidar tekelleri arasında bir hegemonik kaymadan bahsedilebilir. İki hegemonik güç arasında elbette Çin Seddi yoktur. Cumhuriyet'in birçok ideolojik ve politik kurumunu ortaklaşa paylaşmaktadırlar. Fakat yine de aralarında önemli farklar, dolayısıyla çelişkiler vardır. Görünüşte çatışmalar laiklik-şeriat ekseninde, daha çok da sembolleşmiş olarak türban tartışmalarında geçmektedir. Özünde ise iki hegemonik kesim arasında ciddi ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel çelişkiler vardır. Çelişkiyi tarihsel arka planıyla bağlantılandırırsak, Osmanlı-Cumhuriyet çelişkisi Yeni Osmanlılar-Laik Cumhuriyetçiler çelişkisi olarak devam etmektedir. AKP'yi 12 Eylül rejiminin ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel kurumlaşması olarak değerlendirmek daha gerçekçidir. Birinci Cumhuriyet'in CHP'si neyse, 12 Eylül'ün İkinci Cumhuriyet'inin AKP'si de odur. AKP hegemonik iktidarını kendi anayasasıyla (Aslında 12 Eylül Anayasasının liberal versiyonudur) taçlandırmak istemektedir. 2011 seçimlerinin temel hedefi budur.

e- AKP hegemonyasının Kürt politikası CHP hegemonyasının politikalarından farklı değildir. Her iki parti de Kürtleri inkar ve imha politikasını eskisi gibi sürdüremiyorsa, bunun temelinde PKK'nin yürüttüğü ve bastırılamayan mücadelesi yatmaktadır. Yoksa kendisine kalsa, AKP'nin Kürt inkarcılığı ve imhacılığı CHP'ninkinden geride kalmaz. Hatta bazı yönleriyle, özellikle dinci ideoloji fanatikliğiyle (Hizbul-Kontra örneğinde görüldüğü gibi) CHP'ninkine taş çıkartır. PKK'de yaşanan 2002-2004 tasfiyeciliğinin arkasındaki teşvik edici güç esas olarak AKP'dir. Yine devlet içinde başlayan siyasi çözüm arayışlarını tıkayan güç de esas olarak AKP'dir. Devletin çözüm eğilimini kendi hegemonik tırmanışı için kullanmaktadır. Hem bu eğilimin içeriğini sulandırmakta, hem kendi propagandası için kullanmakta, hem de içini boşaltıp boşa çıkarmaktadır. Bu yönüyle daha açık tavırlı MHP ve CHP'den çok daha tehlikeli olmaktadır. Ergenekon davalarını da aynı amaçla kullanmaktadır. Gerçek darbecilerle Kürt tasfiyeciliğinde uzlaşıp ayak takımını yargılar gibi gözükerek meşruiyet kazanmaktadır. Ordunun vesayetine karşı çıkması ve demokratik davranması söz konusu değildir. Kürt meselesinin bastırılmasında orduyla uzlaşma, ilk defa AKP döneminde daha planlı ve kapsamlı olarak hayata geçirildi.

Bu politikanın kilit kavramlarından biri olan 'bireysel ve kültürel haklar', özünde Kürt sorununu çözme adı altında kolektif ve özgür Kürt kimliğini tasfiye etme planını ve uygulamalarını maskelemek içindir. 2002-2004 tasfiyeciliğinin boşa çıkarılmasından sonra geliştirilen 'bireysel ve kültürel haklar' çözümü, KCK çözümüne karşı ordunun komuta kesimiyle birlikte ABD, AB, Irak Arap ve Kürt yönetiminin desteğiyle (Ayrıca İran ve Suriye ile başka destekleyici bir ittifak daha devreye sokuldu) 2005'ten itibaren uygulamaya konuldu. Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın deyimiyle 'teröre karşı askeri, politik, ekonomik, kültürel, diplomatik ve psikolojik boyutlarda topyekün bir seferberlik ve mücadele' dönemine geçildi.

AKP hükümetinin hiçbir hükümetin yükümlenmeye cesaret edemediği kapsamda kendi Gladio'sunu da (beşinci gladio savaşı dönemi) oluşturarak yürüttüğü bir savaş söz konusudur. AKP savaştan vazgeçmedi; savaşın kapsam ve boyutlarını geliştirip derinleştirerek devam ettirdi. AKP kendisinden önceki bütün devlet partilerinden daha fazla devlet partisi, hükümeti de tüm önceki hükümetlerden daha fazla 'özel savaş' hükümetidir. JİTEM bağlantılı Hizbullah tetikçi örgütünden daha kapsamlı bir islami kontra örgütlenmesi peşindedir. Başta Diyanet İşleri'nin kadrolu imamları olmak üzere, birçok tarikat cemiyetinin üyelerini Hamas tarzı bir çatı örgütlenmesi halinde çok amaçlı olarak kullanmaktadır. Ekonomi üzerindeki denetimini özel savaşın hizmetinde yürütmektedir. Dinsel yaşam kültürünü aynı amaçla değerlendirmektedir. Diplomasinin ağırlık merkezi aynı yönde işletilmektedir. Özcesi, hükümetin faaliyetlerinin merkezinde Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi vardır.

KCK bir engel değil çözüm fırsatıdır

AKP hükümeti sadece adım adım devlet iktidarını ele geçirmiyor, aynı zamanda hegemonikleştiriyor. Tıpkı Cumhuriyet'in kuruluş döneminde olduğu gibi çöküş sürecinde de iktidarı hegemonikleştirerek sürdürmek istiyor. Kuruluş sürecinde Kürtlere yönelik tasfiye hareketi nasıl Beyaz Türk faşist hegemonyasına götürdüyse, faşizmin çözülüş sürecinde de Kürt özgür kimlik hareketi hedeflenerek aynı hegemonya yeniden inşa edilmektedir. Kürtlerin tasfiye edilmesi, Cumhuriyet'i tüm aydınlanmacı ve demokratik özünden uzaklaştıran etkenlerin başında gelmektedir. Nasıl ki Kürtlerin tasfiyesi Cumhuriyet'teki tüm olumsuz gelişmelerin temel etkeniyse, tersi de doğrudur. Yani başta demokratikleşme olmak üzere, Cumhuriyet'in olumlu temelde ilerlemesi de Kürtlerin özgürleştirilmesiyle bağlantılıdır. Doksan yıllık Cumhuriyet tarihi, bu gerçeği bütün çıplaklığıyla artık gün yüzüne çıkarmış bulunmaktadır.

f- Önümüzdeki aşamada TC tam bir yol ayrımıyla karşı karşıya gelecektir. Kuruluş aşamasında İngilizlerce anti-Kürt savaşımına yönlendirilen Cumhuriyet, ne yazık ki yine aynı İngiltere ve bir numaralı müttefiki olan ABD tarafından yönlendirildiği anti Kürt savaşımıyla kendini daha büyük bir çıkmazın içinde bulacaktır. Zaten İkinci Cumhuriyet'in son otuz yılı bu çıkmaz içinde debelenmekle geçti. Yaşanan sadece 'düşük yoğunluklu savaş' değildi; toplumsal değerlerin hücrelerine kadar ayrışması ve yozlaşmasıydı. Çöküş veya çözülüş kavramlarından daha ağır bir toplumsal çürüme ve dağılma yaşandı. Bir Gladio organizasyonu olarak kendini icra eden irade her tipten karanlık bir rejim olabilir, ama asla cumhuriyet rejimi olamaz. Savaşta ısrar ancak Gladio'nun son hamlesi olabilir ki, bunun da bertaraf edilmesi için sadece kozmik odadan çıkarılıp aydınlatılması yeterlidir. Cumhuriyet'in önündeki kavşakta beliren ikinci yol, Ulusal Kurtuluş Savaşında yaşanan demokratik birlikteliğin tekrar Cumhuriyet'in temeli yapılarak yürünecek yoldur. Cumhuriyet'i cumhuriyet yapan, 1919-1922 yıllarındaki ulusal demokratik savaş ittifakıdır. Anti-hegemonik yönü de olan bu ittifakın reddi, demokratik cumhuriyet şansının kaybedilmesi ve yerine komplocu, pro-faşist ve Gladiocu darbe ve çete iktidarlarının kurulmasıyla sonuçlanmıştır. Defalarca denenip başarısızlığı kanıtlanan bu yolun Cumhuriyet'in gerçek yolu olamayacağı açıktır. Daha başlangıçta içine girilmesi gereken demokratik cumhuriyet yolu, önümüzdeki aşamada toplumsal barışın ve sorunların çözümünün yegane yoludur. AKP ve hükümeti için son şans olan bu yolda KCK bir engel değil, çözüm fırsatıdır.

> **"AKP savaştan vazgeçmedi; savaşın kapsam ve boyutlarını geliştirip derinleştirerek devam ettirdi. AKP kendisinden önceki bütün devlet partilerinden daha fazla devlet partisi, hükümeti de tüm önceki hükümetlerden daha fazla 'özel savaş' hükümetidir. JİTEM bağlantılı Hizbullah tetikçi örgütünden daha kapsamlı bir islami kontra örgütlenmesi peşindedir"**

Kamil insanın öz yoklaması

'Varlığım Türk varlığına armağan olsun!'

Bu sözler çocukluğumuzun her sabahı bir ibadetin retoriği olarak hafızamızdadır. Yokluk ve yoksulluklar içinde, varlığı mal ve mülk olarak yeni yeni algılamaya başladığımız bu yıllarda bilinçsizce, ne olduğunu tam olarak bilmediğimiz varlığımızı hiç tanımadığımız, dilini de sonradan öğrendiğimiz bir milletin varlığına katıyor hem de bu işi gönüllü bir aktivist olarak yapıyorduk.

Felsefenin temel sorunu olan varlık ve bilinçten yoksun çocukluğumuza hayıflanırken, büyüdükçe kendimizi daha fazla tanıyacak bir yandan mevcut insanlığımızdan utanırken öte yandan yeni bir insanlık arayacaktık. Siyah önlükler içinde karamsarlığımıza karanlıklar katarken, sokak ve mahallenin ışığı yüzümüzü aydınlatacaktı. Karanlıkta birbirini göremeyenler gibi körleşme ile sokakta farklılığımızı kavramamızla gözlerimizin açılışını aynı zamanda yaşayacaktık.

Toplumumuzun yarattığı değerlerin soykırıma uğramış kırıntıları içinde bazı şeyleri anlamaya başladığımızda korktuğumuz belirtilebilir. Kapımızda bekleyen bir canavar misali okul yollarında bizi kovalayan bir gölge olmuştu bilinçsizliğimiz. Bizi biz olmaktan çıkaran yokluk ortamında kalan varlığımızda böylece elimizden alınıyordu.

O zamanlar Kürt olmak Özvatansız olmaktı, Kürdistansız yaşamaktı. Kürdistan'dan habersizlikti. Parasız pulsuz işsiz kalmaktı. Ne iş olsa yapmaktı. Bu yüzden olsa başkası adına da ne iş olsa yaptık. Yaşam kavgası denilen bu kavganın içinde rastgele yaşadık. Kürtçe bir müzik dinlemek bir tiyatroya gitmek hiç aklımıza gelmedi. Ana-baba çoluk-çocuk bir parça ekmeğin peşinde idik.

İnsanlık hikayesinin başladığı yerdeydik. Ekmek peşinde. Toplumda emeğe yabancılık o kadar büyümüştü ki, bizde bundan payımızı almış, kendi bedenimize hapsolmuştuk, tanrıların insanı hapis ettiği beden içindeydik. Anlamsızlığı anlama dönüştürme kavgamız bu sıralar başlamıştı. Bu dönemde öze dönme, kendini bilme sürecine girdik. Canlanmaya başlamıştık, yüzümüzü gözümüzü güneşe veriyorduk artık. Toprağımıza bir tas su için yollara düşme günü gelmişti. Kaynağa öze yürüyüşümüz böyle başladı diyebiliriz. Başkalarına yar olmaktan son anda kurtulmuş, çirkinliklerin tezgahından canımızı zor almıştık. Çürümekten vahşice parçalanmaktan sıyrılmıştık.

Bunları neden paylaştık neden anlatıyoruz diye sorulabilir. Bireyler olarak yaşadığımız bu hikaye aslında toplumumuzun hikayesi diye düşünülmeli de ondan. Yitirmekte olduğumuz bu kimlik bir toplumun kimliği idi. Toplumsal kimliğimizin yitimi ile karşı karşıya kalmıştık. İnsanlıktan çıkışın kıyısında gezmiştik. Az kalsın bir kültürel kıyımın kurbanı olacaktık. Belki de biraz olmuşuzdur!

Dilimizse kırılmış bir aynanın küçük bir parçasının kırık da olsa gerçeği yansıtması gibi kültürel bir kırımın gerçeğini yansıtıyordu. Kürt dilini bilmemek bir zihniyetin yitimi, toplumsal birikimlerin kaybı ve anlam kargaşası idi. Bir insanın ya da bir toplumun diline kavuşması ise bunların tam tersi oluyordu. Diline kavuşanlar yaşamı anlayabilirlerdi. Yaşayabilirlerdi. Özdilini kaybetmek pusulasını şaşırmış bir yolcu, kanatsız bir kuş gibiydi.

Şair Hasan Hüseyin'in dediği gibi bülbüllerin eti için kesildiği bu çağda yaşamaktı gerisi.

Halkımız kanadı kolu kırılmış bir kuş, eti için kesilmiş bir bülbül misali, iktidar ve sömürücü güçlerin köleliğine yatırılırken ya egemen devletlerin bir uyruğu olarak yaşayacaktı ya da kurtlar sofrasında bir yutumluk lokma olacaktık. Bizler için eti senin kemiği de senin denilecekti. Ucuza satılacaktık. Özvarlığından yoksun bir köle olarak dirençsiz bir insan olarak haraç mezat olacaktık. Emeğimiz başkalarının evlerini binalarını yapacaktı. İnşaatçı olacaktık evimiz olmayacaktı. Pazarcı olacaktık aç kalacaktık. Çöpçü olacaktık pis kalacaktık. En kral kapıcı, odacı, memur, sokak satıcısıydık artık. Adı gibi bir gecede yapılan derme çatma gece konan emek depolarında bir gün önce şehirli olmak için çalışarak yaşayacaktık. Efendisine benzemek isteyen bir köle gibi okullara derslere alışacaktık sınıfsızlar adına. Büyük ihtimalle sınıf birincisi olacaktık. Q, W gırtlağımızdan çıktığında durup her hecesinde K ve V'yi hatırlayacaktık. Kürtlüğün yabaniliğini uysal bir devşirmeye bırakacaktık. Ülkesi, toprağı için kılını kıpırdatmayanlar olarak el için kendimizi paralayacaktık

Gerçek, fiziki şiddetle asimile edilirken Koçgiri, Agirî, Zilan, Palî, Dêrsim örneklerinde olduğu gibi ipler ve kılıçlar boğazlarımıza dayanacaktı. Kalanları sürme ve göçertme ile topraksız bırakılacak açlıktan süründürülecektik.

Böyle bir katliam ortamında Kürt kimdir, Kürdistan neresidir sorularının yanıtlarını aramak için güneşin doğduğu yere yönelme bizim için her canlı gibi oldukça doğal bir davranış biçimi olmalıydı. Zaten tüm canlıların güneşe yönelme istemi yaşamda kalma istemi olarak değerlendirilir. Bir günebakanın yüzünü güneşe çevirmesi bir kaplumbağanın denizdeki pırıltıya koşmasıydık. Kürdistan'ın dört parçasında parçalanmış insan olarak toprağıyla mayalanıp yeniden oluşmalıydık. Bu yeni ve özge bir yaşam yoluydu. Acılı ve sancılı olsa da yeni bir yoldu.

Varoluşun ispat çabası diyebileceğimiz bu durum Önder Apo öncülüğünde gelişiyordu. Kürt'ün varlığı yeniden biçim kazanıyordu. Özgür yaşam özgür insan rehberliğinde Kürdistan'a yayıldıkça, homojen bir toplumun heveslileri kahroluyor, yeni katliamların hesaplarına giriyordu. Ferman padişahın dağlar bizimdir sloganının takipçisi yeni özgür Kürt, geçmişiyle buluşurcasına dağlara yürüyordu hatta koşuyordu.

Şimdinin tarihselliği içinde dağlılığına kavuşan Kürt, böylelikle dağın temiz havasıyla sağlığına kavuşmakla kalmıyor, nefsini de temizliyordu. Yaşamın, dilin tekleştirilmesine inat; köyü, dağı yeniden dirilten Kürt özgürlük hareketi kültürsüzlüğe ve toplumsuzluğa bir dur demişti. Parçalanmışlığa karşı yarattığı gerilla ile birliğe yürüyen onu ölümüne savunan kahramanları ile Kürdistan fiziki işgalden olduğu kadar ruhların işgaline de son veriyordu.

Bu savaş aynı zamanda büyük bir nefs savaşıyla yürüyordu. Gazanın en mübarek olanı gerçekleştiriliyordu. Kürt'ün yüreğini koruma, savunma güncelde ilk defa öz Kürdistani güçlerce sağlanıyordu. Varlık mücadelesi kesinleştiriliyordu. Özgür bir yaşam için yaşam kazanılıyordu. Gerillasının toplumsallığı kendini topluma adaması topluma ait olmasıyla yeni bir yaşam tarzı Kürdistan'da alternatif olarak hepimizin ilgisini çekiyordu.

Gerilla yeni yaşamıyla yeni bir ideoloji, yeni bir politika, yeni bir sanattı. Gerillanın ideolojisi, politikası, sanatı yaşamınca Kürdi idi. Dağlı idi. Kürdistani bir devrim gelip tüm yüreklerin kapısını tıklamıştı. Her şeyiyle insanlığa ait bir Kürt doğmuştu.

Anaya toprağına dönüş ve öze bağlanma, köklere yolculuk başarılmıştı. Artık kapitalist pazarlarda satılamayacak bir Kürt yaratılmıştı. Bir nehir gibi akmaktı gerisi ve büyümekti. Öfkesi öfke, sevgisi sevgi, coşkusu coşku olan bir insan büyüyordu.

Gerilla toprağa düşen yağmur misali bir başlangıçtır. Bunun içinde oluşunun onurunu yaşıyorduk. Bereketine şahit oluyorduk. Klasik bir yaşam ve ölçülerin çok üstünde onu aşan, yeni insanlık kültürü ve yaşamının temsilini yapma iddiasında bir harekete katılıyorduk. Hewraman'ı, Soran'ı, Zaza'zı, Kurmanc'ı, Lorisi, Kelhorisiydik Kürt'ün. Arabı, Türkmeni, Lazı, Acemi, Ermenisi, Azerisi, Farsı idik Ortadoğu'nun.

PKK'lileştikçe özü gereği ahlakilileşiyor, politikleşiyorduk. Toplum bir arada bu harçla özgürleşiyordu. Yeni bir maneviyat oluşuyordu. Köleliğin dayanılmaz acıları yeni tarihin doğum acısına dönüşüyordu.

Emek ve yaşam bağları

Canlılar varlıklarının devamını sürdürmek için birçok yaşam ilkesine ihtiyaç duyarlar. Bunların önem sırasına göre öncelikleri değişmektedir. Ama her canlıda çoğalma, beslenme ve korunma güdüleri doğadaki tüm canlı türlerinin devamını sağlamaktadır. Her ilke bir diğerini koşullar. Bilindiği gibi insanın toplumsallaşması onu diğer memelilerden farklılaştıran ve aklını kullanan bir varlık kılan temel nedendir. İnsan yavrusunun oldukça savunmasız bir biçimde doğması, anne sütü dışında beslenememesi yine korunamaması, diğer canlılar gibi doğarken ne bir gagası, ne bir kanadı, ne tehlikelerden kaçacak güçlü bacakları, ne onu soğuktan ve sıcaktan koruyacak kalın, dayanıklı bir derisi ve kürkü olmaması onu uzun süre annesine muhtaç kılmıştır. Gebelik, doğurma ve emzirme süreçleri analarımızın özgün biyolojik farklılıkları bizlerin doğuşta eksik kalan yanlarımızın tamamlayıcı rolünü üstlenmişlerdir. Bu durum bizler ile annelerimiz arasında önemli bir ilişki düzeyini de doğalında geliştirmektedir. Kendisi dışında bir başka canlı varlığı sahiplenme, koruma, besleme, savunma ve kendi deneyimlerini aktarma gibi toplumsallığa yol açan duygu ve düşüncenin oluşmasını sağlamıştır. Marks; insanı insan yapanın, toplumsallaşmayı yaratanın emek olduğunu söyler. Anne ile çocuk arasındaki ilişkide ilk toplumsal emek vardır. Ama nedense ilk toplumsal emeğin kadın tarafından yaratıldığı dile gelmez. İnsan canlı doğanın bir parçası olarak görülüp, doğanın da insan gibi hissedebilen, sevebilen, duyumsayabilen, düşünebilen, sezebilen bir varlık olarak görülmesi, tabiat ana imgesini geliştirir. Bu toplumun zihniyetinin temel karakterini oluşturan belirleyici etkendir. Analarımızın bu ilk süreçlerde ortaya çıkan düşünüş ve bilinç biçimi, duygusal zeka ağırlıklıdır. Giderek yaşam deneyimlerinden sonuç çıkarması zeka biçiminin duygusallık ile analitikliği optimal bir dengeye kavuşturur. Doğal toplumda ve neolitik tarım köy toplumunda; şiddetin, savaşın, sömürünün, haksızlığın, gaspın, düşmanlığın olmamasının temel nedeni bu zihniyet yapısından ileri gelir. Toplumun ortak bilinç ve vicdanı olarak ahlaki yasalar bir topluluğun veya toplumun yaşamını düzenler. Toplumun beslenme, barınma, korunma ihtiyacını kolektif emeğe dayalı olarak eşitçe gideren ve paylaştıran yasaydı. Yunancada yasa anlamında kullanılan nomos kelimesi günümüzde toplumun diline namus olarak geçmiştir. Eko Yunanca da ev demek, nomos ise yasa demek. Evde yaşayanların ihtiyaçlarını karşılayan yasa demek oluyor.

Avcılık kültüründen gelip ananın yaptığı sözleşmeler çerçevesinde topluma dahil olan ve avcılık pratiği içinde kurnazlaşan erkek, ananın toplumsal ihtiyaçlar için biriktirdiği ürünleri ve değerleri ele geçirir ve tekeline alır. Tekelcilik anlayışını geliştirir. Tekelcilik tefeciliği oraya çıkarır. Erkeğin yarattığı tekelci ve tefeci kültür, daha önceki neolitik kültür ve ahlakı büyük oranda tahrip eder ve çeşitli biçimlerde ahlaksızlığı geliştirir. Toplumun kendi ihtiyaçlarını karşılamak üzere ürettiği birikimi ele geçirir ve toplumsal düzenin adeta altını üstüne getirir. Kadın, erkeğin yuvasını ayakta tutan karşılıksız emek deposu gibidir. Geçmişin nomosu, erkek egemen sistemde erkeğin meşru bir biçimde sahibi olduğu kadının bedeni ve cinselliği olmaktadır. Başkasının dokunamayacağı, dokunması halinde yaşamların söndürüleceği en özel alandır. Dolayısıyla kadına kendisine, varlığına, duygu, düşünce ve bedenine hatta ruhuna dair geriye bir şey bırakmaz. El değiştiren bu yasaların başında ise ekonomi gelir. Adına ekonomi politiği veya iktisat bilimi denmeye başlanır.

Ekonomi politiği veya iktisat bilimi ile ev yasası ve toplumsal üretim birbirinden koparılır. Ekonomi politika ile kent yönetimleri, sonrasında ise devlet yönetimi işleri iç içe geçer. Bundan sonra ev ve toplum yasası olan ekonomi, ekonomi politiğe dönüştürülerek kent yasasına, devlet yasasına dönüştürülür. Ekonominin toplum için olan yanı kalmaz. Her şey devletin büyümesi, erkin güçlenmesi ve merkezileşmesi için kullanılır. Toplum yasası, ev yasası diye bir şey kalmaz geriye. Elde kalan tek sermaye kadının ev içi hizmette kullandığı karşılıksız emeği ve erkeğe sunmak zorunda kaldığı cinselliğidir. Adeta karın tokluğuna çalışmaya zorunlu bırakılır. Tıpkı analar ve kadınlar gibi emekçi kesimler de bu egemen erkek sınıfın zenginleşmesi için durmadan çalıştırılarak hizmete koşturulur. Kadının elinden çıkan toplumsal üretim ve ekonomi işleri, el değiştirip erkeğin tekeline geçtiğinde, büyük toplumsal düzensizlikler ve dengesizlikler gelişmeye başlar. Toplumun iç dengesi, ekolojik dengesi yani toplumsal ekolojide büyük, derin bozulmalar ortaya çıkar. Erkek evin sahibi olduğu için eskiden kadının belirlediği ev yasalarını artık kadın değil erkek oluşturmaktadır. Kadının nomosları, toplumun ve evin yaşamını eşitlikçi, adaletçi ve özgürlükçü temelde belirlerken, erkeğin namusu ise sahip olduğu kadının cinselliğine ve bedenine endeksli bir kavram olarak geliştirilir. Ev yasası olan ekonomi yani Yunancadaki eko-nomos, artık erkeğin tekelinde, mülkiyetindeki kadının cinselliğine indirgenmiş ve 'namus' olarak kavramlaştırılmıştır.

Nomos, büyük bir üretim ahlakı anlamını taşırken, günümüzde sadece kadın cinselliğine ve bedenine indirgenmiş olması günümüz toplumu açısından büyük ahlaki yozlaşmalara yol açmıştır. Kadın bedeni ve cinselliğini denetlemeye odaklı olan ataerkil namus anlayışı, sağlıklı bir toplumun sahip olması gereken ahlakın diğer alanlarını boş bırakmıştır. Toplum her iki cinsten oluşur. Toplumun ortak vicdanı olan ahlak mevcut haliyle toplumun ihtiyacını karşılamamaktadır. Devletin hukuk yasaları ile denetlediği alan toplumsal alandır. Ancak hukuk devletin tekelinde olan ve devletin çıkarları doğrultusunda düzenlenmiştir. Ataerkil zihniyet ve sisteminin geliştirdiği ve günümüzde geçerli olan namus anlayışı sadece devlet ve iktidarın kendisini toplumsal denetimin dışında tutması için uzmanca geliştirilmiş bir oyunudur. Tüm toplumun kadını ve erkeğinin bu oyuna gelmiş olması çok acı bir trajedidir. Haksız kazancın, emek gaspının, hırsızlığın, dolandırıcılığın, yalancılığın, sömürmenin, sindirmenin, şiddetin temel kaynağı ahlaksız bırakılan toplum gerçeğidir. Özgürlükçü bir ahlakın olduğu yerde devlet ve iktidar sisteminin kendisini yaşatması, sistemleştirmesi ve ayakta tutması mümkün değildir. Dini ideolojiler de kullanılarak bu stratejik oyun tüm topluma kabul ettirilmiştir. Ortaçağda buna direnen kadın ve erkekler, katledilmiş veya sindirilmiştir. Ortadoğu'da namus adı altında bir erkeğin özel mülkiyetine verilen kadın, Batı'da cinsel özgürlük ve seks işçiliği adı altında erkeklerin kolektif mülkiyetine verilmektedir. Bu oyun bozulmadan, bu strateji boşa çıkarılmadan toplumsal özgürlüğün sağlanması mümkün değildir. Bu nedenledir ki toplumsal özgürlüğün yolu kadın özgürlüğünden geçmektedir.

Yaşamın akışı içerisinde karşısına her an bir tabu olarak namus kanunlarının çıkmadığı bir kadın yoktur. Kadın bedenine, iradesine, duygularına, cinselliğine; evde, okulda, iş yerinde, çarşı ve sokaklarda kadına saldıran ve toplumsal tabuları ihlal eden yine erkeğin kendisidir. Bu durum erkeğin yalancılığını ortaya koymaktadır. Kendi eşini, kızını veya kendisine yakın olan kadınların bedenini ve cinselliğini ölümüne sözde koruma kavgası veren erkeğin kendisi başkasının eşine, kızına veya yakınına ters bir yaklaşım gösterebilmektedir. Bu erkek yaklaşımında ihlal sebebi kadının yaşamdaki varlığıymışçasına erkeğin eyleminin günahı ve cezası kadına ödettirilir. Yaşamdaki kadın varlığı erkeğin suç işleme potansiyeliymiş gibi ele alınır ve her durumda kadından hesap sorulur. Özgürlük arayışında olan bir toplumun veya bunun bir parçası olan bir toplumsal kesimin yanlış yönelimi ciddi sorunlara, çarpıklıklara ve en köleci bir yaşamın bile özgürlük olarak algılanmasına yol açabilecek denli büyük tehlikelere kapı aralar. Namus; onur, irade, mücadele ve dolayısıyla özgür bir yaşam felsefesi, özgür bir ahlak olarak ele alınmalı. Dolayısıyla namusu toplumsal özgürlükle, toplumun ortak özgür vicdanı ile eşdeğerde ele almalıyız. Özgürlüğün algılanışı ve tanımlanması burada önem kazanmaktadır. Toplumların bu özgürlük özlem ve arayışları ve bu temelde belli bedeller karşılığında yürüttükleri mücadeleler vardır. Toplum denirken kadını ve erkeği ile birlikte bir bütünlük kastedilmektedir. Kadını da erkeği de kendilerine ait özgürlük tanımının olması hayati önem taşımaktadır. Ahlaki değerlerden ve sınırlardan boşaltılmış bir özgürlük anlayışının yol açtığı tehlikeli sonuçların günahını bu gün tüm insanlık çekmektedir. Kendi iradi gücümüze tanım getirirken onurlu, iradeli ve bilinçli yaşamak ve başkalarına da yaşama imkanı tanımak bizler için mücadele sebebidir. Kadınların kendilerini, içinde bulunduğu toplumu bu temelde değiştirip dönüştürme mücadelesi etrafında örgütlenmesi bir ihtiyaç olarak açığa çıkmaktadır.

Demokratik ulus çözümü

Ulus devlete karşı Demokratik Ulus

Ulus devlet ve yarattığı zihniyet günümüzde etkisini ve ağırlığını olanca gücüyle hissettirmektedir. Onun çürümüş bir yapıyı temsil etmesi, bağnazlık derecesinde savunusunu yapanların da halklara karşı yeni Hitlerler olarak ortaya çıkmalarına yol açmaktadır. Fakat çürümüş olduğu için insanlık karşısında ancak çıplak zor uygulamalarıyla ayakta kalabildiğini de belirtmek gerekiyor. Bugün Ortadoğu'da yaşanan halk ayaklanmalarının temel sebebi de bu toprakların yabancı olduğu ulus-devlet anlayışıdır. Toplum kendini devlet dışında özgür kılabileceğini gördükçe her türlü bedeli göze alarak başkaldırıyor.

İnsanlık tarihinin % 98'lik bölümünü oluşturan komünal yaşam yok sayılarak, toplumun devletsiz düşünülemeyeceği yönünde üretilen teoriler de tıpkı ulus devlet yalanı gibi çürümüştür. İnsanlığın komünal yaşam tarihini ve değerlerini yok saymak konusunda hiçbir teori ulus devlet miti kadar ileri gitmemiştir. Çünkü ulus devlet varlığını toplumun inkarı üzerine kurmuştur. Toplum var oluşu gereği komünal bir öze sahiptir. Ulus devlet komünal tüm birikim ve değerleri yok etme operasyonu olarak var olmuştur. Bu nedenle de bugün ulus devlet karşısında alternatif örgütlenme demokratik uluslaşmadır diyoruz.

Çünkü; Demokratik ulus, kapitalist modernitenin ulus devletçi yapılanmasına karşı toplumu devlete bağımlı olmaktan çıkaran alternatif sistemdir.

Demokratik ulus, kimlikleri ucu kapalı katı tanımlamalarla ele almayan esnek yapılanmasıyla toplumun her kesiminin etnik, dinsel, sınıfsal, cins ve grup birey kimlikleriyle eşit katılımını esas alır.

Demokratik ulus, toplumdaki tüm farklılıkların kendini özgürce ifade etmesini ve örgütlemesini esas alır.

Demokratik ulus, bireyin toplumun devlete bağımlılığını reddeder. Devletin sadece zorunlu genel işlerde rol oynamasını esas alır.

Demokratik ulus, toplumsal sorunların devlet yapılanmasıyla değil, toplumun öz örgütlülükleriyle çözümünü esas alır.

Demokratik ulus salt hukuka dayanmaz, toplumun ahlak ve vicdan ilkesini esas alır.

Demokratik ulus, toplumun doğrudan demokrasi uygulamasıyla komünlere, meclislere, kooperatif ve akademilere dayalı iradeleşmesini esas alır.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan demokratik ulusu şu şekilde tanımlamaktadır: *"Ulusu pazar etrafında örgütlenen bir birlik ve toplumsal form olarak görmek yanılgıdır. Bu tanımlama burjuvazinin kendini ve ulus devleti meşrulaştırmasıdır. Ne yazık ki sosyalistler de bu tezi esas almışlardır. Halbuki etnisite tarihin en özgür ve canlı birimleridir.*

Eğer uluslaşma etnisitenin, halkların, bireylerin birbirleriyle sıkı ilişki ve ortak çıkarlar etrafında örgütlenmesiyse, toplumun konfederal biçimde genişliğine ve derinliğine tümüyle örgütlenmesi o toplumu demokratik ulus haline getirir. Uluslaşma bu biçimiyle daha kapsamlı ve yoğun hale gelmiş olur. Demokrasiyi, eşitliği, adalet ve imkanlarını paylaşan demokratik ulus haline gelinir."

Ülke gerçekliğimizde demokratik ulus çözümünü iki yönlü ele almak mümkündür. Birincisi Kürt sorununun çözümüne dönük olarak Kürdistan toplumunun kendi çözümü; ikincisi ise Türkiye'de demokrasi sorununun çözümüne dönük olarak tüm demokrasi güçlerinin çözümüdür. İkisi de birbiriyle bağlantılı olup birbirlerinin çözüm zeminini güçlendirdiği gibi, çözüm perspektifleri de aynı anlayışa, yani demokratik ulus çözümüne dayanır.

Özgür Kürdistan

Demokratik ulus özünde radikal demokrasinin hayat bulmasıdır. Radikal demokrasi sadece bir bölge için uygulanamaz. Bu anlamda Demokratik Ulus sınırlara dokunmadan, tüm ülke geneli için istenirken, hatta evrensel bir çözüm tarzı olarak addedilirken, 'Özgür Kürdistan' ifadesini de Kürt sorununun Demokratik Özerklik sisteminde çözüme kavuşturulabileceği şeklinde algılamak gerekir. Burada söz konusu olan, salt bir bölge tarifi yapmak değil, çözüm kapsamında Kürtlerin demokratik siyasi statüsünü tarif etmektir.

Özgür Kürdistan denilince alışılageldiği gibi bir devlet çağrışımı, sınırları çizilmiş bir bölge algısı gelişmediği halde, devlet dışında bir sistemi tanımamış olanlar bu ifadeyi de devlet veya bölge iktidarı şeklinde anlayabilmektedirler.

Kürdistan adının bir coğrafyayı tarif ettiği doğrudur. Ki, ilk kez Selçuklu Hükümdarı Sultan Sancar tarafından Kürtlerin yaşadığı coğrafyayı tarif etmede kullanıldığı bilinmektedir. Kürdistan Kürtlerin, Ermenilerin, Süryanilerin, Keldanilerin vd halklarının vatanıdır. Kürtler yoğunluklu olarak yine aynı coğrafyada yaşamaktadır, ancak kurucuları arasında oldukları Türkiye Cumhuriyeti sınırlarını 'ortak vatan' olarak görmektedirler. Ortak vatan ilkesi tüm parçalar için geçerli olduğu gibi tüm dünyada demokratik ulus anlayışının bir ifadesi olarak evrensellik taşıdığı belirtilebilir. Coğrafi sınırlar çizmek, onun üzerinde bir iktidar kurup egemen olmaya kalkmak devletçi zihniyetin yansımasıdır. Demokratik Ulus felsefesi bu anlayışı reddeder.

Kürdistan adı kültürel, tarihi ve coğrafik bir temele sahiptir. Sadece Türkiye sınırları içinde değil Irak, İran ve Suriye dahilinde en son Lozan Antlaşması'yla dörde bölünmüş bir ülke gerçekliği söz konusudur. Dolayısıyla anlaşılması gereken odur ki Kürdistan kuzeyiyle güneyiyle, doğusuyla batısıyla var olan bir ülkedir. Var olmasını da soykırım rejimlerine karşı öz direnişiyle sağlamıştır. Devletlerin sınırları içinde kalması, yok sayılması ya da tersinden ayrıştırılıp devlet kurma gerekçesi yapılması anlamına gelmez. Unutmamak gerekir ki egemen devletlerin Kürtlerin statüsünü tanımaması, çatışmaların asıl kaynağıdır. Kürdistan'ın güneyinde bugün federal bir statü oluşmuş durumdadır. Buradan hareketle "Türkiye'de de aynı şekilde sınırları çizilmiş bir özerk bölge mi isteniyor?" sorusu akla gelebilmektedir. Öncelikle belirtmek gerekir ki devletçi federalist yaklaşım tarzı, küresel hegemonyacılığın bir uzantısı olmaktan öteye anlam taşımaz. Demokratik çözüm anlayışı bunu esas almaz. Bunun yerine, Kürtler her parçada demokratik özerk statüleriyle, Güneydeki federe yönetimle demokratik uzlaşıyı esas alıp kendi birliğini oluşturur. Yaşadıkları devlet sınırlarını da sorun yapmayıp devlet artı demokrasi formülüyle statü ve haklarının anayasal güvenceye alınması temelinde devlet hukuklarını da tanır. Burada demokratik çözümün esas olduğu devlet artı demokrasi formülünün hayat bulmasında bir kriter ve yol ayrımı karşımıza çıkmaktadır.

Kriter Kürtlerin statüsünün tanınıp tanınmayacağıdır. Yol ayrımı ise, statüsü reddedilip inkar ve imha siyasetinden başka bir yaklaşım gösterilmeyen Kürtlerin kendi başlarının çaresine bakabilecekleridir. Yani devlet baskısına karşı her alanda kendi toplumsal sistemlerini kurmalarıdır. Bu bile ayrı bir devlet kurmak değildir. Devletle uzlaşı yollarının kapalı olduğu bir anlaşmazlık haline karşılık kendi demokratik otoritesini tesis ettiği fiili bir durumu tarif etmektedir.

Demokratik uzlaşı ile sorunu çözüme kavuşturmaktan yana olan Kürtler, bu nedenle bir sınır tarifi yapmamaktadırlar. Diğeri bir tercih değil, devletin zorlaması ile girilebilecek zorunlu yol olabilir. Kürtler böyle bir zorunlu yola sürüklenmek, iradesini bu yönde kullanmaya mecbur kalmak değil, uzlaşı yoluyla, sınırları sorun yapmadan Demokratik Ulus sistemi içinde, inkar edilmiş, yok sayılmış haklarına kavuşmak istiyorlar.

Kürdistan adının devlet tarafından kabul edilip edilmemesi önemli olsa da her şey değildir. Kaldı ki İran örneği önümüzde duruyor. İran'da Kürdistan bir eyalet olarak kabul edilse de Kürtlerin hakları tanınmamıştır.

Sonuçta Kürdistan, Kürtlerin yoğunlukla yaşadığı coğrafyayı tarif eden; Kürt varlığının, tarihinin ve kültürünün içselleşmiş adıdır, sınır oluşturmayı zorunlu görmez. Bu ifadeye karşı çıkılması bölünme korkusundan ileri geliyorsa, tedbiri Demokratik Ulus Anayasası'dır. Anayasal süreç işleyip demokratik ulusu karşılayacak düzenlemeler geliştirildiğinde bunun karşılığının Anayasa'da kesinlikle Kürdistan ifadesinin yer alması değildir. Bu böyle de anlaşılmamalıdır. Ancak meselenin dile getiriliş biçimini tarihi ve kültürel bir gerçeklik olarak kabul etmek ve anayasada demokratik özerk statünün tanınmasını asgari bir talep olarak karşılamak gerekir.

Kürtler ve Kürdistan'dan hiç bahsetmeden bu sorun nasıl tarif edilir ve nasıl çözüme kavuşur? Bu tür saptırmalara boyun eğilemez; çünkü sömürgeciliğin inkar mantığı sessizlik ve tanımsızlık ister. Bu temelde, Kürdistan adını kullanırken, birincisi sınırlar üzerine konuşmadığımızın, ikincisi devletçi zihniyeti reddettiğimizin bilinmesi önemli ve yeterlidir.

Demokratik Ulus örgütlenmesi

Demokratik Ulus anlayışı, devlet tarzında dikey, bürokratik ve hiyerarşik bir örgütlenme yerine demokratik tarzda, toplumun öz örgütlenmesini ve doğrudan karar sahibi olmasını esas alır. Bu yönüyle devletçi sistemlerden temelli ayrılır. Devletin olduğu her yerde iktidar ve bürokrasi vardır. Bunlar da –adı ne olursa olsun– demokrasi ve toplumculukla bağdaşmazlar.

Toplumun her alanda örgütlenerek kendi ihtiyaçlarını karşılar hale gelmesi, merkezi otoriteye ve devlete karşı yerelin ve toplumun güçlenmesi anlamına gelmektedir. Fakat merkeziyetçiliğin aşılması da tek başına demokratik bir nitelik ortaya çıkarmaz. Yerellerin güçlenmesi sadece merkezi devlet yetkilerinin yerel yönetimlerle paylaşılmasını değil, aynı zamanda toplumun doğrudan demokrasi yöntemiyle söz ve karar sahibi olmasını gerektirir. Yani yerel bir devletçi yetkileri devralıp halkı yönetmeyecektir. Devlet olmak ve devletçi ilişki tarzı tüm toplumsal, siyasal, ekonomik ve hukuki ilişkilerde reddedilecek, komünal örgütlülük ve yaşam geliştirilecektir. Hedeflenen sistem, devleti ağırlaştıran, hantallaştıran ve toplum üstünde ceberut kılan antidemokratik sistemden; devleti demokrasiye duyarlı hale getiren, toplumun ise hakikat gücüne, yani öz gücüne kavuşmasını sağlayan komünal demokratik bir sisteme geçmektir.

Demokratik ulus, toplumun devlet dışında örgütlenmesi, buna göre birey toplum ve devlet ilişkilerinin demokratik muhtevayla yeni bir statüye kavuşmasının modelidir. Genel ve zorunlu iş koordinasyonu dışında devlete ihtiyaç duymadan toplumun demokratik, özgür bir yaşama kavuşmasıdır. ***'Demokratik toplum-özgür yurttaşlık'*** formülü geçerlidir.

Öte yandan toplumun yerel örgütlülükleri birbirleriyle demokratik konfederal bağımlılık ilişkisine sahip olacaktır. Dolayısıyla, katı merkeziyetçiliğe karşı çıkma adına ondan geri kalmayan bir yerel kapanma ve totalitarizmin önüne geçilmiş olacaktır.

Demokratik ulusun yaşamsallaşması demek, ahlaki politik toplumun inşa edilmesi demektir. Bunun da yolu toplumda örgütsüz kimsenin kalmamasından geçmektedir. Eğer kapitalist sömürgeci iktidar ve zihniyetin uzanmadığı hiçbir birim kalmamışsa, bunun karşısında demokratik örgütlenmenin de kapsamayacağı birim ve birey kalmamalıdır. Toplumun en yaygın örgütlenmesi ve demokrasinin doğrudan yaşamsallaşması en yerelden, komünlerden meclislere, akademilerden kooperatiflere uzanan bir yapılanmayla mümkündür. Tüm toplumsal örgütlenmelerin birliğini ise Kongre sisteminde (DTK bu anlamda önemli ve tarihi bir kurumlaşma olarak görülmelidir) sağlamak mümkündür.

Demokratik Ulus Kongresi, Kürtlerin kendi demokratik uluslaşmasında ve her parçadaki demokratik toplumun örgütlenmesinde temel örgütlenme zeminidir. Kürt Demokratik Uluslaşmasında Kongre örgütlenmesi birlik ihtiyacına yanıt olacağı gibi, 21. yüzyılda Kürtlerin demokratik statüsünü güvenceye alan temel bir rol oynayacaktır.

Kongre sisteminin Türkiye'de örgütlenmesi deneyimine bakılarak ve her parçanın özgünlükleri dikkate alınarak komün ve meclislerin çatısı oluşturulabilir.

Türkiye'de Demokratik Ulus Kongresi, Kürt sorunu başta olmak üzere emek, demokrasi ve özgürlükler adına tüm toplumsal sorunların çözümünü hedeflemektedir. Bu anlamda Kongre, cumhuriyet tarihinin tanık olduğu en geniş ve demokratik toplumsal mutabakatı sağlamaya adaydır.

Dar yaklaşımlar önemli ölçüde aşılmış olsa da, Kongre'nin, cumhuriyetten dışlanan tüm kesimleri kapsayacak kadar kapsamını genişletmesi ve derinliğine tabana yayılması gerekir. Sosyalistler, müslümanlar ve Kürtler ile birlikte Türk aidiyeti dışındaki diğer tüm etnisiteler, aleviler ve gayrimüslimlerin dışlandıkları bilinmektedir. Kuşkusuz sadece dışlama, bastırma, katliam ve sürgün uygulamalarıyla sınırlı kalınmadı. Zamanla toplum üzerinde uygulanan bilimcilik, dincilik, cinsiyetçilik ve milliyetçilik ideolojileri ile toplumun paramparça edildiği de tarihi bir gerçekliktir. Her parçanın tepesine de bekçi olarak ulus devlet canavarı dikildi. Bu gerçeklik karşısında Türkiye'nin demokratik seçeneği demokratik ulus bloğudur ve buluşma zemini olarak Kongre sistemi yaratıcı, esnek ve birleştirici bir alan sunabilir.

Siyasi partiler, emek örgütleri, ekolojist, yerel kültürel ve feminist hareketler, etnik kesimler, inanç grupları, çeşitli sivil toplum örgütleri gibi tüm sistem karşıtı güçlerin bir partide toplanması mümkün olmadığına göre ve Demokratik

Ulus kendisini devlet dışında örgütleyeceğine göre toplumsal bir çatı olarak kongre sistemi alternatif olabilir.

Partilere alternatif anlamında değil de –çünkü partiler de yeni sistem içinde yerini alır– çeşitli birlik platformları deneyimlerinden hareketle devletçi sisteme alternatif olarak kongre sistemi, demokratik ulusun birlik ve koordinasyon ihtiyacını karşılayabilir.

Kongre, tüm toplum kesimlerinin kendi kimlikleri ve renkleriyle katılacakları birlik zemini olarak düşünülebilir. Yine kongre, sadece kimliklerin ve renklerin buluştuğu bir zemin değil, halkın öz yönetim sisteminin süreklileşmiş ve kurumlaşmış ifadesi olarak ele alınabilir. Dolayısıyla yeni bir zihniyet ve politik tarz olarak gündemleşir.

Nasıl bir birlik

Türkiye'de hakim olan kurumsal faşizm karşısında demokrasi güçleri dağınıklığın, birlik olamamanın sancılarını yaşadığı için çok güçlü bir halk alternatifi gelişememiştir. Son yıllardaki birlik çabalarının sonuçsuz kalmasının sebepleri kadar aşılma yollarını da tespit etmek ve pratikleştirmek tüm demokrasi güçlerinin kaçınılmaz tarihsel görev ve sorumluluğu durumundadır.

Türkiye'de devrimci demokrat muhalefetin tarihine dair belirlemelerde bulunurken, demokratik ulus bloğu içinde sayılabilecek güçlerin cumhuriyetten dışlanmış güçler olduğunu vurgulamak gerekir. Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi, dışlanmış tüm kesimlerin demokratik zeminde özgürce yerini almasıyla mümkündür.

Sistem ve sistem karşıtlığı tanımları ve tarihleriyle birlikte güncel durum değerlendirmeleri yapıldığında, geldiğimiz aşamada, tüm düşünce farklılıklarına rağmen tartışmasız ortaklaşılacak temel husus birlik ihtiyacıdır. Nasıl bir birlik sorusuna demokratik ulus birliği veya bloğu şeklinde yanıt verilmiş ve büyük ölçüde kabul görmüştür.

Yakın tarihte mücadele birliği oluşturmak adına yürütülmüş birçok çalışma vardır. Ancak bunlar kalıcı sonuçlar doğurmamıştır. Bu çalışmaların muhasebesini her kesim kendi cephesinden yapmak kadar, ortak sonuçlara varıp başarı için ısrarını ortaya koymak zorundadır.

Türkiye somutunda demokrasi sorununun ortaya çıkışı ile devletleşme arasındaki bağlantı çözümlenmeden demokrasi hareketi geliştirilemez. İmparatorluklar tarihi karşısında halkların ve toplumsal kesimlerin gerçek tarihi, onların muazzam direnişleri, maddi ve manevi üretimleri görünür kılınmadan tarihin hakkı verilemez. Kürtlerin, Ermenilerin, Rumların, müslümanların, Êzidilerin, alevilerin, sosyalistlerin, emekçilerin uğradığı komplolar tüm yönleri ile açığa çıkarılmadan, günümüzde tutarlı ve kalıcı sonuçlar doğuracak bir toplumsal alternatif geliştirilemez.

Bastırılan, gizlenen, komplolara boğulan toplumsal tarih, üçüncü blok öncülüğünde canlandırılmayı beklemektedir. Tarih Bin bir Gece masallarındaki saray hayatı, entrika, şehvet güncesi ya da Süleyman'ın "muhteşemliğine" indirgenecek kadar alçaltılmış ve kurtarılmayı beklemektedir. Tarihin yaman komüncüleri Börklüceler, Şeyh Bedreddinler sadece roman kahramanları değildirler ve toplumsal kültürümüzde yaşamaktadırlar.

Alternatif arayışın ve toplumsal kültürün canlanışı 3. bloğun en temel güç dayanağını oluşturmakla birlikte, zihniyetlerde kökleşmiş olan devletçi-iktidarcı düşünce kalıpları ile 12 Eylül faşizminin derinleştirdiği örgütsüzlük ve bunun etkileri zayıf halkaları oluşturmaktadır. Dolayısıyla Demokratik Ulus hareketi, kapitalist moderniteyi ve devletli uygarlık sistemini tüm zihniyet kalıpları ile birlikte aşmayı ve alternatif örgütlenmesini inşa etmeyi hedeflemek durumundadır.

Güncel olarak, Demokratik Ulus Kongresini komün ve meclislere dayalı demokratik bir örgütlülüğe kavuşturma çalışmaları tarihi önemdedir. Partiler bu konuda öncülük yapsa da, bu yetmez. Partiler genellikle iktidar alanına hitap ettiği için parti temsiliyetlerinden daha fazla sivil toplum alanının, komün ve meclislerin temsilcileri böyle bir öncülükte yer alabilmelidir. Kongre komün ve meclis temsilcilerini kapsamadığı sürece tam demokratik bir muhteva kazanamaz.

Bu temelde demokratik birlik çalışmalarına bir göz atılırsa: Birincisi, sistem karşıtlığı ve mücadele birliği denilince dar iktidarcı bir yaklaşım ve buna bağlı olarak sadece partilerin birliği veya ittifak oluşturmasıyla sınırlı bir anlayışın sergilendiği;

İkincisi, klasik sol yaklaşımların aşılamadığı, geniş yelpazede sistem karşıtı hareketlere yeterince eğilim gösterilmediği;

Üçüncüsü, tabandan değil üstten örgütlenmeye çalışıldığı, bugüne dek yapılan birlik çalışmalarının ortak eleştirisi olmuştur.

Eleştiri ve değerlendirmelere bakıldığında birlik için yeni bir sistem geliştirmenin zorunlu olduğu görünmektedir. Bu da mevcut koşullara uygun yeni bir sistemi gündeme getirmektedir. Dönemsel, geçici birlikteliklerin tarihi sonuçlar yaratmadığı görülmüştür.

Faşizm –bugün AKP eliyle– bin bir türlü yöntemle toplumun tüm gözeneklerine yayılıp kurumsallaşmaya çalışırken, bunun karşısındaki mücadele güçlerinin nasıl bir sistemi olmalıdır? Parti formatının toplumsal farklılıkları kapsayamayacağı ve toplumsal örgütlenmede demokratik niteliği yeterince sağlayamayacağı; Türkiye koşularında birlik ihtiyacına da yanıt olamadığı düşünülürse, yeni bir sistem ihtiyacı daha açık görülecektir. Bu da belirttiğimiz gibi kongre sistemi olarak düşünülebilir. Bu anlamda önemli bir mesafe kat eden Kongre çalışması, toplumsal ihtiyaçlara yanıt olma gücünü gösterebilecek en etkili çalışma olmaktadır.

Kongre, devlet dışı tüm toplum kesimlerinin öz yönetim sistemini ve konfederal örgütlülüğünü ifade eder. Ahlaki politik nitelikleriyle demokratik, eşitlikçi, özgürlükçü toplumun inşasında motor gücü olabilecek böylesi bir kongre sistemi Türkiye'nin demokratik dönüşümünü, cumhuriyetin demokratikleştirilmesini ve devletin demokrasi sınırlarına çekilmesini de sağlayabilecektir.

Kongre kendini tabandan örgütler, halk meclislerine ve komünlere dayanır ve toplumsal yaşamın her alanında komiteler, komisyonlar eliyle çalışmalar yapabilir. Siyasal alanda da bir Çatı Partisi ile kendisini kanıtlayabilir ve bu çatı rolünü de Kongrenin kendisi üstlenip Önder Öcalan'ın belirttiği gibi yarı kongre, yarı parti tarzındaki KONGRE-PARTİSİ ihtiyaca en kapsamlı yanıtı oluşturabilir.

Ortak vatanda kongre sistemi ulus devletçiliğin ve milliyetçiliğin panzehiri olup DTK'ye karşı ayrılıkçılık iddialarını da boşa çıkaracak ve Demokratik Özerkliğin tüm Türkiye için istendiği söyleminin de altını dolduracaktır. Demokratik kongre sistemine geçiş için Demokratik Özerklikte İstanbul'un yeri nedir, İzmir'in, Mersin'in, Trabzon'un yeri nedir? Hıristiyan, Alevi, Êzidi, Ermeni, Süryani, Rum, Laz, Çerkez, Romen vb toplulukların yeri nedir sorularının kendi yerelinde ve kendi özgülünde yanıtını bulması gerekir.

Bununla birlikte, Kürdistan gerçeğinde her parçanın demokratik kongre sistemi kendisini Demokratik Ulusal Kongre'de birleştirerek Demokratik Ulus çözümünü tüm dünyaya ilan edebilir.

Demokratik Ulus'un komün ve meclislere dayalı ekonomik sosyal örgütlenme modelini 'Stalinist, antidemokratik, totaliter' olarak değerlendirenler çıkmıştır. Ahlaki ve politik toplum hedefiyle komün ve meclisler kurulurken aslında monolitik bir toplum inşa edilecek, totalitarizm egemen olacakmış! Demokratik Ulus sisteminde asıl karar yetkisi köy, mahalle, şehir meclisi ve delegelerinindir. Her topluluk söz, tartışma ve karar yetkisini halk meclisleriyle yerine getirir. Katılımcı, çoğulcu, doğrudan halk demokrasisini esas alır. Bundan daha demokratik ne tür bir yöntem olabilir ki? İlginçtir ki köyden ilçeye, ilçeden ile doğru bir örgütlenme Stalinist'tir deniliyor. Burada Stalinizm değerlendirmesine girmeye gerek yok, devamındaki ifadelerle totalitarizm kastedilmektedir.

Sovyet deneyiminden hareketle, toplumsallığı esas alarak alternatif olmak isteyen her sisteme ihtiyatla yaklaşmak belki bilimselliğin gereğidir denilecektir. Fakat Sümer rahip devletinden bu yana Ortadoğu'da geliştirilen devletçi sistemin yansıması olarak firavun sosyalizmi değerlendirmeleri ve eleştirileri yapılarak yeni bir toplumsal sistem öneriliyorsa, bunu da ezberci bir yaklaşımla eskinin tekrarı biçiminde peşinen mahkum etmeye kalkmak doğru olmaz. Geçmişte yaşanan deneyimleri de tümüyle mahkum etmeye kalkmak, büyük insanlık değerlerini ayaklar altına alıp liberalizmin en yoz yaşamına teslim olmaktır.

Sovyetlerde insanlığın komünal yaşam kültürü büyük bir miras olarak yaşatılmıştır. Bu gerçeği inkar etmek, sonuçtan hareketle tüm sosyalizm çabalarını inkar etmek olur. Sovyet sistemine getirilebilecek temel eleştiri, sistemin kuruluşunda Jakobenist, yani tepeden ve zorla benimsetme tarzını esas alması, devlet ve iktidar sorununu çözememiş olması ve antikapitalist olduğu halde tutarlı bir endüstriyalizm eleştirisi geliştirememesidir. Bu nedenle, kurduğu toplumsal sistem doğayı, toplumsal ve bireysel özgürlükleri korumaya yetmemiş, büyük fedakarlıklara rağmen neticede devletçi yapısıyla kapitalizmin bir versiyonu olmayı aşamamıştır.

Sovyetlerde devletçi sistemin toplumun her alanına müdahale etmesi vahim sonuçlar doğurmuştur. Daha da önemlisi, toplumsal farklılıklar Sovyet içinde eritilmeye kalkılmıştır. Etnik, dinsel, kültürel farklılıklar adeta ümmetçi bir anlayışla bir potada eritilmek istenmiştir. Yani bir anlamda ulus devlet anlayışının tekçiliğine esir olunmuştur. Demokratik Ulus sisteminde 'Toplumsallıktan kopan ve toplum aleyhine gelişen bireycilik kabul edilmeyeceği gibi bireyi iradesizleştiren, silikleştiren toplumsallığa ters düşen gelenek de kabul edilemez. Özgür birey-özgür toplum, özgür toplum-özgür birey ilişkisi birbirini var eden toplumsal bütünlük olarak benimsenmektedir.'

Devletçi müdahale ve belirlenimlerinin olduğu yerde bu tespitlerin hayat bulması imkansızdır. Peki, bunun tedbiri, güvencesi nedir? Tam da itiraz noktası sayılan köyden kente ve merkeze doğru karşılıklı bir ilişki sistematiğinin kurulmasıdır. Sovyetlerde özellikle devrimin öncüsü olan Lenin döneminden sonra gerçekleşen ise tam tersidir; yerellere tanınan inisiyatife rağmen, merkezden kente ve köye doğru yani piramit şeklinde üstten alta doğru bir hiyerarşik ilişki sistematiğidir. Demokratik Ulus'un siyaset felsefesi piramidi tersine çeviriyor. Lenin döneminde de böyleydi, fakat sistemi sürdürecek güvence yaratılamamıştı. Devlete yüklenen rol ve iktidarcı zihniyet aşılamamıştı. Ademi merkeziyetçilik değil, demokratik merkeziyetçilik uygulanmıştı. Bu nedenle sistem karşıtına dönebildi. Fakat demokratik sistem, devlet dışı toplum alanını tarif ediyor. Bunun yanında yereli esas alan bir anlayışı savunup buna göre örgütleniyor. En büyük güvence de budur işte. Piramidin toplum lehine kalıcı olarak tersine çevrilmesi, devlet ve iktidar olgusunun çözülmesine dayalı bir zihniyet devrimini ve yeni bir toplumsal örgütlenme modelini göstermektedir.

Her özerk birim kendi içinde yatay ve çevresiyle karşılıklı bağımlılık tarzında bir ilişki sistematiğini esas alır. Demokratik konfederal örgütlenme bunu gerektirir. Tüm renkliliğiyle, çoğulculuğuyla, şeffaf ve esnek örgütlenmeleriyle söz ve karar yetkisi yerelindir; her yerel birim özerktir ve kendi kararını kendisi alır. Ancak demokratik konfederal prensipleri de ihlal etmesine mani olacak kadar toplumsal sözleşmeye bağlıdır. Kendisine katılmayan toplum kesimlerini de dışlamaz, çatışmayı değil ilkeli uzlaşmayı esas alır. Toplumun bir kesimini başka bir kesimiyle karşı karşıya getirmez. Aksine karşılıklı olarak çıkarlara saygıyı esas alır. Bunu da sadece bir hoşgörü kültürü olarak ele almayıp toplumsal sistem ve zihniyetini inşa ederek yanıt olur. Dikkat edilirse toplumun inşasıdır söz konusu olan, yaratılması değil! Toplum yaratmak 'mühendislik' iddiasıdır, inşa ise demokratik bir süreçtir. Çünkü toplum zaten vardır, ancak ahlaki politik özellikleri geriletilmiştir; inşa ile bu özellikler geri kazanılacaktır. Toplum örgütlendikçe ve bilinçlendikçe kendini inşa edecektir. Öyle iddia edildiği gibi önceden çizilmiş, tamamlanmış bir toplumsal model ya da tek elden bir toplum yaratma yaklaşımı yoktur.

Ekonomik olarak da herkesi bir kalıba sokmaz. Ekonomiye el koyan tekelci sisteme karşı çıkar. Değişim değil kullanım değerini esas alan sosyal pazarı ve topluluk ekonomisini savunur. Tekelciliği geliştirmeyen piyasayı, girişimciliği, ticareti, tekel olmayan ve doğayı tahrip etmeyen sanayi, tarım vd üretim sahalarını da toplumsal yaşam, beceri ve düşünüş çeşitliliğin gereği olarak saygıyla karşılayıp komünalitenin gelişmesi oranında bunların da dengeleneceğini ön görür. Tekel sistemi bir el koyma, bir hırsızlık sistemidir. Her yerde kesin kes karşı olunan şey, tekelci kapitalizm ve yıkıcı endüstriyalizmdir. İnşa edilecek sistem ise komünal değerleri ve tarzı esas alıp bunun gelişmesi için mücadele eder.

Böyle bir toplum, politik ve ahlaki niteliklerine kavuşmuş, iradeleşmiş ve örgütlenmiş toplumdur. Kendisini her türden baskıya karşı korur; buna kimse üstten müdahale edemez. Militarizme geçit vermez. Böyle bir toplum tahayyülü ne ütopiktir ne de totaliterdir. Aksine radikal bir demokrasi anlayışına sahiptir; tam demokrasi uygulamasıdır.

Demokratik Ulus savunması

Egemen güçlerin her türlü saldırısına uğrayan, açlıkla terbiye edilmeye çalışılan, savunma araçlarından yoksun bırakılan bir toplumun kendisi için bir parça özgürlük alanı açması kutsal bir çabadır. Bunlar toplumun doğallığına en yakın, en gerçekçi iddialardır. Burada toplum mühendisliği yoktur; burada toplumun kendini var etmesine, korumasına dönük bir mücadele yöntemi söz konusudur. Bunun için siyasi merkezi belirleyen de yerelin iradesi olacaktır. Yerelin iradesi, devletle ilişki hukukunu tanımlar ve demokrasi sınırlarına çeker.

Kapitalizm ve devlet sistemlerinin her türlü saldırısına karşı demokrasilerin öz savunması da varlığını korumanın en temel ilkesidir.

Öz savunma toplumun doğal, meşru, evrensel ve en temel vazgeçilmez haklarından biridir; meşru müdafaa ifadesiyle herkese daha aşina gelebilecek bir kavramlaştırmadır. Bu ülkede meşru müdafaaya şiddetle ihtiyaç duyan bir toplum gerçekliği yok mudur? Binlerce köy yakılıp boşaltılmadı mı, on yedi bin faili meçhul cinayet gerçekleştirilmedi mi? Dil yasaklanmadı mı, kültür yasaklanmadı mı, Kürt adı bile yasaklanmadı mı? Asimilasyon, beyaz katliam dayatılmadı mı? Yoksulluğa, hırsızlığa, uyuşturucuya, fuhuşa sürüklenerek toplum çürütülüp param parça edilmedi mi? Yüz binlerce korucu silahlandırılıp toplumun başına bela edilmedi mi? Özel ordu adı altında yeni kontra grupları oluşturulmuyor mu? Polis devletine uyan saldırılar en vahşi şekilde her gün sokak ortalarında gerçekleştirilmiyor mu? En demokratik gösterilere bile kırmızı görmüş boğa gibi saldırılmıyor mu? Çocuklar halen katledilmiyor mu? Halen siyasi tasfiye operasyonları yapılmıyor mu? 'Evlerini ateşe verin, yok edin!' fetvalarıyla imha operasyonları yapılmıyor mu? Kimyasal silahlarla, napalm bombalarıyla tüm dünyanın gözleri önünde savaş suçları işlenmiyor mu? Toplum her yönden saldırıya uğrarken meşru savunmasını nereden bekleyecek? Tüm bu uygulamaları gerçekleştiren, teşvik eden veya sessiz kalan devletten mi? Çocuk kandırmaca peşinde değilse kimse toplumun kendini savunmaya hakkının olmadığını, bu görevin devlete ait olduğunu iddia edemez, hele ki Ortadoğu ve ülkemiz gerçekliğinde!

Ortadoğu toplumları her türlü egemenlikçi saldırı altında inletilirken toplumun kendini bir taşla bile savunmaya kalkması meşru görülmez ve katliam konusu yapılır. Taş atan çocukları anlamak istemeyen ve üzerlerine panzerlerle giden zihniyetin topluma zerrece savunma hakkı tanımayacağı açıktır.

Buna karşı toplumun kendini savunma araçlarıyla donatmak istemesi kadar doğal bir şey olamaz. Kimse ciğerin kediye teslim edilerek korunabileceği safsatasını ileri süremez. Toplum kendini her türlü savunmak zorundadır. Bu savunma sosyaldir, kültüreldir, siyasidir, ahlakidir, ideolojiktir, ekonomiktir, hukukidir, diplomatiktir ve elbette ki beden bütünlüğünü ve yaşam hakkını savunmak temelinde fizikidir. Kürtler açısından, fiziki savunmanın ateşli silahlar gerektiren bir boyutu da vardır ve bu konu gerilla güçlerinin varlığına paralel, barış koşullarında çözümünü bulabilir. Esasen prensipler üzerinden tartışmayı geliştirmek ve toplumsal alanda pratikleştirmek gerekir.

Toplumun öz savunması bu kadar geniş bir yelpazeyi kapsarken konuyu ordu gücü polis gücü kurup kurmamak temelinde tartışmak oldukça daraltıcı olur. Fakat emniyet ve asayiş tedbirleri kapsamında belli düzeyde tanımlanmış yetkilerin belediyelere devredilmesi bile Avrupa yerel yönetim uygulamaları kapsamındadır ve bu uygulamaya benzer biçimler neden ülkemizde de olmasın, neden istenmesin ki? Bu boyut, yerel yönetim yasalarını ilgilendirir ancak bu sadece işin bir boyutudur. Meşru temelleri çok güçlü olan savunma anlayışını toplumsal ölçekte yaygınca düşünmek gerekir.

Önemli olan toplumsal savunma mekanizmalarının geliştirilmesidir. İlkesel yaklaşım budur. Savunması olmayanın yaşamı olmaz! Meşru savunma ve hak bilincinin toplumda yaygınlaşması, derinleşmesi ve bir kültüre dönüşmesi adım adım gelişmektedir. Taşları yerinden sökmeyi başarmış bir topluluğa artık hiç kimse köleliği, esareti dayatamayacaktır!

KCK ve demokratik uluslaşmanın boyutları

baştarafı 28'de

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Ulusa ilişkin bu genel tanımların ışığında KCK, Kürt ulusal sorunun çözümünde devletçi, ulusçu yaklaşımların reddine karşılık demokratik ulusçu modeli esas alır. Kürtlerin ulus olma hakkını veya ulusal toplum olgusuna dönüşümünü Demokratik Özerklikle gerçekleştirmeyi esas alır. Diğer uluslarla, örneğin Türk ulusuyla üst bir ulus tanımına açık bir bedenli ulus tanımı söz konusudur. Üst ulus tanımını birçok ulusu kapsayacak tarzda genişletmek mümkündür. İslam ümmetini bu tanımın protipi olarak düşünebiliriz. Ortadoğu toplumsal kültürlerini er veya geç ortak bir millet ulus (yenilenmiş ümmet) içinde bütünleştirmek yüksek bir olasılıktır.

Kürtlerin uluslaşmasını bu temel kavramlar bağlamında önce iki boyutlu düşünmek mümkündür. Birincisi zihinsel boyuttur. Kendi dil, kültür, tarih, ekonomi ve nüfus yoğunlaşmalarını ihmal etmeden, bu temel alanlara ilişkin bilinçli hallerini ortak dayanışma duygusuyla birleştiren zihinsel dünyayı (ortak zihniyet dünyası) paylaşanların varlık boyutlarından bahsediyoruz. Bu boyutta temel kıstas, farklılıklara dayanan eşit ve özgür bir dünya hayalini, projesini zihinsel olarak paylaşmaktır. Bu zihniyet dünyasına, özgür bireylerin komünal dünyası veya ütopyası da diyebiliriz. Mühim olan farklılıkları reddetmeyen bir eşitlik, özgürlük zihniyetini kamusal alanda toplumun ahlaki ve politik dünyasında sürekli yaşatmaktır. Yirmi dört saat demokratik zihniyetle yaşamaktır. İkinci boyut, zihniyet dünyasının dayanacağı bedendir. Bedenle kastedilen toplumsal varoluşun zihniyet dünyasına göre yeniden düzenlenmesidir. Toplum, ortaklaşa paylaşılan ulus zihniyet dünyasına göre nasıl yeniden düzenlenecektir? Hangi mimariyi bedensel varoluşuna uygulayacaktır? Kısacası geçmişten, gelenekten geriye kalan ve kapitalist modernitenin kendi amaçlarına göre son derece hastalıklı, krizli, baskılı ve sömürülü (buna kültürel soykırıma varan uygulamaları da eklemek gerekir) olarak düzenlenen veya düzensizleştirilen toplumsal doğasının ve çevresinin yeniden düzenlenmesi, bedensel boyutu tanımlar.

Demokratik Özerklik demokratik ulusu ifade eder

Zihinsel boyut, ulus olmak isteyen birey ve toplulukların düşünce ve hayal dünyasını, dayanışma duygusunu ilgilendirdiğinden sınırlı bir düzenlemeyi gerektirir. Bunun için bilim, felsefe ve sanat (din de dahil) eğitimini geliştirmek, bu amaçla okullar açmak, başta gelen pratik çalışmalardır. Ulus olmaya ilişkin zihniyet ve duygusal eğitim görevleridir. Tarihsel toplumsal varlığa ilişkin olduğu kadar şimdiyi, çağla ilişkili toplumsal kültürü bilince çıkarmak doğru, iyi ve güzel olan yönlerini ortak düşünce ve duygular halinde paylaşmak esastır. Özcesi KCK'nin somutunda temel zihniyet görevi, Kürtleri kendi varoluşlarına ilişkin ortaklaşa paylaşılan ***iyi doğru ve güzel*** düşünce ve duygusunda bir ulus olarak tasarlamaktır. Diğer bir deyişle Kürtlerin uluslaşmasını bilimsel, felsefi ve sanatsal devrimle temel zihniyet ve duygu dünyasını yaratmaktır. Kürt gerçeğinin bilimsel, felsefi (ideolojik) ve sanatsal hakikatinin açıklanmasını özgürce paylaşmaktır. Bunun yolu öz düşünmek, öz eğitilmektir. İyiyi paylaşmaktır. Güzel yaşamaktır. Zihinsel boyutun egemen ulus devletlerden yerine getirilmesini talep edebileceği temel husus, düşünce ve ifade özgürlüğüne tam bağlılıktır. Ulus devletler Kürtlerle ortak bir norm altında yaşamak istiyorlarsa Kürtlerin kendi zihniyet ve duygular dünyasını oluşturmak, kendilerini farklılıkları temelinde ulusal bir toplum haline getirmek için gerekli olan düşünce ve ifade özgürlüğüne anayasal bir güvence getirerek tam bağlılık göstermeyi bilmeleri gerekir. Ortak ulus teşkil etmenin yolu düşünce ve ifade özgürlüğüne tam bağlılıktan geçer.

Demokratik ulus olmanın ikinci boyutu bedensel varoluşun yeniden düzenlenmesidir. Bedensel boyutun temelinde Demokratik Özerklik yatar. Demokratik Özerkliği geniş ve dar anlamda tanımlamak mümkündür. Geniş anlamda Demokratik Özerklik, demokratik ulusu ifade eder. Ulusun daha geniş yelpazeye ayrılmış boyutları vardır. Kültürel, ekonomik, sosyal, hukuki, diplomatik vd boyutlarıyla geniş tanımlanabilir. Dar anlamda Demokratik Özerklik, siyasi boyutu ifade eder. Diğer bir deyişle demokratik otorite veya yönetim anlamına gelir. demokratik ulus olmanın Demokratik Özerklik boyutu, egemen ulus devletlerle çok daha problemlidir. Egemen ulus devletler genel olarak Demokratik Özerkliği yadsırlar. Zorunlu olmadıkça hak olarak tanımak istemezler. Kürtler açısından ulus devletlerle uzlaşmanın temelinde Demokratik Özerkliğin kabulü gerekir. Demokratik Özerklik, hakim etnisiteli ulus devletlerle ortak siyasi bir çatının altında yaşamanın asgari koşuludur. Bunun altında bir tercih, sorunun çözümü değil, çözümsüzlüğün derinleşmesi, çatışmanın artmasıdır. Özellikle son dönemde geliştirilen ve İngiliz kapitalizminin işçi sınıfını ve sömürgelerini daha kolay yönetmek için geliştirdiği "liberal bireysel ve kültürel haklar" projesi, TC'de de AKP eliyle uygulanmak istenmektedir. Ortadoğu kültürüne yabancı olan bu proje, sadece çatışmayı büyütmeye hizmet eder. Demokratik Özerklik, ulus devlet lehine olabilecek en elverişli çözüm projesidir. Bunun altındaki her düşünce ve deneyim büyüyen çatışma ortamına ve savaşa hizmettir.

Demokratik özerklik çözümü, iki yolla uygulanabilir. Birinci yol, ulus devletlerle uzlaşmayı esas alır. Somut ifadesini demokratik anayasal çözümde bulur. Halkların, kültürlerin tarihsel-toplumsal mirasına saygı gösterilir. Bu mirasların kendilerini ifade etme ve örgütlenme özgürlüklerini anayasanın temel vazgeçilmez haklarından sayar. Demokratik Özerklik, bu hakların temel ilkesidir. Bu ilkenin başlıca koşulları; egemen ulus devletin her türlü inkar ve imha politikasından vazgeçmesi, ezilen ulusun da kendi öz ulus devletçiliği terk etmesidir. Her iki ulus bu yönlü devletçi eğilimlerden vazgeçmedikçe Demokratik Özerklik projesinin hayata geçirilmesi zordur. AB ülkelerinin üç yüz yılı aşan ulus devlet deneyimlerinin sonunda vardığı aşama, ulus devletlerin, Demokratik Özerkliği, bölgesel ulusal ve azınlıksal sorunların çözümünde en iyi çözüm modeli olarak kabul etmeleridir. Kürt sorununun çözümünde de ayrılıkçılığa ve şiddete dayanmayan tutarlı ve anlamlı olan esas yol, Demokratik Özerkliğin kabul edilmesinden geçmektedir. Bu yolun dışındaki tüm yollar ya sorunları ertelemeye, böylece çıkmazı derinleştirmeye; ya da sert çatışmalara ve ayrışmaya götürür. Ulusal sorunlar tarihi bu yönlü örneklerle doludur. Ulusal çatışmaların yurdu olan AB ülkelerinin son altmış yıllını barış içinde zenginlik ve refahla geçirmeleri, Demokratik Özerkliğin kabulüyle onun bölgesel, ulusal ve azınlıksal sorunlarına esnek ve yaratıcı biçimde yaklaşım ve uygulamalarıyla mümkün olmuştur. TC'de ise tersi geçerli olmuştur. Kürtleri inkar ve imha politikasıyla tamamlanmak istenen ulus devletçilik, cumhuriyeti çözülüşün, devasa problemlerin, sürekli krizlerin, her on yılda bir başvurulan askeri darbelerin, gladio ile yürütülen bir özel savaş rejiminin içine çekmiştir. Türk ulus devleti ancak tüm bu yönlü iç ve dış politikalardan, rejim uygulamalarından vazgeçtikçe genelde tüm kültürlerin (Türk, Türkmen kültürü de dahil) özelde Kürt kültürel varlığının Demokratik Özerkliğini kabul ettikçe normal (hukuki) laik ve demokratik bir cumhuriyet halinde kalıcı barış, zenginlik ve refaha erişebilir.

Demokratik Özerkliğin ikinci çözüm yolu ulus devletlerle uzlaşma dayalı olmayan, tek taraflı kendi projesini pratikleştirme yoludur. Geniş anlamda Demokratik Özerklik boyutlarını hayata geçirerek Kürtlerin demokratik ulus olma hakkını gerçekleştirir. Şüphesiz bu tek taraflı demokratik ulus olma yolunu kabul etmeyecek olan egemen ulus devletlerle çatışma yoğunlaşacaktır. Kürtler bu durumda, ulus devletlerin ister tek tek ister ortaklaşa (İran-Suriye-Türkiye örneği) saldırıları karşısında varlıklarını korumak ve özgür yaşamak için topyekün seferberlik ve savaş pozisyonuna geçmekten başka çare bulamayacaktır. Özsavunmalarını, savaş içinde olası bir uzlaşma veya bağımsızlık sağlanıncaya kadar, demokratik ulus olmayı tüm boyutlarıyla ve öz güçleriyle geliştirmekten ve gerçekleştirmekten geri durmayacaklardır.

Bu iki boyut yol temelinde inşa edilebilen demokratik ulusun daha ayrıntılı boyutları (demokratik ulusal yaşamı boyutlandırırken bir yanlışa düşmemek için peşinen bir uyarıda bulunmak gerekir. O da demokratik ulusun veya başka tür bir ulus yaşamının daima zihinsel ve kurumsal bütünlük taşıdığına ilişkindir. Genelde toplumlar özelde demokratik ulusal toplumlar çözümlemelerde kolaylık olsun diye çeşitli alanlara ve boyutlara ayrılır. Fakat bu ayrımlar boyutların her biri kendi başına, bütünlükten kopuk şekilde var olmazlar. Toplumlar, özellikle çağımızdaki demokratik ulusları canlı bir organizmaya benzetirsek tüm alanlar ve boyutları itibarıyla birbirlerine bağlı bir canlı organizma bütünlüğü içinde yaşarlar. Dolayısıyla boyutların her biri tek tek sıralansa da bir bütünün parçaları olduğu daima göz önünde tutulmalıdır) şöyle sıralanabilir.

1- Demokratik ulusta özgür birey yurttaş ve demokratik komün yaşamı

Demokratik ulus birey yurttaşı, özgür olduğu kadar komünal olmak durumundadır. Kapitalist bireyciliğin topluma karşı kışkırtılmış sahte özgür bireyi özünde en geliştirilmiş köleliği yaşar. Fakat liberal ideoloji öyle bir imaj oluşturur ki sanki birey, toplumda sonsuz özgürlüklere sahiptir. Gerçekte ise tarihin hiçbir döneminde gerçekleştirilmeyen azami kar eğilimini gerçekleştirip, hegemonik sisteme dönüştüren ücretli emek kölesi, köleliğin en geliştirilmiş biçimini temsil eder. Bu tür birey, ulus devletçiliğin acımasız eğitim ve yaşam pratiğinde üretilir. Yaşaması para egemenliğine bağlandığı için ücret sistemi, bir köpeğin boynuna takılan tasma gibi istenilen yöne bağlanıp çevrilmesini sağlar. Çünkü yaşamak için başka çaresi yoktur. Kaçsa, yani işsizliği tercih etse, bu da bir nevi ayakta can çekişmek demektir. Kapitalist bireycilik ayrıca toplumu inkar temelinde şekillenmiştir. Her türlü tarihsel toplum kültürünü geleneğini yadsıdığı oranda kendini gerçekleştireceğini sanır. Liberal ideolojinin en büyük çarpıtması budur. Başlıca sloganı; "toplum yoktur birey vardır" biçiminde dile getirilir. Kapitalizm esas olarak toplumun tüketme temeline dayalı hastalıklı bir sistemdir. Buna karşın demokratik ulusun bireyi, özgürlüğünü toplumun komünalitesinde, yani daha işlevsel küçük topluluklar halindeki yaşamında bulur. Özgür, demokratik komün veya topluluk, demokratik ulus bireyinin gerçekleştirdiği temel okuldur. Komünü olmayanın, komünsel yaşamayanın bireyselliği de gerçekleşemez. Komünler son derece çeşitlidir. Toplumsal yaşamın her alanında geçerlidir. Bireyin farklılıklarına uygun olarak birden çok komünde, toplulukta yaşamı gerçekleştirilebilir.

"Her iki ulus devletçi eğilimlerden vazgeçmedikçe Demokratik Özerklik projesinin hayata geçirilmesi zordur. AB ülkelerinin üç yüz yılı aşan ulus devlet deneyimlerinin sonunda vardığı aşama, ulus devletlerin, Demokratik Özerkliği, bölgesel ulusal ve azınlıksal sorunların çözümünde en iyi çözüm modeli olarak kabul etmeleridir. Kürt sorununun çözümünde de ayrılıkçılığa ve şiddete dayanmayan tutarlı ve anlamlı olan esas yol, Demokratik Özerkliğin kabul edilmesinden geçmektedir"

Önemli olan bireyin yeteneklerine, emeğine, farklılıklarına uygun komünal topluluk içinde yaşamayı bilmesidir. Birey, komün veya bağlı olduğu toplumsal birimlere karşı sorumluluğu, ahlaki olmanın temel ilkesi sayar. Ahlak, topluluğa, komünal yaşama saygı ve bağlılık demektir. Komün veya topluluk da sonuna kadar bireylerine sahip çıkarak onu korur ve yaşatır. Zaten insan toplumunun temel kuruluş ilkesi, bu ahlaki sorumluluk ilkesidir. Komünün veya toplulukların demokratik karakteri, kolektif özgürlüğü diğer bir deyişle politik komün veya topluluğu gerçekleştirir. Demokratik olmayan komün veya topluluk, politik olamaz. Politik olmayan topluluk veya komün ise özgür olamaz. Komünün demokratikliği, politikliği ve özgürlüğü arasında sıkı bir özdeşlik vardır.

O halde demokratik ulusun ilk temel boyutu, esas aldığı birey ve komün bağlamında böyle tanımlanmak durumundadır. Demokratik ulus olmanın ilk koşulu bireyin özgür ve bu özgürlüğünü bağlı olduğu komün veya toplulukla birlikte demokratik politika temelinde gerçekleştirmesidir. Demokratik ulusun birey yurttaşı ulus devletle aynı siyasi çatı altında yaşadığında tanımı biraz daha genişler. Bu durumda 'anayasal vatandaş'lık çerçevesinde kendi demokratik ulusunun birey yurttaşı olduğu kadar ulus devletin de birey yurttaşıdır. Burada önem kazanan husus, Demokratik Ulus statüsünün tanınmasıdır. Yani Demokratik Özerkliğin, ulusal anayasada bir hukuki statü olarak belirlenmesidir. Demokratik ulusal statü iki yönlüdür: Birincisi kendi içinde Demokratik Özerklik statüsü, yasası veya anayasasının gerçekleştirmeyi ifade eder. İkincisi özerklik statüsünü ulusal anayasal statünün bir alt bölümü olarak düzenler. Birçok AB hatta dünya ülkelerinin anayasasında bu yönler de statü düzenlemeleri mevcuttur.

Demokratik ulus yurttaşlığı KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir

KCK'nin kendi tek taraflı özgür birey yurttaş ve komün birlikteliğine dayalı Demokratik Ulus inşası esas olmakla birlikte; egemen ulus devletlerle Demokratik Özerklik statüsünü kabul eden ulusal demokratik anayasal statü altında çözüme gitmesi de mümkündür. KCK yapılanması her iki özgür birey-yurttaş ve topluluk yaşamına bu yaşamın yasal, anayasal statüye bağlanmasına açık bir yapılanmadır.

KCK üyeliğini, demokratik ulusun özgür birey yurttaşı olarak tanımlamak da mümkündür. Fakat bu üyeliği, yurttaşlığı ulus devlet yurttaşlığıyla karıştırmamak gerekir. Ulus devlet yurttaşlığı, kapitalizmin modern kölelik statüsünü belirler. Kapitalist bireycilik, ulus devlet tanrısına mutlak kulluğu ifade eder. Demokratik ulus yurttaşlığı ise, gerçek anlamıyla özgür birey haline gelişi ifade eder. Kürtlerin kendi demokratik ulus yurttaşlığı, KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir. Dolayısıyla KCK üyeliğine, demokratik ulus yurttaşlığı kimliğini atfetmek daha uygun bir tanımlama olacaktır. Kürtlerin kendi demokratik uluslarına yurttaş olması hem vazgeçilmez hakkı hem görevidir. Kendi ulusunun yurttaşı olmamak büyük bir yabancılaşmayı ifade eder ve hiçbir gerekçe ile savunulamaz. Burada karşımıza çıkan sorun egemen ulus devlet yurttaşlığının ne olacağına ilişkindir. Aslında her iki tür yurttaşlığı iç içe temsil etmek mümkündür. Eğer Kürt sorunu ilgili ülkede demokratik anayasal vatandaşlık statüsü altında bir çözüme kavuşturulmuşsa iki yurttaşlığı da birlikte taşımak toplumsal gerçekliğe daha uygundur. Hatta eğer Türkiye AB üyesi olsaydı üçlü yurttaşlık tarifi de mümkün olurdu. Nasıl İspanya'da Katalan-İspanyol-AB yurttaşlığı üçlü bir anlama sahipse Kürdistan-Türkiye-AB yurttaşlığı da aynı anlama sahip olurdu ve mümkündü. KCK döneminde ilgili her ulus devlette her Kürt bireyi kendine iki yurttaşlık biçiminde tanımlamaya özen göstermelidir. Özen göstermekten çok iki yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. KCK kendi demokratik ulus bireylerine özgü ikili (bu uzlaşmayla gerçekleştirilemezse) veya tekli yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. Bunun için egemen ulus devletlerin baskıcı durumlarını göz önünde bulundurarak her bireyine uygun ebatta ve amblemli yazılı yurttaş kimliğini kazandırma görevini yerine getirmelidir.

Her KCK üyesi/yurttaşı, kapitalizmin hiçlik durumuna indirgediği bireyciliği aşmak ve komün üyesi olarak yaşamak durumundadır. Komünal yaşamı olmayanın bireyselliğinin de mümkün olmayacağını temel ahlaki bir ilke olarak bilmek ve benimsemek durumundayız. Aynı zamanda komün veya topluluk üyesi olmanın demokratik bir yönü olduğunu daimi olarak göz önünde bulundurmak gerekir. Komün veya topluluk demokratik işleyişle ancak politik dolayısıyla özgür olabilir. Böylece her komünün veya topluluğun aynı zamanda ahlaki ve politik bir toplum birimi olduğu kavranmış olur. KCK'nin her komünü ve topluluğu aynı zamanda ahlaki ve politik bir birim konumundadır. Birey yurttaşları da ahlaki ve politik birey yurttaşlardır. Komün veya topluluklardan anlaşılması gereken, toplumun her alanında işlevsel olan insan gruplarını kastediyoruz. Örneğin bir köy eğer komün şartlarını taşıyorsa bir komün veya topluluk olduğu gibi bu tanımı mahalle ve kent düzeyine kadar taşırabiliriz. Bir kooperatif, fabrika, vakıf, dernek, sivil örgütlenme de komün olabilir. Aynı zamanda demokratik olmaları gerektiği için bunlara demokratik komünal düzen de diyebiliriz. Yaşamın tüm alanlarına; eğitsel, kültürel, sanatsal, bilimsel alana taşımak mümkün olduğu gibi sosyal ve politik yaşamı da hem komünleştirmek hem demokratikleştirmek mümkündür. Özgür birey yurttaş ancak bu demokratik komünal yaşam içinde gerçekleşebilir. Genelde demokratik ulus birey yurttaşlığı özelde ve daha somutlaşmış biçim olarak KCK birey yurttaşlığı sorumlu ahlaki ve politik yaşamın bir gereğidir. Aynı zamanda bu gereklilik, temel hak ve görevlerimiz olarak da anlaşılmalıdır. Ulus devletler bu temel hak ve ödevlerimizi kabul ettiklerinde Kürtler de o devletlerin temel yurttaşlık hak ve görevlerini kabul edebilirler.

2- Demokratik ulusta politik yaşam ve Demokratik Özerklik

KCK'nin demokratik ulus inşasının politik boyutunu, Demokratik Özerklik olarak kavramlaştırmak mümkündür. Demokratik ulus, öz yönetimsiz düşünülemez. Genelde tüm ulus biçimleri özelde demokratik uluslar da kendi öz yönetimleri olan toplumsal var oluşlardır. Bir toplum, kendi öz yönetiminden mahrum olursa, ulus olmaktan da çıkar. Çağdaş toplumsal gerçekliklerde yönetimsiz ulus düşünülemez. Hatta sömürge ulusların bile yabancı kökenden de gelseler bir yönetimleri mevcuttur. Ancak dağılma sürecine giren toplumların yönetiminden bahsedilemez. Olsa olsa dağıtan gücün kontrollü dağıtması veya sürece yayılmış tasfiye yönetimi söz konusudur. Kürtlerin konumu öz örgütsüz oldukları dönemde böyleydi. Sadece ulus olmaktan alıkonulmuyorlardı. Toplum olmaktan da çıkarılıyorlardı. PKK öncülüğü ve KCK politikası sadece bu süreci durdurmakla kalmadı politik toplumdan demokratik ulus olmaya doğru bir süreç başlattı. Gelinen aşamada Kürtler yoğun politikleşen toplum olmak kadar bu politik gerçekliği demokratik ulus olma doğrultusunda örgütleyen bir konumu da yoğunca yaşamaktadır. Politik toplum olma çağımızda ana hatlarıyla iki doğrultuda ulusallaşmaya götürür. Geleneksel kapitalist yol olan ulus devlete götüren yol, milliyetçi ve dinci politikalar kapitalist modernite koşullarında eğer bir toplum devletsizse, devleti yıkılmış veya çözülme durumundaysa o toplumu yeni bir devlete; ulus devlete götürür. Eğer o toplumun geleneksel bir devleti varsa ve güçsüzse o devleti daha güçlü olan ulus devletle ikame eder. Politikanın, politik gücü ikinci uluslaşma yolu, demokratik uluslaşma yoludur. Özellikle ulus devletlerin sorun doğuran karakteri günümüzde politik toplumları, onların yönetim güçlerini demokratik ulus olma doğrultusunda hareketlendirmektedir. Ya reformla ya devrimle demokratik ulus olmaya zorlamaktadır. Kapitalizmin yükselişe geçtiği dönemde ulus devletler hakim eğilim iken, çöküşü yaşadığı günümüz koşullarında daha çok demokratik ulus olma doğrultusunda evrim geçirmektedirler. Bu konuda politik gücü devlet iktidarıyla özdeşleştirmemek büyük önem taşır. Politika, iktidar ve onun norm kazanmış biçimi olan devletle özdeşleştirilemez. Politikanın doğasında özgülük vardır. Politikleşen toplumlar, uluslar özgürleşen toplumlar ve uluslardır. Devlet ve iktidar gücü kazanan her toplum ve ulus özgürleşmediği gibi eğer demokratik özellikleri varsa bu özelliklerini ve var olan özgürlüklerini de kaybetmeyle karşı karşıya kalırlar. Onun için bir toplumu ne kadar devlet ve iktidar olgularından arındırırsak o denli özgürlüğe daha açık hale getiririz. O toplum ve ulusu özgür kılmak için gerekli temel şart ise, daima politik bir konumda tutmaktır. Devlet ve iktidardan arınmış ama politik olamamış bir toplum, anarşiye ve kaosa teslim olmuş toplum veya ulus konumuna düşer. Eğer anarşi veya kaostan toplumlar, uluslar uzun sürede kurtulamazlarsa çürür, dağılır ve başka yabancı kosmosların malzemesi olurlar. Kaos ve anarşi ancak geçici ve kısa süreliğine doğurgan bir rol oynayabilirler. Bunun için de politik olgunun devreye girmesi şarttır. Politika sadece özgürleştirmez aynı zamanda düzenler. Politika eşsiz düzenleyici güçtür. Bir nevi sanattır. Devletlerin, iktidarların baskıcı düzenlemelerinin zıddını temsil eder. Politika bir toplum ve ulusta ne kadar güçlüyse devlet ve iktidar güçleri o denli zayıftır, zayıflamak durumundadır. Tersi de geçerlidir. Bir toplum veya ulusta devlet veya iktidar gücü ne kadar fazlaysa politika, dolayısıyla özgürlük o denli zayıftır.

Demokratik ulus inşasında omurga rolü oynayan KCK, –Türkçe karşılığı Kürdistan Demokratik Topluluklar Birliği'dir– Demokratik Özerklik karşılığı olarak da çevrilebilir. KCK'nin demokratik politika organik rolünü oynayabilmesi demokratik uluslaşmanın vazgeçilmez gereğidir. Ulus devletle karıştırılması bilinçli bir saptırmadır. KCK ilkede ulus devletçiliği kendi çözüm aracı olmaktan çıkarmıştır. Ulus devletçiliğin ne ilk ne de son aşamasıdır. Birbirinden nitelik olarak farklı otorite kavramlarıdır. Örgütsel şema olarak ulus devletin kurumlaşmasına benzeyen özellikler taşısa da özde farklıdırlar. KCK'nin karar organı olarak KONGRA-GEL, halk meclisi anlamındadır. Önemini halkın kendini öz karar sahibi kılmasından almaktadır. Halk meclisi veya KONGRA-GEL demokratik bir organdır. Uluslaşmanın üst tabaka veya burjuva unsurların öncülüğünde gelişmesinin alternatifidir. KONGRA-GEL uluslaşmanın, halk sınıflarının, aydın tabakalarının öncülüğünde gelişmesini ifade eder. Burjuva parlamenter sistemden özde ayrılır. Egemen ulus devletlerin baskısından ötürü seçim sistemini ve toplantı merkezini uygun koşullar altında düzenlemek durumundadır. KCK'nin Yürütme Konseyi, yoğunlaştırılmış, merkezileştirilmiş günlük yönetim piramidini ifade eder. Halk arasına dağılmış çalışma birimlerinin koordinasyonunu sağlar. Demokratik uluslaşmanın günlük örgütsel eylemsel çabalarının koordine etmek, yönetmek ve savunmak durumundadır. Devletlerin hükümet organlarıyla karıştırılması doğru değildir. Demokratik sivil toplumların konfederasyon sistemine daha yakındır. KCK'nin halkın seçimine dayanan Genel Başkanlık Kurumu, demokratik ulusun en genel üst temsil düzeyini ifade eder. Tüm KCK birimlerinin arasındaki uyumu ve temel politikaların uygulanmasını gözetler, denetler.

KCK'nin egemen ulus devletlerle legalleşme sorunu vardır. Önceliği legal faaliyetlere vermesine karşın ulus devletin bunu kabul etmemesi Kürdistan'da ikili bir otorite ve yönetime yol açar. Devlet yönetimiyle KCK yönetiminin aynı topraklarda ve toplumlarda geçerli kılınmaya çalışılması açık ki gerginliğe ve çatışmaya yol açacaktır. İlgili devletlere önerilen legalleşme, yasallaşma talepleri karşılık bulmaz, takip, tutuklama ve şiddete başvurulursa açık ki KCK de kendi otorite ve yönetimini tek taraflı olarak uygulamaktan geri kalmayacaktır. KCK'nin 2005'te ilan edilmesinden beri ilgili ulus devletlerle direkt ve dolaylı diyalogları şimdiye kadar yasal çözümle sonuçlanmamıştır. Diyalogların olumlu sonuç vermemesi halinde önümüzdeki dönemde KCK'nin yönetim gücü ve otoritesi olarak kendini Kürdistan'da Kürt toplumuyla ve birlikte yaşadığı azınlıklar arasında tek taraflı uygulaması kaçınılmaz olacaktır. KCK'nin kendini tek taraflı olarak demokratik ulusun bütün boyutlarında uygulaması yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu dönem PKK'nin kendini inşa ettiği dönemle Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirmeye çalıştığı dönemden farklı olacaktır. Sadece parti ve savaş yönetimi söz konusu olmayacaktır. Yine PKK ve HPG çalışmaları ve savunma savaşları ulusal birlikte bu dönemde esas rolü demokratik ulusun tüm boyutlarında inşa edilmesi ve yönetilmesi söz konusu olacaktır. Açık ki bu dönemde yeni koşullar altında ulus devlet kurum ve güçleriyle KCK'nin kurum ve güçleri arasında büyük rekabet, çekişme ve çatışmalar yaşanacaktır. Kent ve kırsal alanlarda farklı otorite ve yönetimler söz konusu olacaktır.

"KCK'nin kendi tek taraflı özgür birey yurttaş ve komün birlikteliğine dayalı Demokratik Ulus inşası esas olmakla birlikte; egemen ulus devletlerle Demokratik Özerklik statüsünü kabul eden ulusal demokratik anayasal statü altında çözüme gitmesi de mümkündür. KCK yapılanması her iki özgür birey-yurttaş ve topluluk yaşamına bu yaşamın yasal, anayasal statüye bağlanmasına açık bir yapılanmadır"

Devrimci Halk Savaşı'nda tarz ve taktik

Devrimci Halk Savaşı'nda tarz ve taktiğin ne olacağı üzerinde de durmak gerekiyor. Bizde "savaş" denilince ilk akla gelen bu oluyor. Bunun dışındaki başka yönler çok fazla düşünülmüyor. Sadece eylem biçimi ne olacak ve biz ne yapacağız yaklaşımı içinde olunuyor. Böyle düşünmek, sormak, sorgulamak hatalı değildir. Doğru cevaplar verebilmek de gerekli, ama sadece oraya sıkıştırıldı mı, bu, savaş gerçeğini çok daraltmış oluyor. Bizi, dar ve yüzeysel ele almaya götürüyor. Bu biçimde bu soru sorulursa, cevap aransa da yeterli cevap verilemiyor. Çok hata yapıyor ve eksiklik gösteriyoruz. Çoğunlukla "tarzdan, taktikten kaybettik" diyoruz ama aslında önceden kaybetmiş oluyoruz. İdeolojik, stratejik kaybetmeler var. Hedefleri belirlerken kaybediyoruz. Yani yaşamda ve kararda kaybediyoruz. Dönüp "işte taktikte kaybettik, yanlış yaptık" diyoruz, fakat öyle değildir.

Bu nedenle hata ve eksikliklerin nereden ortaya çıktığını, kayıpların nereden kaynaklandığını doğru tespit etmemiz lazım. Her şey tarza, taktiğe bağlanıyor, güya çözüm oradan aranıyor. Onun için de "yanlış yapmışım, bir daha doğru yapacağım" deyip geçilmeye çalışılıyor. Çoğunlukla yanlış yapıldığı da kabul edilmiyor ve "ancak böyle olurdu" deniliyor. Savaşı sadece bir taktik olay olarak ele almak, onun stratejik, ideolojik, siyasi, hatta felsefik boyutlarını görmemek ciddi bir dar ve yüzeysel yaklaşımı ifade ediyor. Böyle bir yaklaşımın da başarı kazanması, işleri başarıyla yapması mümkün değildir. Savaşın yerinde, zamanında, doğru tarz ve taktiklerle yürütülmesi mümkün değildir. Taktik ve tarzdaki hata ve eksikliklerin kaynağında, zihniyet duruşu, ideolojik durum ve politik yaklaşımlar vardır. Bunları görmeden, düzeltmeyi oradan yapmadan yalnız başına taktik ve tarz tartışması ile eksiklikleri bulup doğru bir şekilde gideremeyiz ve yeterli sonuç alamayız. Savaşı iyi anlayan ve uygulayan haline gelemeyiz. Başarılı bir taktikçi olabilmek, doğru tarz uygulayan haline gelebilmek, karar ve uygulamada başarılı konuma ulaşılabilmek için felsefik, ideolojik, siyasi, stratejik olarak savaş gerçeğini doğru anlayacağız. Doğru taktik ve tarz uygulamanın ideolojik politik bilincine, zihniyetine ulaşmalıyız. Çünkü her uygulama bir zihniyetin, ideolojik, politik yaklaşımın yansıması oluyor. Doğru bir ideolojik politik bilincin, zihniyetin yanlış, hatalı taktik yansımaları, uygulamaları olamaz. Bizim de hatalarımız tesadüfen veya belirsizlikten doğmuyor, zihniyetimizin yansıması oluyor. Bu bakımdan da tarz ve taktik konularını ele alabilmek için öncelikle savaşın teorisini, stratejisini, ideolojik politik öncülüğünü, çizgisini doğru tanımlamamız gerekmektedir. Doğru tanımlamamız, doğru ele almamız şarttır. Ancak Önderlik çizgisini doğru anlayanlar, özümseyenler, savaş gerçeğini doğru anlayabilir, iyi ve başarılı taktisyenler haline gelebilirler.

Böyle bir savaşın tarzı, taktikleri neler olabilir sorusunu da ele alabiliriz. Bu konular kuşkusuz kesinleştirilemez, ancak genel bir yaklaşım oluşturulup bir perspektif ortaya çıkartılabilir. Bazı temel ölçüler konulabilir. Gerisi uygulama konusudur. Yerinde, zamanında koşullara bağlı olarak ortaya çıkar. O nedenle de "şu olmalı, her yerde ve her zaman öyle yapılmalı" şeklinde ele almak, taktik ve tarzı anlamamak demektir. Kesinlikle yanlış bir yaklaşımdır. O konuda hiç kimse mutlak bir arayış içerisinde olmamalıdır. Bir de bizde yaşanan kolaycı anlayıştan kaynaklı, yapmadan, uygulamadan, onun sorumluluğunu duymadan, onu kararlaştırma zahmetine katlanmadan, kolayca işin olmasını arama yaklaşımımızdan doğmaktadır. Ne yapacağımız belirlensin, hiç ona kafa yormayalım ya da söylensin, sanki yapılmış sanılsın gibi bir arayıştan kaynaklanmaktadır. Kendimizi görevlere göre doğru ve yeterli hazırlayamayışımızdan kaynaklanmaktadır. Söylendiğinde uygulandı sanılıyor, kazanılacağına inanıyor. Bu, doğru değildir.

"PKK olayı, çok saf, açık, duru bir olaydır. Önderlik hareketi, felsefe ve ideolojiyle yüklüdür. Bu nedenle buna katılmak, anlamak, özümsemek, onunla birleşmek meselesidir. İstediğin kadar cesur, fedakar ol ve istediğin kadar çaba harca, ama doğru katılamamışsan, amaçta net değilsen, bütünleşememişsen doğru taktik ve tarz uygulayamaz, başarılı olamazsın"

Önemli olan her şeyin yerinde zamanında ve yaratıcı uygulanmasıdır

Savaşçılık; düşünmeyi, yoğunlaşmayı, sorumluluğu gerektiriyor. Savaş, dünyanın en ciddi işidir. İnsan türünün yaptığı en tehlikeli ve ciddi iş savaştır. O halde yoğun olmak, düşünmek, sorumluluk duymak lazım. Hiç sorumluluk duymadan savaşçı olmak mümkün değildir. Birileri karar verdikten sonra "ben de yaparım" demek savaşçılık değildir. Öylelerine savaşçı denmez, kendini teknik bir araca dönüştürmek savaşçı olmak, komutanlaşmak olarak ele alınamaz. Çok dar ve tekniki bir yaklaşım olarak görülebilir. O anlamda da insana çok fazla ihtiyaç yoktur. Şimdi zaten başka savaş araçları fazlasıyla yaratılmış, insanlar onu kullanırlar. O halde kendini sadece teknik bir savaş aracına dönüştürmek iyi bir durum değildir. İyi bir savaşçılık da değildir. Biz de çok hayranlık duyulmaya, öyle olunmaya özenilse bile bu doğru ve gerçek değildir. Bu konuda herkes kendi duruşunu düzeltmeli, kimse örgütten kendini teknik bir araç gibi kullanmasını istememelidir. Felsefik ve düşünce olarak anlayan, amaçta bağlanan, doğruyu bilen, pratikte de isteyerek yapma gücünü gösteren, sorumluluk duyan ve bu işe başarı temelinde giren insanlar olmalıdır. Doğru katılım budur, doğru savaşçılık böyle olur. Diğeri kolaya kaçmaktır, insan unsurunu daraltmak, geriletmek, sadece teknik bir araca dönüştürmektir. Orada ne kadar gözü peklik olursa olsun, fedakarlık bulunursa bulunsun, onun Apocu çizgi tarafından doğru bir savaşçılık olarak kabul edileceğini sanmak, büyük bir yanılgıdır. O cesaret ve fedakarlığın hiçbir faydası yoktur. Onu başka teknik araçlarla da sağlayabilir. Silah ve bomba bulmak, bunların büyüğünü veya küçüğünü yapmak zor değildir. Taşıma araçları da bulunabilir, taşımayı da çok fazla marifetmiş gibi örgütün karşısına çıkartmamız doğru değildir. O halde savaşçılık bunlar değildir. O duruma gelmek, iyi savaşçı olmak, kendini iyi eğitmek anlamına gelmiyor. Aslında savaştan, sorumluluktan, düşünceden, zorluklarından kaçmak anlamına geliyor. Bu bir atımlık barut gibi kendini bitirmek oluyor. Önderlik, her zaman bu zihniyeti, bu tutumu, bu katılım tarzını eleştirdi. Bunun Önderlik tarzı olmadığını hep söyledi. Apocu tarzın, kanını damla damla akıtmak, uzun süreli bir savaşı yürütmek, mum gibi erime tarzı olduğunu ifade etti. Böyle olması zordur, büyük zorluklara, acılara, çabalara katlanmayı gerektirmektedir. Düşünmeyi, yoğunlaşmayı, araştırmayı, sorumluluk duymayı istemektedir. Diğeri ise bütün bunlardan kaçıp barut gibi patlayıp, acısı neyse ona katlanıp bitmeyi ifade ediyor. Bu da doğru bir katılım değildir. Burada gösterilen cesaret ve fedakarlık, Apocu bir militanın ulaştığı cesaret ve fedakarlık değildir. Zîlan çizgisinin bununla hiçbir alakası yoktur. Fedai çizgisinin öyle olduğunu kimse sanmamalıdır. Yine Bêrîtan, Kemal Pir ve Agît çizgisinin bunlarla hiçbir alakası yoktur. O çizgiyi doğru anlamamız gerekmektedir.

Bunları belirtmemizin nedeni, taktik ve tarzın gelip buraya dayanıyor olmasındandır. Kavram olarak klişeleşmiş bazı hususları söyleyebiliriz, ama önemli olan onların yerinde ve zamanında doğru, yaratıcı uygulanabilmesidir. Bunu yapacak olan da, savaşçının kendisidir. Savaşçı bunu bilirse, taktik ve tarz odur. İstediği zenginliği, yaratıcılığı ortaya çıkarabilir, yerinde ve zamanında en doğruyu bulup yapabilir. Ama onu gösteremezse, istediği kadar ezberlese bile yapamaz. Çünkü hiçbir zaman hiçbir şey tekrar değildir. Sürekli yeni şeyler oluyor, değişiklik içeriyor. Yeni olan, değişene göre doğruyu bulmak savaşı yapanın, savaşçının işidir. Onun için de savaşçının kafa yorması, buna hazır olması, açık olması gerekmektedir. Bu da doğru anlamayı ve doğru katılmayı gerektirmektedir. Bizde en çok kaçılan, ama savaş olarak da en çok gerekli olan husus burasıdır. Kendimize, katılımımıza ve anlayışımıza bakarsak niye iyi taktik ve tarz geliştiremediğimizi, başarılı olamadığımızı orada görebiliriz. Bu nedenle de katılımımızı ve kadrolaşmamızı, komutanlaşmamızı, doğru ele almalıyız. Eğer amaca bağlanmışsan, amacında netsen, tutarlıysan, bu konuda kendini kandırmıyorsan gerisi bitmiştir ve sen o zaman en iyi tarzsın, en iyi taktiksin. Her şeyi yapabilirsin. Yeter ki doğru katıl, kendini kandırma. Taktik güç olmanın, tarz haline gelmenin yolu odur.

Öyle olamamanın da altında doğru katılmamak, amaç bağlısı olmamak ve kendini kandırmak yatıyor. Ruhuyla, duygusuyla, inancıyla çizgiye ve onun hedeflerine bilinçli olarak kendini katmamayı, onunla bütünleştirmemeyi içeriyor. Öyle olduğumuz müddetçe istediğimiz kadar eğitim görelim, istenildiği kadar bize taktik ve tarz dersleri verilsin, gittiğimiz yerde çizginin gereklerine uygun, doğru kararlar alamayız. Doğru bir tarz tutturamayız, başarılı taktik yapamayız.

O halde taktik ve tarz konusunda sorunu doğru koymamız gerekmektedir. Sorunu yanlış ortaya koyup çözümü başka yerlerde aramaya kalkmamak gerekiyor. Sorun, katılım ve kadrolaşma sorunudur. Çözüm de burada düzeltmeyle olur. Tarz ve taktik konusundaki çözüm kesinlikle budur. Eğer amacında tutarlıysan, kendini inandırmışsan sen artık her şeyi yapabilirsin. Öyle birisini hiçbir güç engelleyemez, hiçbir ortam zayıflatamaz, her işi yapabilir, gittiği her yeri fethedebilir. Ama amaca bağlılığında tutarlı değilsen, kararsızsan, kendine göreysen, ikircikliysen, kaygılıysan o zaman sen istendiği kadar eğitimlerden geç, önüne plan konsun, taktik tarz hakkında laf öğren, yine de gittiğin yerde çizgiyi değil kendini uygularsın. Dolayısıyla da çizginin değil, kendinin tarzı ve taktiği olursun. O durumda da başarılı iş yapamazsın. Başarısızlıkların, yanlışların, hataların kaynağında bu vardır. Sorunu başka yerde aramamak gerekiyor. Gerçekçi olup, doğruya gelmeliyiz, kendimizi kandırmaya, yanıltmaya gerek yoktur. Sorunu başka yerlerde bulup çözüm aramaya da gerek yoktur. PKK olayı, çok saf, açık, duru bir olaydır. Önderlik hareketi, felsefe ve ideolojiyle yüklüdür. Bu nedenle buna katılmak, anlamak, özümsemek, onunla birleşmek meselesidir. Öyle olursan yaparsın, öyle olmazsan yapamazsın. İstediğin kadar cesur, fedakar ol ve istediğin kadar çaba harca, ama doğru katılamamışsan, amaçta net değilsen, bütünleşememişsen doğru taktik ve tarz uygulayamaz, başarılı olamazsın.

Onun için de "taktik, tarz ne olacak?" diye, üç ay sonra Kürdistan'ın neresinde, ne yapılacağını tespit edelim diye tartışmak ve araştırmak yerine kendini netleştirip "ben, yeri geldiğinde her şeyin doğrusunu görürüm, bilirim, karar veririm, yaparım, yeter ki bana bu şans verilsin" deyip yürüyüşe geçmek en doğrusudur. Taktik ve tarz kazanmak böyle olur. Taktik sorunları örgütün çözmesinin birinci yolu budur. Böyle kadroları olmazsa, böyle insanlar eğitemezse kitaplar yazarak, kararlar alarak pratik yapamaz. Onlar sadece perspektif vericidir, yön belirleyicidir.

Ama esas olan uygulayıcının durumudur. Uygulayıcı da bu konuda sonsuz yaratıcılığa ve inisiyatife sahiptir. PKK'de var olan inisiyatif dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir örgütte yoktur. Bu açık bir gerçektir. Yani taktik ve tarz sorunlarını çözmenin birinci yolu, kendi katılımımızı gözden geçirmemiz ve düzeltmemizdir.

Boş avare dolaşmak gerillacılık yapmak değildir

Bununla birlikte Devrimci Halk Savaşı'nda izlenebilecek olası taktikler ve tarz konusunda bazı hususlar belirtilebilir. Savaş zemini olarak farklı zeminler belirttik. Yine savaşın görevleri kapsamında çok değişik görevler ortaya koyduk. Tarzımız ve taktiklerimizin de bunlara göre şekillenmesi gerekiyor. Eylem biçimlerimizin, eylem yöntemlerimizin buna göre oluşması lazım. Bu hususlardan uzak, kopuk bir eylem yapamayız. Tarz ve taktiklerimizin bu özelliklere, zemine, görevlere bağlı gelişmesi gerekmektedir.

Bu çerçevede kırsal zeminde, dağlık alanda, kır gerillacılığında savaş tarzımız, ona dayalı taktiklerimizin neler olması hususunda Önderlik, Cudî için bir örnek verdi. Önderliğin bu savaş için öngördüğü bir tarzdır. Biz onu sadece bir alan için değil de, kırda, dağda yürüteceğimiz savaşın bir tarzı olarak öngörebiliriz. Önderlik, geçmişte de böyle bir yaklaşım, tarz geliştirmeye, planlayıp uygulamaya çalıştı. Örneğin, 1997 yılı için öngörülen planlama da biraz böyleydi. Fakat bu pratikleşme gerçekleştirilemeden, düşmanın 14 Mayıs operasyonu oldu ve bu durum biraz boşa çıkartıldı, farklılıklar geliştirildi. O zamanın koşullarına uygun bir tarzdı, ama kısmen uygulandı ve uygulanabildiği kadar da gelişme sağladı. Yeterince uygulanmamasının bir nedeni de, içteki çeteciliğin sabote etmesiydi. Sonuçta da istenen başarı elde edilemedi, kayıplar yaşandı.

Bu bakımdan kırsal alan için araziye dayalı savaş tanımlaması genel savaş tarzımız için en uygun tanımlama olabilir. Araziyi iyi kullanmaya, arazide mevzilenmeye, arazi tutmaya dayalı bir savaş anlamına geliyor. Elbette bunu esas alırken de, gerillacılığı dıştalayan, açık üstlenerek düşman tekniğinin hedefi olma durumuna düşmemek gerekmektedir. Eğer düzenli ordu mevzilenmesi gibi açık bir biçimde arazi tutmayı esas alırsak, bu yanlış olur. Ama öyle değil de, gizli yaparsak, gerillaca yaparsak, hem teknik saldırılar karşısında savunma yapabiliriz, hem de öyle bir mevzi çatışmasına düşmeyiz. Arazi savunmasını gerilla tarzıyla, yarı hareketli pozisyonda yapabiliriz. Gizliliğin yetmediği yerde, gerektiğinde derhal harekete geçerek savunmamızı gerçekleştirebiliriz. Mevcut durumda kırsal alanda en doğru savaş tarzı bu olacaktır. Bunun için de alan alan, mıntıka mıntıka, dağ dağ planlama yapmamız gerekmektedir. Var olan gücümüze, dağın özelliklerine göre gücümüzü çoğaltarak mevzilendirmeliyiz. Böyle bir planlama dahilinde mevzilenerek, boş alanları bu temelde gerilla mevzilenmesiyle doldurarak, daha fazla alan, arazi denetleyebilen, dolayısıyla da üslenmesini oldukça güçlendirmiş bir duruma gelebiliriz. Böylelikle kırı orduyla paylaşan, en az ordu kadar kırsal alanda hakimiyet kuran, etkinlik geliştiren bir düzeye ulaşabilmeliyiz.

Ancak biz bunu yapmıyoruz. Gerilla birçok yerde dolaşıyor, gidip geliyor, yoruluyor, yıpranıyor ve sonuçta çöküyor. Oysa her şeyin bir hesabı, bir

"Savaş yaratıcılık işidir. Askeri sanattan boşuna söz edilmiyor. Hiçbir zaman bir yaptığını ikinci sefer yapamazsın. Mutlaka bazı şeyler değişir. Çünkü koşulları değişiyor. Onun için de, "bir şeyler söylensin, ezberleyeyim, gittiğim yerde hep onu uygulayayım ve başarı elde edeyim" yaklaşımı doğru değildir. Herkes yerinde, zamanında doğru olanı bulmalıdır"

hedefi olmalıdır. Ufak şeyler için git gel, yorul, zaman tüket. Bu iyi bir çalışma tarzı değildir. Bu, gerillacılık değildir. Boş, avare dolaşmak gerillacılık yapmak değildir. Gerillacılık görev yapmayı, çalışmayı gerektirmektedir. Öyle oluyor ki, bazen gerillacılık eşittir gezmek olarak algılanıyor, tanımlanıyor ve buna göre de hareket ediliyor. Ne kadar çok gezilirse, o kadar çok gerillacı olunur, iyi olunur sanılıyor. Bu yaklaşımlar doğru değildir.

Doğru tarz topyekun savunma direnişidir

İkincisi, bu temelde hareket edildi mi savaşma imkanı bulamıyor. Boş, avare gezilirse düşmanı bulamaz, taktik yapamaz, düşmanı sıkıştıramaz ve sonuçta eylem gerektiğinde gözü hangi tepeyi görüyorsa oraya vurmak kalır. Sadece o tarzda sıkışıyor ve taktik açıdan sabit hedeflere vurmak kalıyor. Biz savaş halindeyiz, otuz senedir savaşıyoruz, savaşa göre hazırlanıyoruz. Karşımızdaki güç de savaş gücüdür. Türk ordusunu da küçümsememek gerekir. Onlar da savaşa göre hazırlanıyorlar ve hazırlıklıdırlar. Oraya gitmek demek, hazırlıklı düşmanın üzerine atlamak demektir. Hazırlıksız yakalanmışsan, yanıltmışsan, ateş gücün fazlaysa, karşı tarafa hata yaptırabilirsen başarı kazanabilirsin. Tam kazanabileceğin gibi çoğunlukla da biraz vurursun, biraz da vurulursun. Fakat böyle hassasiyetler göstermemişsen de, o tarzla başarılı olamazsın. Mutlaka kaybedersin. Çünkü karşı taraf hazırlıklıdır. Sen onun mevzisine gireceksin, sen mevzilenmiş olanı vuracaksın da, o seni vuramaz mı? Kendini kurşungeçirmez, yanmaz, darbe yemez şeylerle mi kapatmışsın? Öyle bir durumumuz yoktur. O halde o tarzın ve öyle bir eylem taktiğinin, planlamasının başarı şansı yoktur. Kendi yerinde duran bir hedefin bize nasıl bir zarar verdiği de tartışma konusudur. Zaten doğruluğu da yoktur.

Onun için belirttiğimiz tarz, eylem taktiklerini, biçimlerini zenginleştirmede de bizi güçlendiriyor, doğru hedef seçmemize de fırsat veriyor. Doğru hedeften kastımız, bize saldıran hedeftir. Doğru tarz ise topyekun savunma direnişidir. Bu, tarzımıza da uygundur, hazırlıklı olmamıza da imkan vermektedir. Savaş, karşı tarafın hazırlıklı olduğu yerde değil de, bizim hazırlıklı olduğumuz yerde yapılıyor. Böyle bir savaşta üstün olacağımız gibi hem doğru ve haklı hem de hazırlıklı konumda oluruz. Başarı şansımız daha güçlü, daha fazla olur. Önderlik, *"ben olsam Cudi,'yi tutarım, mevzilenirim, mevzimi genişletirim, savaş hazırlıklarımı derinleştiririm ve gerekli diğer çalışmalarımı da yaparım. Mevzilenmemi de bir yerle sınırlı tutmam, sürekli ilerletirim. Düşman gelmezse bile ne kadar boş yer varsa hepsini denetim altına alırım"* dedi. Kırda araziyi denetlemek, şehirlere ve yönetime hükmetmek açısından temel kuvvettir. Kim ne kadar çok arazi denetler, kendisini kırda sağlam üslendirirse, şehir savaşında da o kadar dayanakları güçlü olacaktır. Gerillanın kırda üslenmesi, sağlam mevzilenmesi şehir savaşı yapmasına fırsat, imkan verecektir.

Bunun bilinciyle, her dağın, her coğrafyanın özelliğine uygun olmak üzere, bu tarzı her yerde gerçekleştirebiliriz. Kendimizi buna göre mevzilendirebilir, bütün çalışmalarımızı bu temelde planlayıp yürütebiliriz. Boş kaldıkça, düşman üzerimize gelmedikçe, adım adım üslenmemizi, arazi denetimimizi geliştiririz, genişletiriz. Bu, bizi güçlendiren bir çalışmadır. Ordu üzerimize gelirse de, mevzilerimizin üzerine gelir. Bu durumda da bize saldırana karşı etkili bir savunma direnişi gösterebiliriz. Hem düşmanın saldırı gücüne ve araçlarına, taktiklerine göre hem de hazırlık düzeyimize, silah gücümüze, askeri gücümüzün nicelik durumuna göre en iyi hangi biçimde düşmana darbe vurabileceksek, o şekilde hareket edebiliriz. O da, o zaman belli olur ve tuzak kurabiliriz; sabotaj tuzakları kurabiliriz, pusular atabiliriz, suikastlar yapabiliriz, varsa büyük silahlarımızla vurabiliriz. Arazide kıstırdığımızda baskın yapabiliriz. Bunların hepsini yapabiliriz, ama hangisinin ne düzeyde yapılacağı asıl orada belli olur. Şimdiden bir şey belirtemeyiz. Bunun için hiçbir şey tekrar değildir.

Savaş yaratıcılık işidir. Askeri sanattan boşuna söz edilmiyor. Bu işin de bir sanatı vardır. Bir zanaatçılık durumu değildir. Hiçbir zaman bir yaptığını ikinci sefer yapamazsın. Mutlaka bazı şeyler değişir. Çünkü koşulları değişiyor. Onun için de, "bir şeyler söylensin, ezberleyeyim, gittiğim yerde hep onu uygulayayım ve başarı elde edeyim" yaklaşımı doğru değildir. Herkes yerinde, zamanında doğru olanı bulmalıdır. Savaşçı, komutan, gerilla bunu anlamalı, kafa yormalı, uygulamalıdır. Gerillanın yaratıcılığı ve inisiyatifi bunun için vardır. Öyle olmayan gerilla da, gerillacılık yapamaz. Dolayısıyla saldıran hedeflere vurmalıyız. Bizimle savaşmak istemeyen, sabit olan, operasyon yapmayan hedefleri vurmama, savaşa pasif yaklaşanları pasifize etme imkanı verir.

Kırsal zemin için bunlar geçerlidir. Bu hususlar gerillanın üslenmesini, hakimiyetini güçlendirir. Kırda yönetim paylaşılmadan, şehirde yönetim olunamaz. Kırda paylaşmak demek de, üslenme alanlarını genişletmek, araziyi denetlemek, karşıt gücün etkinliğini, hareket alanını daraltmak, onu kuşatmak demektir. Bazı yerlerde eğer gücümüz varsa, karakolları kuşatıp orduyu karakoldan çıkamaz hale getirebiliriz. Karakol dışındaki bütün coğrafya bizim etkinliğimizde olabilir. Bu coğrafyaya dayanarak her işi yapabiliriz; eğitim, toplantılar, araç gereç temini ve üretim yapabiliriz. Şehirde yapmak istediğimiz savaşların büyük çoğunluğunu oraya dayandırabiliriz. Şehir gerillasını alıp, eğitip örgütlendirebiliriz. Karargahlar kurarak oradan yönetebiliriz. Sürekli bir irtibat durumumuz olabilir. Kırı bu hale getirerek, şehri etrafından kuşatmış oluruz. Biz etrafında güçlü olursak, içindeki savaşı da daha iyi yapabiliriz. Bunu bilmek ve önemsemek gerekmektedir. Böyle bir tarzı her yerde de uygulayabiliriz.

Şehirde savaşın tarzı daha farklı olmalıdır. Kırdaki gizlilik, hareketlilik, gerillanın mevzilenmesi daha farklıdır. Yeri görünmese de varlığı bilinir. Şehirde ise gizlilik daha fazla olmak zorundadır. Onun için de insan seçimi, eğitimi, silahlandırılması, örgütlenmesi, savaş tarzı şehre göre olmalıdır. Her şeyden önce, eğitimini buna göre vermeli ve kişiyi buna göre seçmeliyiz. Örgütlenmesini yaparken gizliliği ne kadar koruyabileceğini esas almalıyız. Bazen bir kişi, bazen iki kişi, bazen üç dört kişi ya da bir takım olabilir. Öyle sabit, kesin bir model yoktur. Bu, büyük bir yaratıcılık gerektirmektedir. Daha fazla hassas olunmalıdır. Çünkü orada bir toplum var ve topluma zarar vermememiz gerekmektedir. Bir de düşman yoğunluğu orada daha fazla ve çarpışacağız. Bu anlamda düşmana darbe vurmak, kendimizi korumak gerekmektedir. Vur kaç taktiğini en iyi orada uygulamalıyız. Bazı yerlerde onu uygulayacağız, bazı yerlerde de öyle bir savaş yürüteceğiz ki, şehri de buna dayalı olarak bölüşeceğiz. Gerekirse bazı sokakları biz kontrol edeceğiz ve oralara polis ve düşman giremeyecek. Bazı yerlerde biz çok gizli, sinsi gireceğiz, zor gireceğiz, düşmanın egemenliği olacak. Yarı yarıya bölüşülen yerler olacak. Şehirleri sokak sokak, mahalle mahalle paylaşacağız. Yönetim paylaşımı da budur. Savaşın da bunu sağlayacak tarzda yürütülmesi gerekmektedir.

Şehirlerde böyle bir savaşı, gerillayı örgütleyip yürütebilmek için dağ olmazsa olmazımızdır. Bu koşullarda dağa dayanmak zorundayız. Bu bakımdan dağda üslenmeyi etkili geliştirmemiz, dağ gerillacılığını güçlendirmemiz önemlidir. Buna, sadece kırdaki çalışmaları yapmak için değil, şehir savaşını örgütleyip yürütmek için de ihtiyacımız vardır. Bu, şehirleri yalnızca şehirden örgütleyen, şehir gerillacılığını kırdan kopararak örgütleyen bir tarzla olmamalıdır. Çünkü kendini eğitemez, askeri eğitimini yapamaz ve kendisini koruyamaz. Onun için kırda yapılacak olan onu eğitmek, örgütlemek ve desteklemektir.

Yine her şehre, kasabaya, hatta her mahalleye, semte, sokağa göre savaş planları yapabilmeliyiz. Kırdan, şehirde yapılacak savaşı örgütleyecek görevlendirmemiz olmalıdır. Şehrin eğitim, örgütleme ve yönetim çalışmalarını kırsal alandan planlamalıyız. Bunun için de görevlendirme yapmalıyız. Nasıl ki dağda komutanlarımız, birliklerimiz, karargahlarımız varsa, şehir içinde komutanlarımız, karargahlarımız, savaşçı eğitme ve örgütleme çalışmalarımız olmalıdır. Böyle yapmazsak şehir içinde tutunamayız. Dağdaki gibi elimize cihazı alıp talimat veremeyiz. Emir verilecek, ama ona göre bir irtibat ve iletişim sistemi, kurye sistemi veya haberleşme sistemi geliştirilmelidir. Bu konularda çok yaratıcı olmamız gerekmektir. Bir kişi biraz eğitilince, eline silahı verip "savaş hedefleri şunlardır" diyerek, kendi başına bırakılamaz. Böyle bir durum bir cinayettir. Böyle denetimsiz, kontrolsüz üç beş kişiyi görevlendirsek, orada kıyamet kopar. Kontrolümüzün, denetimimizin olması için iletişimi sürdürecek, yönlendirecek bir karargah komutası olmalıdır. Onların da inisiyatifi olacak, ama aynı zamanda kırdan şehir gerillasının yönetilmesi, eylemlerin belirlenmesi, bilgi toplanması, istihbaratın örgütlenmesi gerekmektedir. Kırdaki karargahın yapacağı işler bunlar olmalıdır. Şehirde de yönetim olmalıdır. Bu yönetim bir kişiyse bile inisiyatifli olmalıdır. Üç kişiyse bir komutan, bir takımsa komutanı ve yardımcıları olmalıdır.

Devlet yönetimini etkisizleştirip kurumlarını dağıtmalıyız

III. Konferans'tan sonra 2005'te öz savunmayı örgütlemek temelinde şehre bir sürü insan gönderildi. Bunların hepsi tutuklandı. Kır için hazırlanmış, eğitilmiş birisini şehre göndermek, onu ateşe atmak demektir. Bu, cinayet işlemek oluyor ve ne olursa olsun suçtur.

Bu yasaktır ve sorumlu tutulmalıdır. Bu şekilde şehirde ne eğitim, örgütlenme yapılabilir ne de o biçimde savaşçı girebilir. Bu işler şehre göre yapılmalıdır.

Fakat her şeyi Güney'e bağlayarak da olmaz. Yerinde yapmalıyız. Bir şehrin çevresinde, en uygun zeminde, arazide eğitim ve örgütlenme yerleri, karargahlar oluşturabiliriz. Şehri yönetecek, şehir savaşını yürütecek karargah, komutanlık ve güç görevlendirebiliriz. Ama bunlar şehre koşmamalıdırlar. Kırda mevzilenip üslenirler, imkanlarını yaratırlar, ondan sonra şehir üzerinde çalışabilirler. Örgütleyecekleri, eğitecekleri insanları tanıyabilir, diğer örgütlerle ilişki kurabilirler ve gençleri alabilirler.

Hedefimize hangi yöntemle ulaşıyorsak o yöntemi uygulamalıyız. Karşı taraf silahlı ve iktidarını öyle kolay bırakmayacaktır. Savaş da bu nedenle ortaya çıkmaktadır. Buna göre de bir savaş örgütlemeliyiz. Ne kadar gizli kalacaksa, o kadar gizli olmalıdır. Bir kişi olarak görevlendirecekse kişi olarak eğitmeli, üç kişi olarak görevlendirecekse üç kişi olarak eğitmelidir. Kırdaki gibi otuz kişiyi bir araya toplayıp birlikte eğitip ondan sonra gönderilmez. Şehir örgütlenmesi öyle olmaz. Kimse kimseyi tanımamak durumundadır. Her savaş birliği sadece kendisini bilmeli, kendisine göre bir hazırlık ve hareket tarzı olmalıdır. Zor bir iştir, sabırla ve ısrarla yürütmek gerekmektedir. Hem ideolojik hem de askeri olarak eğitilmeliler. Hiç ideolojik eğitim vermeden, "sadece askeri eylem yap" demekle yapılamaz. Askeri olarak da, göreve göre eğitim verilmelidir. Yine gideceği şehre göre örgütlenmesi yapılmalı ve daha sonra yakından yönetilmelidir. Sürekli irtibat kurulmalı, hedefler konulmalıdır. Bu biçimde şehirlerde oluşturulacak timlerin çoğalması durumunda düşman hedeflerine vurulabilir.

Şehir açısından halkın durumunu, şehrin yapısını, düşmanın gücünü de öğrenmek gerekmektedir. Ne kadar dost, ne kadar düşman, ne kadar dayanağın olduğu öğrenilmelidir. Bir de düşman hakkında bilgi toplamak, istihbarat ve keşif yapmak çok önemlidir. Bu keşif ve istihbarat temelinde, düşmanı tanımak, sömürgeci iktidarın nerede ve kimi dayanak aldığını bilmek, kimin beyin, kimin kol bacak, pratik uygulayıcı olduğunu öğrenmek gerekmektir. Düşmanı iyi tanımayıp sadece sırtında üniforma olanı düşman bilmek, sadece askeri karakol veya polis karakollarını düşman yeri olarak görmek hatalıdır. Öyle olursa düşman da üniformayı atar, silahını gizler, karakoldan da çıkıp bir evde kalır ve böylelikle senin tüm bilgilerini sıfırlar. Düşman öyle örgütlenir, önüne yem atar, yemlerle uğraştırır ve kolaylıkla boşa çıkartır.

Onun için tanımak, bilgi toplamak önemlidir. Bizim şimdiye kadar hiç öyle bir faaliyetimiz olmamıştır. Oysa taktik ve savaşı geliştirmek için nereye darbe vurulacağını bilmek için bu gerekmektedir. Düşmanı nereden vuracağını ve dağıtacağını bilmek önemlidir. Bu anlamda beyin ve merkezin neresi olduğunu iyi tespit etmek gerekiyor. Yoksa uçtan vursan da beyin kaldığı sürece kendini yeniler, yeniden örgütler ve seni tüketir. Onun için akıllı tarz, kol ve kanatlara vurmak değil, beyinden vurup dağılmayı sağlamaktır. Çok insan vurmaya değil, karşı örgütlenmeyi geliştirmeye, iktidarı dağıtmaya çalışmalıyız. Savaş tarzımızın en temel bir özelliği bu olmalıdır. Dağılmalı, tasfiye olmalı, parçalanmalı, etkisizleşmeli, kaçmalı ya da sıfırlanmalıdır. Bizim istediğimiz budur. Hiç kan akıtmadan ya da bir kişiyi vurarak bunu yapabiliyorsak öyle yapmalıyız. Beş kişiyle oluyorsa, beş kişiyle yapmalıyız. Ama nasıl oluyorsa onu öngörebilmeliyiz. Hedefimiz çok insan vurmak değil, devlet yönetimini etkisizleştirmek olmalıdır. Devlet yönetimini etkisizleştirip kurumlarını dağıtmalıyız. Bunun yerine KCK yönetimini kurmalıyız. Sokaklar elimizde olsun, onu da savunalım. Esas savaş alanı şehirdir, düşman hedefleri, kurumları şehirlerdedir. Onları savunan ve halka baskı yapan, demokratik toplumu, kurumları kapatan, tutuklayan güçlerin hepsi şehirlerdedir. Onların hepsini etkisizleştirmeyi öngörebilmeliyiz ve demokratik toplum örgütlülüğünü de koruyabilmeliyiz. Bütün sokağı denetim altına almışsak, hepsi bizdense, savunmasını da örgütlemeliyiz. Bu şekilde devletin içeride hiç etkinliği kalmayacaktır. Bizim ulaşmak istediğimiz çözüm budur. Yoksa çok kan akıtmak değildir.

1979 yılında Hilvan'da asfalt üzerinde bir karakol vardı. Karakol iki katlıydı ve askerler üst katta kalıyorlardı. Askerler balkonda oturup gelip gidenleri seyrediyorlardı. Onun dışındaki devlet kurumlarının hepsi isim olarak vardı. Hepsi bizim elimizdeydi ve tüm daireler bizim istediğimiz gibi işliyordu. Şehir içinde asayişi bizim kurumlarımız, milislerimiz düzenliyordu. Açık bir biçimde örgütlenmişti. Yaşam işlerini ve halk çalışmalarının hepsini örgütlüyorlardı. Halk örgütlenmemiz vardı. Devlet ve ordu adına bazı kurumlar vardı, ama halkla herhangi bir bağlantısı yoktu. Onun dışında polis tümüyle etkisizleşmişti. Geçmişteki mücadeleyle, böyle sistemler yarattık. Hiç yaratılmamış, tümden tecrübesiz durumda değiliz. O dönemde birçok köy, mahalle bu duruma geldi. Yani en çatışmalı olan yerlerde; Urfa'da, Elazığ'da böyle yerler vardı. Bazı mahalleler devrimcilerin elindeydi, bazıları faşistlerin, devletin elindeydi. Devrimcilerin olduğu sokaklara, mahallelere polis giremiyordu. Oraları devrimciler örgütleyip yürütüyorlardı. O zaman da şehirlerde böyle iç içe bir çatışma, ikili yönetim durumu vardı.

Halk üzerinde sürekli baskı uygulayan, operasyon yapan gizli-açık polis güçleri şehirlerdedir. Savaş bu anlamda esas olarak şehirlerde olmalıdır. Önemli olan nasıl bir gösteri yapacağımız değil de, karşı hedefi nasıl etkisizleştireceğimizdir. Bir suikastla, bir kişiyi vurarak, birkaç kişiyi etkisizleştirerek, bir karakolu tahrip ederek, nasıl iyi olacaksa öyle yapabilmeliyiz. Gerektiğinde içeriden örgütleyebilmeliyiz, gerektiğinde büyük şehirlerde otuz kırk kişi kendi alanında çatışmaya da girebilmelidir. Dıştan daha profesyonel savaşçı gerekiyorsa ona katılmak ve yönetmek üzere kırdan o zaman üç beş kişi gelebilmeli, eylem gerçekleştikten sonra tekrar kıra dönmelidir. Kırdan şehirdeki savaşa katılım ancak o zaman olabilecektir. Ama esasen şehirde örgütlenenler yapmalıdır. Şehirdeki yaptığı müddetçe kırdaki gerillanın şehre girmesine gerek yoktur. Önderlik, "Amed'de iki bin kişi bir gecede polisle çatışmaya girer" dedi. Örgütleyip hazırladığımız, donattığımız güçler olursa her biri bir yerden şehrin önemli bir kesimini denetim altına da alabilirler.

Şehir savaşında gösteriş, propaganda için değil de, düşmanı daha fazla etkisizleştirecek yöntemleri seçmek önemlidir. Yanlış hedeflere vurmamak gerekiyor. Sivil hedefler zarar görmemeli, sivillere karşı savaş yapmamalıyız. Silahı, elinde silah olan ve bize saldıranlara karşı kullanacağız. Öyle olmayanlara karşı silahlı eylem yapılmamalıdır. Savaşın önemli bir özelliğini görmemiz gerekir. Buradaki mücadele sadece silahlı eylem vurma üzerine kurulmayacaktır. Askeri, silahlı hedeflere dönük bu durum kullanılırken, silahlı olmayan, askeri olmayan hedeflere karşı da farklı savaş türleri, eylem biçimleri kullanılmalıdır. Mesela ekonomik hedeflere dönük etkisizleştirmenin yöntemlerini bulmalıyız. Askeri eylemlerle ekonomik hedefler yok edilemez. Yakabilirsin, bozabilirsin ve kaçırtıp çalışmasına izin vermezsin.

Sivil, siyasi hedeflere yönelik hukuku harekete geçirebilmeliyiz. Mücadelenin askeri, siyasi ve hukuksal yöntemleri vardır. Bunları kullanmak gerekiyor. Yargı olayını, tutuklamayı, mahkemeyi, hukuku etkili bir biçimde kullanmalıyız. Çok önemli bir mücadele alanıdır. Tutuklayacağız, yargılayacağız, alacağız, tehdit edeceğiz, kaçırtacağız, uyaracağız, etkisizleştireceğiz. Bazı hedeflere dönük bu tür yöntemler de kullanılmalıdır.

Sivil hedeflere askeri eylemler yapılamaz

Her hedefin niteliğine, karakterine uygun bir eylem biçimi geliştirmek gerekmektedir. Sivil hedeflere askeri eylemler yapılamaz. Ekonomik, kültürel kurumlara askeri saldırılar gerçekleştirilemez. Amaç hedefi etkisizleştirmektir. Ama bunda ucuz yöntem, vurup imha etmek olmamalıdır. Fakat çoğunlukla öyle görünüyor. Kesinlikle böyle yapılamaz. Yapıldığı takdirde de bu suçtan sayılır. Her hedefin karakterine uygun eylem biçimi, tarzı geliştirebilmeliyiz. Hedef çoktur. Bu nedenle eylem zenginliğimiz de olmalıdır. Devrimci Halk Savaşı, en zengin bir savaş tarzıdır. Öyle dar, sınırlı değildir; zengindir, geniştir, yaratıcılığa açıktır ve inisiyatif gerektirmektedir. Bunların hepsi yaratılır, öngörülürse buna göre bir savaş yapılabilir.

Şehirdeki durum, şehir gerillacılığı bazı bakımlardan yeterince hazırlıklı ve örgütlü olmadığımız bir durumdur. Yoksa öyle çok yeni olduğumuzu söylemek doğru olmaz. PKK dağda değil, şehirlerde kuruldu. Şehir çalışmalarıyla ortaya çıktı ve şehir direnişiyle var oldu. Bu nedenle önemli bir tecrübesi vardır. 1970'li yıllar sadece bir ideolojik duruş, ideolojik grup olma, propaganda dönemi olarak algılanırsa, bu yetersiz bir anlama olur.

Hilvan-Siverek adı altında gelişen mücadele, Kuzey Kürdistan'ın kentlerinde gelişen bir silahlı mücadele durumudur. Onun da çok önemli bir pratiği vardır. Neredeyse birçok şehirde sokak sokak, mahalle mahalle etkinlik geliştiren, içinde şehirlerin de yer aldığı belediyeleri seçimlerde kazanacak kitle gücüne ulaşan bir direniş pratiğiydi.

İkincisi, 1990'lı yılların pratiğidir. Ağırlıklı yönü köylerde, kırsal alanda milis örgütlenmesiydi. Çünkü o zaman köylülük yaşıyordu. Topyekun savaş tarafından tasfiye edilmemişti. Fakat o zaman da şehirlerle de sınırlı ilişkiler vardı. Şehirlerde kitle örgütlenmeleri olarak Koma-Gel çalışmaları oldu. Serhildanlar biraz öyle gelişti. Kırsal alan belli ölçüde tasfiye edildikten sonra da, kısa da olsa şehirlerle bir tür ilişki devam etti. Köyde olsun, şehirde olsun bir milis örgütlenmesi tecrübemiz kısmen vardır. Birebir aynı sayılmaz, tam hedeflediğimizi karşılamasa da o da bir pratik tecrübeydi.

Yine 2005-2006 pratiği var. Çok gelişme olmadıysa da, fakat yine de önemli bir pratikti. Çeşitli eylemlilikler de oldu. Ana karargahtan itibaren, öz savunma karargahı oluşturuldu ve bu süreçte İbrahim arkadaşın önemli bir çabası oldu. İstenen sonucu vermedi, tarzı iyi değerlendirilemedi, yetersiz oldu, ama bunlar da bir tecrübe ve dersti.

Son iki yıldır çok yoğun olarak tartışmaktayız. Özellikle V. Konferans'tan bu yana daha fazla tartışılmaktadır. Bu konuya ilişkin 2009 yılının aralık ayında bir konferans da yaptık. HPG bünyesinde öz savunmanın örgütlendirilmesini, öz savunmanın kapsamını, silahlı boyutunu, bunun yürütülmesini tartıştık ve bu yönlü anlayış birliği oluşturduk. Bu temelde bir netleşme yaşandı ve kararlara gittik. Bir yılı aşkın süredir de, bu konferans temelinde pratik faaliyetler yürütülüyor. 2010 Haziran-Temmuz savaşlarında bazı denemeler de oldu. Çok sınırlı oldu, ama yine de ders çıkartmayı içerecek düzeyde şehir girişimleri gerçekleşti.

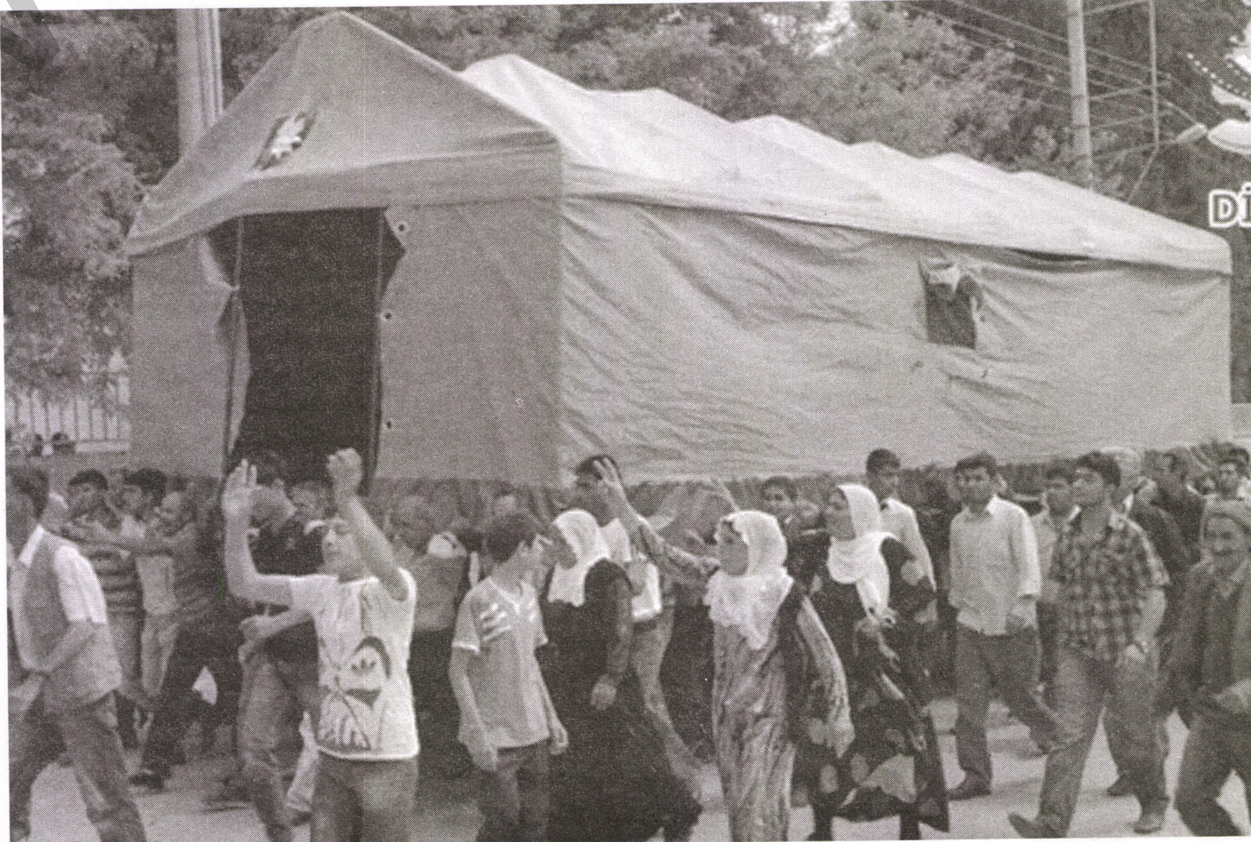
Tüm bu yaşananlardan ders çıkarılabilir. Nelerin sonuç vermediği, hata içerdiği, zarar verdiğini çokça gördük. Özellikle son dönem pratiklerinde bu çok fazla açığa çıktı. Geçmişte oluşmuş, olumlu sonuçlar vermiş bir tecrübe de var. Kırda gerilla tecrübemiz var. Bütün bunları değerlendirerek, bir çalışma geliştirmemiz gerekmektedir. Elimizdeki veriler bunlardır.

Bütün bunlar bir temel, ama kırı, dağı esas alarak şehri tanımlamaya çalışmak yanlıştır. Kırdaki tecrübeye göre bir şehir tanımlaması, örgütlemesi yapmak istemek, "biz zaten biliyoruz, gerilla tecrübemiz vardır, kır şehir fark etmez" demek yanlıştır. Çünkü şehrin koşulları çok ayrıdır. Şehrin denetimi çok daha fazla, çok daha farklıdır. Onun için şehir savaşının tarzı, taktiği ayrı olmak durumundadır. Tedbirleri ayrı olmak durumundadır.

Şehirler üzerinde yoğunlaşmak, uzman olmak gerekmektedir. İçimizde şehir savaşına dönük "biz gerillacılığı biliyoruz, ha kır, ha şehir ne fark eder" deyip düz ve kaba bir yaklaşım çıkabiliyor. Bu eğilim olarak var ve içten içe taşınıyor. Bu yanlıştır ve bu durumu kesinlikle aşıp düzelmek gerekiyor. Bu bakımdan şehir için özel bir yoğunlaşma olmak durumundadır. Her şey daha farklı ve yeniden ele alınmak, şehir koşullarına göre örgütlenmek ve yenilenmek durumundadır. En profesyonel hırsızlar bile bir kalem bile çalamıyor, polis derhal yakalıyor. Öyle sanıldığı gibi boş bir alan değildir. Keşif uçağıyla keşfedilen bir yer gibi de değildir. O bakımdan da çok farklı yöntemler, tedbirler gerekecektir. Öyle kırdaki ölçülerle şehirde bir kişi kalamaz, gerillacılık yapamaz, kendini koruyamaz. O nedenle çok titiz bir tarzda ele alınıp yürütülmesi gereken bir çalışma olmaktadır. Eğer iyi örgütlenmezse insanın başına bela getirip ağır kayıplara yol açabilir. Toplumun katliamlarına zemin de yaratılabilir. Bir provokasyon gücü haline bile gelinebilir. Düşman buna dayanarak bir sürü katliam, provokasyon düzenleyebilir. Hata yapma, dolayısıyla hareketin halk ilişkilerine, kitle ilişkilerine zarar verme boyutu çok fazladır. Bazıları bu durumu kendi çıkarları ve imkanı için kullanmak isteyebilir. Koruculuk kontrol altına alındığı halde yozlaşıyor. Toplumun içinde bir örgütlenme yaptığımız zaman, onu çok sıkı denetleyemezsek benzer durumlar bizde de ortaya çıkabilir.

O nedenle şehir çalışmalarında nicelik çalışmasından daha çok, niteliğine önem vermemiz gerekecek. Savaşçı seçiminde daha titiz davranmalı, önemli kıstaslarımız olmalıdır. Yine eğitimin de, bu çerçevede daha etkili, göreve göre hazırlayacak düzeyde olması gerekmektedir. Şehir koşullarına uygun eğitimler yapmalıyız. Sadece düşmana vurmak değil, düşmanın saldırı yöntemlerinden kendini koruyup savunacak bir bilince, kurnazlığa ulaştıracak, tecrübe edindirecek eğitimlerle kişiyi donatmalıyız. Yoksa saf duruşlar, o ortamda ayakta kalmaya fırsat vermez. Yine örgütlenmede de çok daha duyarlı, titiz olmak gerekiyor. Çok denetimli, kontrollü olmak gerekiyor ki, hata yapmayalım, yozlaşma olmasın.

Üçüncü bir kol olarak, serhildanları tanımladık. Onlar da bu mücadelenin bir parçasıdırlar. Fakat dikkat edilirse, HPG parçası değiller. Bu halkın mü-

cadelesinin parçasıdırlar, ama HPG dışındaki parçasıdırlar. Bu anlamda silahlı olanla, silahsız olanı ayırabilmeliyiz. Bunlar mümkün olduğu oranda birbirlerine destek vereceklerdir, ama birbirine karışmayacaklar. Birbirini olumsuz etkilemeyecekler. Silahlı mücadele gereksiz yere silahlı olmayan serhildanı, mücadeleyi deşifre edici, düşman saldırılarıyla yüz yüze getirici durumlara kesinlikle düşmemelidir. Bunun için de çok hassas olmak gerekiyor. Çok duyarlı olunmaz, dikkatli davranılmazsa her an böyle bir duruma düşülebilir.

En küçük bir gevşeme derhal darbe yemeye yol açar

Diğer yandan, silahsız örgütlenmenin ölçülerine, davranışlarına, tutumlarına bakarak o anlayışları, tutumları gerillanın içine taşımayacaklar. Gerilla eğitimi en çok onların üzerinde olacak. Silahlı öz savunma çalışması, yerel birlik çalışması gevşemeyecek. Bunun adını "Yerel Birlik" olarak ifade ettik. Bu silahlı öz savunma olarak anlaşılmalıdır. O halde silahsız serhildanın ölçüleri, özellikleri yerel birlik çalışmalarına yansımamalıdır. Öyle oldu mu, "o da şehirdedir, aynı alandadır" diye yerel birlik çalışmalarını gevşetir, ölçülerini aşındırır. En küçük bir gevşeme derhal darbe yemeye yol açar. Çünkü düşman en fazla böyle bir süreçte yerel birliklerin üzerinde duracak ve takip edecektir. En büyük güçle, yoğun olarak şehir gerillasını bulmaya, açığa çıkartmaya ve etkisiz kılmaya çalışacaktır. Öyle basit, üstünkörü, ciddiyetten uzak yaklaşmayacaktır. Onun için bizim de, bu şehir gerillacılığını, yerel birlik çalışmalarını çok özgün, kendi ölçülerine, kurallarına göre çok disiplinli ve sistemli ele alıp yürütmemiz gerekmektedir.

Bunun yanında serhildanın da bu mücadelede oynayacağı önemli roller vardır. Onu örgütleyen, yürüten güçler de var. Bu konuda da önemli bir tecrübemiz vardır. Kır gerillasından sonra, en çok tecrübeli olduğumuz mücadele alanı şehirlerdeki serhildanlardır. Bunun yasal biçimlerinin de nasıl olacağını biliyoruz. Yasal olmayan, meşruiyet içinde gelişen direniş biçimlerini de biliyoruz. Uzun süredir de çeşitli gençlik ve kadın örgütleri tarafından uygulanıyor. Bu bakımdan bu mücadele de sürüp gelişecektir. Kendi kulvarında yürüyecektir. Silahlı olanla karışmayacak, ama aynı alanda, aynı zeminde yürütülen mücadele olarak birbirine güç ve destek verecektir. Silahsız serhildanın rolü ve görevi en yasal eylemler, kutlamalar, bir moral ve coşku kaynağı, irade, tutum beyanı oluyor. Düşman uygulamalarını, katliamları, soykırımı, faşist gerici uygulamaları protesto, teşhir oluyor. Kürt iradesini, ulusal tutumunu ortaya çıkarıyor. Diğer yandan sivil itaatsizlik eylemleri kapsamında, devlet yönetiminin işleyişini bozuyor, engelliyor ve zayıflatıyor. Polis otoritesini zayıflatıyor. Polis egemenliğini kırıyor, denetim ve istihbarat çalışmalarını bozuyor. Belli ölçüde gerici güçleri zorlayıp sıkıştırıyor. Özellikle sivil istihbarat, özel tim gibi gizli istihbarat çalışmalarını korkutuyor, açığa çıkartıyor ve teşhir ediyor. Devlet kurumları üzerinde baskı oluşturuyor. Böyle önemli görevleri vardır. Bunun araçları ve yöntemleri de belirlenmiştir. Ateşli silah denen, mermiyi içermeyen silahlar kullanıyorlar. Esas olarak yakıcı aletler kullanılıyor. Bunlarla yürütülen bir mücadeledir. Belli bir örgütlülüğü de vardır.

Amacı, devlet yönetiminin, polisin şehirlerde ve sokaklarda toplum üzerindeki denetimini, kontrolünü dağıtıp zayıflatmaktır. Bunlar önemlidir ve genel tepkiye dönüşebiliyor. Önümüzdeki süreçte bütün bunlar yaygınca kullanabileceği gibi, daha da ileriye gidebilir ve genel bir tepkiye kadar varabilir. Bunlar şimdiden oluyor. Öyle bazı gericileri, provokatörleri bulup açığa çıkartınca linç etme, öylece korku salma gerçekleşmektedir. Polisi etkisiz kılma, püskürtme, sokağa çıkamaz hale getirme, polisin şiddet uygulamaları karşısında direnme, giderek polisi çalışamaz kılma, polis görevlerini üstlenecek bir örgütlülüğü de kendi içinden çıkarma, polis karakollarını bile etkisizleştirerek, kuşatarak, asayişi kendisinin sağlayacağı bir düzeye kadar ulaşabilir. Bu alandaki örgütlülük ve eylemliliğin de çerçevesi böyledir. Bu durumda kitlenin ister geniş bir nicelik olarak tutum koyması, isterse sivil itaatsizlik olarak devlet sistemini işletmemesi için uygun zemin yaratmaktadır. Hem düşmanın, suçlunun açığa çıkartılmasının hem de onun etkisizleştirmesinin zeminini güçlendirir.

Serhildan alanında önemli bir tecrübe vardır. Özellikle gençlik örgütünün geliştirdiği bir birikim, tecrübe, örgütlülük düzeyi söz konusudur. Bunlar rahatlıkla yapılabilir. Önümüzdeki süreçte de bu biçimde rol oynayabilir.

Mevcut eylemler içerisinde dayanışma, ortaklıklar olabilir. Daha zengin, yaratıcı taktikler olabilir. Herkesin kendi alanında görevlerini yerine getirmesi, birbirine büyük bir destek vermeyi ve dayanışmayı ifade ediyor. Ama onun ötesinde de dayanışmalı, fırsat bulduğunda ortak eylemliliği ifade eden girişimler olmalıdır. Serhildan, halkı ve gençliği iyice ateşler, örgütler, sokağa döker. Böylece halkın aktivitesi artar, devletin yönetim etkinliği zayıflar ve parçalanır.

Kısaca eylem biçimleri yoğun, taktik zenginlik fazladır. Ama burada yaratıcı olmayı bilmek, işin üzerinde çok yoğunlaşmak, gelişmeleri doğru değerlendirerek, doğru kararlar verebilmek önemlidir. Neyi nerede yapmak gerektiğini doğru bilerek, ona göre eylem biçimi, taktik gelişmeyi kararlaştırabilmek ve gerçekleştirebilmek önemlidir. Bu da pratikte yaratıcılık istiyor.

Bunlara ekleyebileceğimiz bir diğer husus da, alanları birbiriyle kıyaslamamak, mücadeleleri eşitleştirmemek önem taşımaktadır. Bunu, 1 Haziran 2004'ten sonraki alan pratiklerinde de kısmen gördük. Şimdi böyle bir mücadele sürecine girersek, bu tür yetersiz yaklaşımlar çok fazla görülecektir. Örneğin eyaletler birbirini taklit eder duruma düştüler. Şimdi mevcut mücadele içerisinde de mahalleler, şehirler, kasabalar, oralarda yapılanların birbirini taklit etmesi, birbirine benzemesi gibi durumlar ortaya çıkabilir. Bunlar yanlıştır. Birbirinden tecrübe edinmek, onun pratiğinden ders çıkartmak doğrudur, ama ona olduğu gibi benzemek, onu taklit etmeye çalışmak yanlıştır. Onun yerine, yaratıcı olmak gerekmektedir.

Diğer yandan böyle bir mücadele içinde eşit bir gelişme olmayacaktır. Bazı alanlar öne çıkacak, birinci alanlar olacaklar. Biz yüzde altmış, yetmiş, seksen etkili olacağız, devlet yüzde otuz, kırka düşecek. Bazı yerlerde yarı yarıya etkinlikler olacak, bazı yerlerde ise devlet yüzde yetmiş, seksen etkili olacak. Biz yüzde yirmi, otuz etkinlik içinde bulunacağız. Bir şehrin bazı mahallelerinde demokrasi etkin hale gelecek, bazı mahallelerinde devlet etkili olacaktır. Böyle eşitsiz, dengesiz, ama aynı zamanda iç içe bir gelişme olacak. Bu bakımdan da hepsi aynı olsun, eşitleşsin, bir bütünlük ve denge içinde gelişsin demeyeceğiz. O halde nerede imkan varsa oradan tutarak, orada ulaşabileceğimiz en ileri gelişme düzeyine ulaşmak için mücadele edeceğiz. Önderlik de savunmalarında "nerede fırsat varsa değerlendireceksin, nerede iş yapılabiliyorsa orada iş yapacaksın. Fırsat buldukça iş yapacaksın. İş yaptıkça, yaşayacaksın, daha fazla mücadeleye kendini hazırlayacaksın" dedi. Tarz ve üslup budur. Mücadele de böyle sürecektir. Belli bir pratik süre içerisinde farklı farklı düzeyleri olan bölgeler ortaya çıkacaklar. Bazı yerlerde, biz çok etkili olacağız, bazı yerlerde devlet etkili olacak. Bu durum bir şehrin mahalleleri arasında da olabilecek. Bu durum bütün Kürdistan genelinde olabilir. Botan'da, Zagros'ta mevcut kitle gücü var, coğrafyası buna uygundur, bu nedenle mücadele biraz daha öne geçebilir. Orta saha, Dersim biraz farklı özelliklerle gelişebilir. Ya da Amanos, Serhat ve diğer alanlar biraz daha farklı pozisyonda olacaktır. Elbette her yerde temel görevleri, amaçlarımızı hayata geçirmek için mücadele edeceğiz, ama bunu koşullara göre yapacağız. Bir yerde yüzde yetmiş imkanımız varsa onu kullanacağız. Bunu, yüzde seksen, doksana çıkartmaya çalışacağız. "Diğer yerde yüzde otuzdur, onlar da yüzde kırk, elliye çıksın, biz ondan sonra burada hareket edelim" demeyeceğiz. Bir yerde yüzde yirmi etkinlik kurabiliyorsak, bunu artırmak için, ona göre bir mücadele yürüteceğiz. Ama "burada yüzde yirmide kaldık, diğer yerde yüzde seksene çıkmış, o zaman biz geride kaldık" diyerek orada mücadeleyi bırakmayacağız.

Hiç kimse birbirine benzemeye birbirini taklit etmeye çalışmayacak

Genel planlamalarımız çerçevesinde, kırsal alan, dağ, mıntıka, şehir, kasaba, mahalle, her yerin özgün planlaması olacak. Oradaki düşman durumuna, bizim durumumuza, koşullara, güçler dengesinin içinde bulunduğu duruma göre amaçlarımızı daha fazla hayata geçirebileceğimizin, düşmanı daha fazla nasıl gerileteceğimizin planını yapacağız. Ona özgü plan çıkartacağız ve orada o temelde mücadele edeceğiz. Bu bakımdan da her yerin özgün, yaratıcı planlamaları gerekecek. Her yerin kendi koşullarına ve planlamasına göre özgün mücadeleleri, çalışmaları olacak. Hiç kimse birbirine benzemeye, birbirini taklit etmeye çalışmayacak. Hiçbir yer diğeriyle kıyaslanarak bir eleştiriye, değerlendirmeye tabi tutulmayacak. Kendi koşullarına göre ele alınıp değerlendirilecek. Kendi koşullarına göre başarı veya başarısızlık durumu değerlendirilecek.

Bu bakımdan da hem çalışmaların planlanıp yürütülmesinde, hem de sonuçlarının değerlendirilmesinde öyle genellemeci, düz yaklaşım olmayacak. Planlamalarımızı ona göre oluşturmalıyız. Taktiklerimizi ona göre belirleyip örgütlemeliyiz, pratiğimizi de bu çerçevede geliştirmeliyiz. Bu anlamda yapılabilecek her çalışma doğru, etkili, yeterli çalışma olacaktır. Bir yerdeki çalışma düzeyi ne olursa olsun, diğer yerdekinden daha önemli ya da daha geri olmayacak. Eğer oranın koşullarına uygun, o koşullarda yapılabilecek bir çalışma ise onun yapılması aynı oranda değer taşıyacak, önemli olacak ve mutlaka yapmak gerekecek.

Bu çerçevede böyle bir mücadeleyi yürütürken, her zaman ikili bir durum içinde olmalıyız. Şimdiye kadar böyle bir pratik mücadele yürütürken, üçüncü stratejik dönemde, 2010 Haziranı'na kadar olan süreçte, bütün mücadeleleri, çalışmaları, diyalog ve siyasi görüşmelerin önünün açılmasına bağladık. Şimdi artık kendi gücümüzle, mücadelemizle halkı örgütleyip, Demokratik Konfederalizmi yaratmayı esas alıyoruz. Mevcut savaş anlayışımız, Devrimci Halk Savaşı, böyle bir mücadeleyi ifade etmektedir.

Fakat biz böyle bir mücadele yürütür, mevcut hedefleri bu çerçevede esas alırken, elbette ki uygulamak istediğimiz, hayata geçirmek istediğimiz program, devlet artı demokrasi programıdır. Bu da demokrasiyle devletin bir yerde uzlaşmasını ifade eder. Eğer en sonunda, biri diğerini tümden yok etme noktasına gelmemişse, öyle bir düzeye gelene kadar ikili durum varsa, uzlaşma koşulları, zemini de vardır demektir. O nedenle her zaman bu güçler arasında bir uzlaşma, diyalog gündeme gelebilir. 1 Haziran 2010'da Yürütme Konseyi'nin yapmış olduğu açıklamada bu net bir biçimde vardı. Biz Devrimci Halk Savaşı temelinde kendi inisiyatifimizle, i护demizle, kendi gücümüzle direnerek KCK sistemini örgütleyeceğiz, hayata geçireceğiz ve Kürt sorununu kendimiz çözeceğiz. Kürtler açısından çözdük, siyasi sistem açısından da çözeceğiz diyoruz. Bu temelde kendimizi örgütleyip mücadeleye giriyoruz. Fakat bir yerde, böyle bir gelişme içerisinde devlet tarafının siyasi görüşü değişebilir. Demokratik siyasetin etkileri daha fazla gelişebilir. Demokratik siyaset hakim hale gelebilir. Çözüm siyasetleri üretip ortaya çıkabilir. Bu çözümsüz, gerici, faşist siyasi duruş aşılabilir. Öyle bir durumda elbette ki uzlaşma, müzakere zemini, Demokratik Özerlik temelinde çözüm zemini ortaya çıkabilir. Böyle bir durum olduğunda da ona açık olacağız.

Önder Apo bu duruşu temsil ediyor. Barış içinde, siyasi çözüm stratejisini, çizgisini temsil ediyor ve hep o çizgide olacak. Önderliğimiz öyle bir çözümün stratejik temsilciliğini yapıyor. Biz ise Devrimci Halk Savaşı temelinde, Demokratik Konfederalizmi inşa edip iç içe bir mücadeleyle kendi çözümümüzü, kendi öz gücümüzle yaratmayı esas alıyoruz. Biz savaş ve mücadele gücüyüz. Önderlik barış, diyalog ve uzlaşma gücüdür. Eğer Kürt sorunuyla ilgili taraflardan bu yönlü uzlaşmaya dayalı çözüm arayışı gelişirse ve Önderliğimiz buna ikna olur, bizden de böyle bir talepte bulunursa biz ona da açık olacağız. Öyle bir talebe, çağrıya olumlu yanıt vereceğiz. Böyle bir tutum içinde olduğumuzu baştan taahhüt ediyoruz.

Bundan sonraki pratiğimizi, ideolojik, siyasi, askeri çalışmalarımızı sırf "böyle bir durum ortaya çıksın, Önderlikle diyalogun önü açılsın, diyalog gelişsin" diye yapmıyoruz. Biz devleti geriletip Demokratik Konfederalizmi kendi öz gücümüzle örgütlemenin mücadelesini esas alıyoruz. Yaklaşımımız bu temeldedir ve planlamamızı buna göre oluşturup, pratiğimizi buna göre geliştiriyoruz. Böyle bir durumda olmak diğerini reddetmiyor. Diğerine kapalı olmak anlamına gelmiyor. Fakat bizim çabalarımız artık oraya bağlı ve endeksli değildir. Tam tersine, öz gücümüzle devleti geriletip Demokratik Konfederalizmi örgütleme hedefine bağlıdır. Ama böyle bir mücadele içerisinde de karşıt taraflar eğer farklı çözüm arayışına girerlerse, KCK sistemini kabul edip Kürt halkının varlığını, iradesini, örgütlülüğünü tanırlarsa, bu temelde de bir çözüm ararlarsa, illa kavga ederek değil demokratik siyasi çözüm halinde yürütmeyi de bileceğiz. Buna da hep açık olacağız. Ama böyle bir beklenti içinde de olmayacağız. Bunu beklemeyeceğiz. Kendi mücadelemizi öz gücümüzle yürüteceğiz. Fakat böyle bir durum ortaya çıkarsa, onu değerlendirmeye de hazır olacağız.

Kürtlerde dış ilişki ve diplomasi üzerine

Dış ilişkiler en genel anlamda taraflar arasında karşılıklı menfaatler üzerine kurulan ve geliştirilen ilişkilerdir. Bunun siyaset terminolojisindeki diğer adı diplomasi olmaktadır. Diplomasi, aynı zamanda dış ilişkilerin daha örgütlü geliştirilmesi demektir. Halklar, topluluklar ve devletler düzeyinde olan bu ilişkilerin tarihi neolitik dönem sonrasına kadar uzanmaktadır. Neolitik dönemde yoğunlaşan toplumsallaşmayla birlikte, topluluk birimleri arasındaki komşuluk ilişkilerinin geleneksel ifade edilişi de diplomasi kapsamındadır. Artık ürünün ortaya çıkmasıyla birlikte ezen ezilen, sömüren-sömürülen, iktidar olan ile olmayanlar arasındaki çelişki ortaya çıktığından günümüze kadar farklı tarihsel dönemlerde, farklı düzey ve boyutlarda, farklı araç ve biçimlerde de olsa süregelen temel bir uğraş olmaktadır.

Dış ilişki ve diplomasi devletler düzeyinde söz konusu olurken buna her zaman karşılıklı menfaatler üzerinde kurulan ilişkiler denilmektedir. Bunun her şeyden önce bir yanılsama ve yanlış tanımlama olduğunu belirtmek gerekmektedir. Doğrusu şudur ki, dış ilişki ve diplomasinin rengini, içeriğini ve düzeyini belirleyen aslında güç olgusu olmaktadır. Güçten kastımız ise hiç kuşkusuz ekonomik, siyasi ve askeri olgulardır. Daha anlaşılır olması için basit bir örnekle izah etmek yararlı olacaktır. Bugün kapitalist modernitenin süper gücü durumunda olan ABD'nin Ortadoğu'da veya dünyadaki herhangi bir uydu rejim ile kurduğu ilişki, karşılıklı menfaat ilişkisi olarak tanımlanabilir mi? Örneğin Kuveyt ile içerisinde olduğu bir ilişki ve diplomasi söz konusudur. Kuveyt devletiyle ABD arasında ne ekonomik, ne siyasi, ne askeri ne de hiçbir alanda hiçbir biçimde kıyaslanmayacak kadar muazzam derinlikte bir güç orantısızlığı ortadayken sözü edilen iki devlet arasında gerçekten hangi eşit ve karşılıklı menfaatler üzerinde kurulan bir ilişki ve diplomasiden söz edilebilir? Açık ki, böyle bir şey mümkün değildir. O halde olan nedir diye soracak olursak; besbelli ki bunun cevabı ABD'nin Kuveyt devleti üzerindeki tartışmasız hegemonyasıdır. Taraflar arasında bazı durumlarda hukuken ve sözde belki karşılıklı temsiliyet ve çıkarlardan söz edilebilir. Ancak gerçek olan belirttiğimiz gibi bunun tam tersidir. Taraflardan hangi devlet daha güçlüyse şekillenen ilişki ve gelişen diplomasinin düzeyi buna göre olmaktadır. Demek ki kapitalist modernite zihniyetine göre ve onun sistemi içerisinde dış ilişki ve diplomasi sorunu özünde bir hegemonik güç olma sorunudur. Devletlerarasında kurulan ilişki ve geliştirilen diplomasiye kimi zaman stratejik ilişki, stratejik ortaklık, birlik vs denilse de bu tür adlandırmalar genellikle hegemonik ilişkiyi gizleme amaçlıdır. İlişkinin özü belirttiğimiz gibi güç olgusu olmaktadır.

Güç olgusu bu ilişkilerde bu kadar belirleyici olurken esas amaç aşırı kar olgusundan başka bir şey değildir. Yani daha fazla sömürü ve daha fazla kar… Bunun için her şey mubah, her şey makul ve geçerlidir. Yoksa bırakalım dünyayı ve tarihte olup bitenleri, günümüzde sadece Ortadoğu'da aktüel yaşananları dahi nasıl anlamlandırabiliriz? İnsanlığın, kültürlerin, doğa ve çevrenin katledilmesi ve kirletilmesi pahasına da olsa burada azami kar amacı ve hırsı belirleyici olmaktadır. Devletlerarası kurulan ve geliştirilen tüm ilişki ve diplomasi bundan ibarettir. Bunun içindir ki, dünün vazgeçilmez olan sözüm ona stratejik ortak ve ittifak güçleri bugün kapitalist modernite tarafından rahatlıkla firavun olarak değerlendirilmekte (sanki dün de firavun değillerdi!) ve yine aynı rahatlıkla istediği yere yönelebilmekte, egemenlik kurabilmektedir. Bu tarz ilişki ve diplomasinin özünde insanlık, moral ve manevi değerler, hakkaniyet ve hukuk adına hiçbir şey söz konusu değildir. Bu aynı zamanda kapitalist modernitenin özü ve onun sahip olduğu gücün ne anlama geldiğini ortaya koymaktadır.

İlkeler adına kaba retçilik doğru değildir

Kapitalist modernite günümüzde her ne kadar egemen sistem ise de, tarihsel olarak gelişme ve olgunlaşma aşamalarını geride bırakmış, çözülüş ve kaos sürecini yaşamaktadır. Bunun karşısında sistem dışı ya da çıkarları sistemde olmayan, bu anlamda sistem karşıtı devletsiz halklar ve toplulukların yanı sıra birçok sivil toplum örgütleri, devrimci ve sosyalist güçler bulunmaktadır. Kapitalist modernitenin kirlettiği, çürüterek özünden boşaltmak istediği her şeye karşı bir de demokratik güçlerin politik ahlak eksenli bir hakikat arayışı ve bu temelde gerçekleştirmek istedikleri bir dış ilişki ve diplomasi çalışması söz konusudur. Demokratik modernite güçlerinin; yani, devletsiz halklar ve toplulukların yanı sıra çeşitli sivil toplum örgütlerinin, sosyalist ve devrimci güçlerin sahip oldukları paradigma ve geliştirdikleri zihniyet hiç kuşkusuz farklı olmak zorundadır. Her şeyden önce halkların gerçek demokrasilerine ve özgürlüklerine kavuşmasını esas alan, maddi çıkarlardan çok moral ve manevi değerleri öne çıkaran, gerçekten hukuka dayalı, eşit ve onurlu ilkeler temelinde, ortak çıkarları savunan ve bunun mücadelesini veren bir ilişki, ittifak ve diplomasi anlamlı olmaktadır.

Demokratik modernite güçleri, demokrasi, özgürlük ve eşitlik ilkesi temelinde hareket ederken, aynı zamanda gerçekçi de olmak zorundadırlar. Kapitalist moderniteyi lanetlemek ve karşı çıkmak ayrı bir şeydir. Onun bir olgu ve gerçeklik olduğunu bilerek buna göre bilenen ilkeleri esas alıp mücadele etmek; bazı ilişki ve çelişkilerden istifade ederken bunları devrim mücadelesinin hizmetine sunmak ayrı bir şeydir. İlkeler adına kaba ve retçi bir yaklaşım elbette doğru olmayacaktır. Aynı şekilde kapitalist modernitenin azami kar hırsı temelinde çıkarları uğruna her türlü zulmü, vahşeti ve soykırımı mubah sayan gerçek yüzünü bilerek, bu anlamda asla ona endekslenmeden, bilakis her ilişki ve ortamı bir karşı mücadeleye dönüştürmeyi esas alarak hareket etmek ayrı bir şeydir. O halde bu bilinç ve duyarlılıkla yaklaşmak, ilişki, çelişki ve mücadele sistematiğini buna göre kurmak daha doğru olacaktır.

Konu Kürdistan ve Kürdistan özgürlük mücadelesi olunca, dış ilişki ve diplomasi açısından durum daha da değişmekte ve başka farklılıklar kazanmaktadır. Kürt tarihinde diplomasinin yerini Reber Apo şu şekilde ifade etmektedir: *"Kürtlerin tarihinde olumlu veya olumsuz yönde, çok sayıda diplomatik ilişki süreci varlığını hep sürdürmüştür. Çok parçalanmışlık ve topluluklar arasındaki yalıtılmışlık, elçilik faaliyetlerine yüksek değer biçilmesine yol açmış, doğru ifa edildiğinde toplumsal yaşama değerli katkılarda bulunmuştur. Kötü niyetle ve farklı kişisel ve zümresel çıkarlar peşinde ifa edildiğinde ise, düşmanlıklara ve çatışmalara hizmet etmiştir."* Daha yakın tarihlerde devletlerarası diplomasiyle Kürt halkına yaşatılan gerçekliği ise reber Apo şöyle özetlemiştir; *"yakın dönemde, kapitalist modernite sürecinde belki de dünya da en çok diplomatik oyunlara kurban edilen halk Kürtler olmuştur. Bütün 19. ve 20. yüzyılda Ortadoğu'nun parçalanmasında ve kapitalist sistemin hegemonyası altına alınmasında Kürtler kurbanlık rolü oynamıştır. Özellikle I. ve II. Dünya Savaşlarının en trajik kurbanları olmuşlardır. Ortadoğu diplomasisinde (ulus devlet diplomasisi) Kürtlere biçilen rol hep piyonluk olmuş ve bu durum çok ağır sonuçlar doğurmuştur. Kürtler soykırıma varan acı tablolarla karşılaşmışlardır. Bunda şüphesiz Kürt işbirlikçileri kadar Kürt direnişlerinin modern yöntemlerden kopukluklarının da önemli payı vardır."*

'Kürtler küresel çapta anlamlı bir diplomasiye şiddetle ihtiyaç duymaktadır'

Kürdistan, tarihsel olarak sömürgeci güçler tarafından dörde parçalanmış, halkımız da tarihsel olarak devletsiz bir halk olma özelliğini taşımıştır. Bunu şunun için belirtiyoruz: Kapitalist modernitenin dünyamızda parselleyip, paylaşmadığı bir toprak parçası ve etkileyip nüfuz etmediği bir halk neredeyse yok gibidir. Sistemin bu kadar güçlü olduğu işbirlikçi sömürgeci devletlerin ise bu denli acımasız ve her türden soykırımı zalimce uyguladıkları, uluslararası ilişki, devlet ve aslında milletler birliği değil de devletler birliği olan 'BM'nin hakkında yok hükmü kararını verdiği Kürdistan halkı adına mevcut sistem içerisinde dış ilişki ve diplomasi yapmanın hiç de öyle kolay olmadığı anlaşılırdır. Kürdistan'ın insafsız ve hukuksuz bir biçimde uluslararası anlaşmalarla dört başı mamur bir sömürge durumuna getirildiği bir olgudur. Sömürgeci güçler Kürdistan'ı nasıl dörde bölüp halkımızın üzerinde her türlü soykırımı gerçekleştirdilerse, bugün de her türlü kirli çıkarlarının kurbanı yapmaya devam etmektedirler. Dolayısıyla halkımızın kimliksiz ve giderek kişiliksiz bir duruma getirilmek istenip, dünyada benzeri olmayan bir biçimde statüsüz bırakılmasının asıl sorumlusu kapitalist modernitedir. Çözülmeyen Kürt sorununun ve bundan kaynaklı yaklaşık kırk yıldır süre gelen savaşın asıl nedeni de kapitalist modernite olmaktadır. Yine Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ı uluslararası bir komployla TC sömürgeciliğine teslim eden ve bugün İmralı'da insafsız, hukuksuz ve ahlaksız bir biçimde ona uygulanan işkence, izolasyon ve her türden insanlık dışı muamelenin asıl sahibi de kapitalist modernite ve onun ajan devleti olan TC sömürgeciliği olmaktadır.

Burada ulaşmak istediğimiz sonuç şudur: Kürdistan halkı ve hareketimiz karşısında bu kadar suçlu, halkımıza statüsüzlük dayatan ve İmralı sisteminin akıl hocası ve mimarı durumunda olan kapitalist modernite ve onun ajan devleti olan ulus devletlerle hangi politik ahlak, hangi insani değerler ve ortak çıkarlar adına bir ilişki ve diplomasi geliştirilebilir? Kapitalist modernite zihniyeti ve ulus devletçiliğin menfaatleri uğruna pazarlayıp satmayacakları ve ayaklar altına alıp yok saymayacakları hiçbir değer yoktur. Bu bir gerçeklik ise gerçeğin diğer bir yüzü de şudur: Egemen sistemin kendi iç çelişkilerinden istifade etmek veya bu ülkelerde halkların mücadeleleri sonucu kazanılan demokratik bazı mevzi ve değerleri sahiplenmek, bu anlamda bazı ilişkiler geliştirip dost çevreler edinmek; şayet olacaksa bu temelde diplomatik bazı kanallar açmak gerekli ve zorunludur. Reber Apo'nun dediği gibi; *"günümüzde Kürtler gerek kendileri ve komşuları arasında, gerek küresel çapta anlamlı bir diplomasiye şiddetle ihtiyaç duymaktadır. Varlıklarını korumada ve özgürlüklerini sağlamada olumlu diplomatik faaliyetlerin büyük rolü vardır."* Bu kapsamda bölge ve dünya genelinde geliştirilecek diplomasi faaliyetinin nitelik ve hedeflerinin doğru belirlenmesi önem kazanmaktadır.

Örneğin; AB'nin günümüzde temsil ettiğini iddia ettiği bazı değerler ve bu temelde kullandığı bazı argümanlar olmaktadır. Tam da sözü edilen değerler ve kullandıkları argümanlar üzerinden hem onların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak hem de halklarla doğru ilişkiler geliştirerek devletler üzerinde baskı kurmak doğru bir yaklaşım biçimi olacaktır. Ancak devletlerle ilişkilerden halkımızın hayrına ve özgürlük mücadelesinin çıkarlarına hizmet edebilecek stratejik bir diplomasinin geliştirilebileceğine inanmak kesinlikle bir safdillik ve ham hayalcilik olacaktır.

Konjonktürel bazı durumlarda bazı devletler çıkarları gereği daha çok uzak ve düşmanca yaklaşırken bazıları da daha yakın ve ilişki kurmaya açık olabilmektedir. Bunu somut koşullarda yine ilkeleri korumayı esas alarak değerlendirmek doğru bir yaklaşımdır. Bazı ülkelerde (devletlerde) iktidar veya muhalefette olan birçok dost ve şahsiyetler her zaman olabilir. Bütün bunlara kaba ve retçi yaklaşmadan hepsini özgürlük mücadelesinin hizmetine çekmek, ilişki ve diplomasi adına en doğrusudur.

Kapitalist modernitenin egemen olduğu dünyamızda adı bağımsız da olsa özünde bağımlılık ilişkisi içerisinde olmayan hiçbir uluslararası örgüt ve kurum bulunmamaktadır. Sınır Tanımayan Doktorlar, Gazeteciler Birliği, Uluslararası Af Örgütü, Uluslararası İnsan Hakları Örgütü vb hepsinin sınırlı bir özgünlükleri olsa da özünde kapitalist modernitenin imaj düzelten birer versiyonu olmayı aşamamaktadırlar. Fakat bütün bu kuruluşların kullandığı

"Demokratik modernite güçleri, demokrasi, özgürlük ve eşitlik ilkesi temelinde hareket ederken, gerçekçi de olmak zorundadır. Kapitalist moderniteyi lanetlemek, karşı çıkmak ayrı bir şeydir. Onun bir olgu ve gerçeklik olduğunu bilerek ilkeleri esas alıp mücadele etmek; bazı ilişki ve çelişkilerden istifade ederken bunları devrim mücadelesinin hizmetine sunmak ayrı bir şeydir"

argüman ve literatür, aslında demokratik modernitenin, devrimci sosyalist güçlerin kullandığı ve esas aldığı argüman ve literatürdür. Dolayısıyla adı geçen ve benzeri durumda olan kurum ve örgütlerle mümkün olan en geniş ilişkileri geliştirmek kesinlikle yanlış değildir. Yanlış olan kendi devletleri ve halkları üzerinde belli bir etki ve ağırlığa sahip olan bu gibi kurum ve örgütlerle dar ve dogmatik zihniyet sonucu yeterli bir ilişki geliştirmemek, diplomasi yapmamaktır.

Diplomaside dengeleri gözetmek önemlidir

Ortadoğu'daki temel politik ilişkilerin büyük etkileyicisi olan ve aynı zamanda diyalektik olarak objektif etkilenme durumunda bulunan Kürdistan özgürlük mücadelesinin dış ilişkiler ve diplomasi konusunda çok daha bilinçli ve yaratıcı olması gerektiği açıktır. Ortadoğu'daki politik dengeler oldukça hassas bir zemin üzerinde yürüyen ve son derece değişken olan dengelerdir. Öyle dengeler vardır ki, dönemsel olarak birçok ilişki, kanal ve imkanlar ortaya çıkmakta; bazen de tam tersine zorlayıcı dengeler oluşmaktadır. Burada yaratıcı, bilinçli ve inisiyatifli olunmazsa bırakalım dış ilişki ve diplomasi geliştirmeyi, kısa bir süre içerisinde tasfiye olmak işten bile değildir. Ortadoğu'da sadece kendi öz gücüne dayanarak ilkeli ve bağımsız politika yapmak ve buna rağmen ayakta kalıp mücadeleyi sürdürmek gerçekten büyük ustalık gerektirmektedir. Önder Apo'nun yirmi yıl boyunca çok hassas ve ince hatlar üzerinde kurulan dengelere rağmen kendi kimlik ve ilkelerinden hiç taviz vermeden kişilikli ve sonuç alıcı bir ilişki ve diplomasi geliştirmiş olması her açıdan anlamaya değer bir durum olduğu gibi büyük derslerle dolu bir pratik olmaktadır. PKK gerek kapitalist modernitenin gerekse ikinci bir çizgi durumunda olan bölgenin eskimiş, tutucu, oligarşik ve monark rejimleri karşısında üçüncü bir çizgi olarak halkların devrimci direniş birlikteliğini esas alan bir duruş sahibi olmuştur. Ne herhangi bir gücün yedeğine düşmek ne de herhangi başka bir güç ve iradeyi kendi yedeğine almak gibi bir zafiyeti yaşamıştır. İdeolojik duruş, tarihsel perspektif ve sosyolojik çözümlemeleriyle halkların devrimci ve dayanışmacı iradesini ortaya çıkarma ve bu temelde halklarla birlikte olmayı esas almıştır. Ortadoğu'da büyük alt üst oluşların yaşandığı bugün de aynı bağımsızlıkçı, özgürlükçü ve ilkeli duruşunda ısrar etmektedir.

Dış ilişki ve diplomaside ilkeli ve onurlu duruş önemlidir. Mücadelenin haklılığı ve meşruiyeti kadar kendine olan güvenle, yaratıcı ve koparıcı bir performans sergilemek de bir o kadar önemli olmaktadır. Ezilmişlik psikolojisiyle sürekli mağduriyet üslubunu kullanarak yeterli bir diplomasinin geliştirilemeyeceği açıktır. Maddi olarak büyük güç olmamak, manevi ve iradi anlamda güçlü olmamak anlamına gelmez. Diplomaside bu anlamda mücadelenin haklılığını savunurken, haklı ve meşru davasına olan güvenle kendinden emin, mütevazı ama güçlü durmak da önemlidir.

Önderliğimiz devletçi ve iktidarcı her türlü anlayışı reddettiği gibi diplomasi anlayışımızı da ulus devlet anlayışından ayırmış ve 'demokratik ulus diplomasisi' olarak tanımlamıştır: *"Hem konjonktürel hem de sınıfsal açıdan birleşik bir Kürt ulus devletinin şansının az olduğu göz önüne getirildiğinde, bu amaçla yürütülen diplomasilerin çözümleyici şansının oldukça az olduğu görülecektir. Son iki yüzyılda bu amaçla yürütülen faaliyetlerden başarılı sonuç alınmadığı bilinmektedir. Kürt sorununun doğası başarılı olmasına el vermemektedir. Kürtlere ilişkin ulus devlet diplomasisi çözümleyici değil tıkayıcı, parçalar arası çelişkiyi artırıcı ve düşman ulus devletlere açık davetiye çıkaran birçok olumsuz role tanıklık etmiştir. Bu nedenle yeni bir diplomasiye, demokratik ulus diplomasisine şiddetle ihtiyaç vardır."*

Demokratik ulus diplomasisi halkların demokratik çıkar ve birlikteliğinden kaynaklı bir diplomasidir. Halklar arasında birlik ve dayanışma, ortak mücadele ve birbirine olanak sunarak diplomasi geliştirmek gerekmektedir. Demokratik ulus diplomasisinde devletsiz halkları ve devlet dışı tüm toplum kesimlerini esas almak doğrudur. Devletli olmayan halklarla ve toplumsal kesimlerle, bölgesel ve küresel düzeyde, devletlerden daha etkili bir güç ortaya çıkarmak mümkündür. Demokrasi, özgürlük, cinsler arası eşitlik, doğanın korunması ve insan hakları prensipleri demokratik modernite paradigmasının özünü teşkil etmektedir. Küresel sermayeye karşı evrensel düzeyde bir mücadele ortaya çıkarmak hem mümkündür hem de zorunludur. Halklarla bu temelde geliştirilen ilişkiler üzerinde birçok diplomatik alan ve kanalların oluşacağı kesindir. Kapitalist modernite ve ulus devletçi diplomasi, savaşların bir parçası, hatta politikası iken, demokratik ulus diplomasisi ise barış, demokrasi ve özgürlük siyaseti ve diplomasisi olmaktadır. İnsanlığın geleceği demokratik moderniteden, ulusların onurlu yaşam ve özgürlüğü ise yine demokrasi ve demokratik uluslaşmadan geçiyor ise bu temelde geliştirilecek diplomasi ve ilişkilerin önü her zaman açık olacaktır.

Özgürlük mücadelesinin bu perspektifle devletlere dayanmayan bir diplomasiyi esas alması gerekmektedir. Ortadoğu'da kapitalist modernitenin çıkarlarına kurban ettiği, büyüklük kompleksiyle aşağıladığı ve horladığı, her türlü katliam ve soykırımlarla güçten düşürüp, iliklerine dek sömürdüğü halklarla birlik ve dayanışma mücadelesini geliştirmenin olanakları her zamankinden daha çok artmış bulunmaktadır. Hangi ulustan ve inançtan olursa olsun Ortadoğu halkları gerek tarihsel gerekse bugün kapitalist moderniteyle yaşadığı ilişki ve çelişkiler nedeniyle dayanışma temelinde demokrasi mücadelesini daha çok yükseltmeye açık bir durum arz etmektedirler. Dolayısıyla Ortadoğu halklarıyla devrimci dayanışma ve ilişkiler temelinde daha ilkeli ve kalıcı bir diplomasi geliştirmek mümkündür. Bugün Ortadoğu'da halkların baskı rejimlerine karşı büyük bir direnişi söz konusudur. Bu direnişlerin kapitalist moderniteye alternatif oluşturma düzeyleri gelişkin olmasa da kalıcı bir halk alternatifinin gelişmesi için hareketimizin öncülük misyonu vardır. Buna uygun şekilde Ortadoğu halklarıyla birlik oluşturmak, bu temelde diplomasimizi geliştirmek durumundayız. Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu hedefiyle geliştirilecek olan diplomasi, demokratik uygarlık modernitesinin adım adım yaşamsallaşmasını ve başarı kazanmasını sağlayacaktır.

Diplomasimiz örgütlü gücümüzle paralel değil

Öte yandan Avrupa'da kapitalist modernite karşıtı birçok doğa/çevre, insan hakları ve hümaniter örgütler söz konusudur. Bununla birlikte birçok sendika ve mesleki örgütler vardır. Bütün bunlarla ortak değerler olan demokrasi, özgürlük, emek ve barış mücadelesini vermek en güçlü ve en sonuç alıcı diplomasi olacaktır. Özgürlük mücadelesi devletlerle doğrudan ilişkilenerek onları etkilemek yerine sivil toplum örgütleri ve doğrudan halkla ilişkilenerek daha çok etkileyici olacaktır. Bir taraftan halklar arasında ortak değerler ve ortak geleceğin mücadelesi verilirken, öbür yandan kapitalist modernitenin ikiyüzlülüğünü olanca gücüyle teşhir etmekle ancak etkili ve sonuç alıcı bir ilişki ve diplomasi imkanı ortaya çıkarılacaktır.

Özgürlük mücadelesi bugün hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeyde diplomasi olanaklarına sahiptir. Özgürlüğü için hiçbir şeyini esirgemeden oldukça ısrarlı ve kararlı, neredeyse her gün ayakta olan bir halkın diplomasisini yapmak kadar onurlu bir şey olmayacağı gibi böyle örgütlü ve iradeli bir halkın diplomasisini geliştirme imkanları da her zamankinden fazladır. Kırk yıllık mücadelesiyle, sahip olduğu politik ahlak ve iradeli duruşuyla, güvenirliğini herkese kanıtlayan özgürlük hareketi gibi bir hareketin ittifak ve diplomasi kanalları asla daraltılamaz ve yok sayılamaz. Sahip olduğu beyin gücü, entelektüel düzey, basın ve medya imkanları diplomasi alanında çok şey kazanmaya olanak tanımaktadır. Avrupa'da yüzlerce derneği ve onlarca federasyonu bağrında birleştiren Kon-Kurd gibi bir konfederasyon varken, Avrupa halklarını ve sivil toplum örgütlerini, hatta devletlerini etkilememek mümkün değildir. TC sömürgeciliğinin halkımız üzerinde uyguladığı her soykırım dünyayı başlarına daraltmak için yeterli bir sebeptir. Öyle ki; Avrupa'da sadece halkımızı değil, Avrupa halklarını bile ayağa kaldıran bir diplomasimiz olmalıdır. Bu kadar örgütlü, iradeli ve etkili bir mücadele geliştiren Kürdistan halkı ve özgürlük mücadelesinin BM gibi bir örgütlenmede halen temsilci bulundurmayacak kadar geri ve yetersiz bir durumda olması ancak bizim yetersizliğimizle ifade edilebilir. En değme devlet terörünü uygulayan, savaşta hiçbir kural tanımayan, tamamen haksız ve ahlaksız yöntemler kullanan, kimyasal silahlar da dahil olmak üzere, uluslararası anlaşmalarla yasaklandığı halde her türlü silahı kullanan TC sömürgeciliğine karşı son derece makul taleplerle ve oldukça meşru bir mücadele geliştiren partimizin halen Avrupa'nın terör listesinde bulunması da ancak bizim yetersizliğimizi ifade etmektedir. Önderliğimiz yıllar önce "devletsiz halklarla dayanışma ve örgütlenme" demesine rağmen bu konuda halen somut bir örgütlenmeye gidemeyişimiz de bizim yetersizliğimizi ifade etmektedir.

Diplomasi çalışması sadece bir enformasyon faaliyeti olarak görülürse, bundan elbette bir şey çıkmayacaktır. Diplomasi çalışmaları adına sadece belli aralıklarla birileriyle görüşmek diplomasi sayılmayacaktır. Diplomasi, hareketimizin ve halkımızın siyasi, askeri, manevi ve örgütlü gücünü ilişkilere taşırmak ve burada etkili ve örgütlü bir ilişki ortaya çıkarmak demektir. Bu bağlamda baktığımızda diplomasimizin kesinlikle örgütlü gücümüzle paralel düzeyde olmadığı açıktır. Hak ettiğimiz düzey, TC sömürgeciliğinin nefes borularını daraltan, haklı mücadelemizi her fırsatta haykıran ve bunun örgütlü gücünü TC sömürgeciliğine hissettiren bir düzey olmalıdır. Diplomasimizin yetersizliği olanaksızlıktan değildir. Doğru değerlendirilir ve gerçekten Önderliğimizin gerilla için *"yirmi dört saat gerillacılık"* perspektifi bu alana da uyarlanırsa aynı heyecan ve aynı duyarlılıkla yüklenilirse mevcut koşulların ve sahip olduğumuz imkanların var olan diplomasi düzeyimizden çok daha fazlasını ortaya çıkaracağı kesindir.

"Ortadoğu'da kapitalist modernitenin çıkarlarına kurban ettiği, horladığı, katliam ve soykırımlarla güçten düşürüp, sömürdüğü halklarla birlik ve dayanışma mücadelesini geliştirmenin olanakları her zamankinden daha çoktur. Hangi ulustan ve inançtan olursa olsun Ortadoğu halkları dayanışma temelinde demokrasi mücadelesini daha çok yükseltmeye açık bir durum arz etmektedirler"

Diplomasi faaliyetlerimizin esas alacağı öncelikli konu ise, elbette ki, Kürtler arası birliğin sağlanmasıdır. Parçalanmış ve farklı çıkarlar etrafında bölünmüş olan Kürt gerçekliği sadece sömürgeciliğin ömrünü uzatır. Dolayısıyla Kürtler arasındaki parçalanmışlığa, bölünmüşlüğe son verecek ortak bir platform olarak 'Demokratik Ulusal Kongre'yi gerçekleştirmek diplomasi faaliyetinin merkezine alınmalıdır. Böyle bir kongre Kürtlerin demokratik uluslaşmasında tarihi bir rol oynayabilecektir. Dolayısıyla kongreyi tüm örgütlerin gündemine taşırmak, güncel ve aciliyet arz eden bir hedef durumundadır. Önderliğimiz bu konuda tarihi uyarılarda bulunmuştur: *"...hiçbir örgüt, hiçbir gerekçeyle bu hayati görevleri erteleyemez, savsaklayamaz. Bu görevleri sürekli erteleyenler ve savsaklayanlar, farklı kişisel ve örgütsel çıkarlar peşinde koşanlardır. Tarihte bu tip zihniyetler ve kişiliklerin yol açtıkları büyük felaketler ve zararlar iyi bilinmektedir, bilinmek durumundadır. Irak Kürt federe devletine dayalı diplomasi önemli olmakla birlikte, bütün Kürtlerin ihtiyacını karşılayamaz. Ne cevap verecek yeteneği vardır ne de koşulları müsaade eder. Bütün Kürtlerin ihtiyacına cevap verecek diplomasi Demokratik Ulusal Kongreye dayalı olarak geliştirilebilir."* Kürtler arası ilişki ve çelişkiler kongre zemininde bir sistematiğe ve çözüme kavuşabilir. Bunun tüm Ortadoğu'ya güçlü yansımalarının olacağı da açıktır.

Demokratik ulus çözümü çerçevesinde Kürt sorununun çözümünde Demokratik Özerkliği esas almaktayız. Yani Demokratik Özerklik, bizim politik çözüm modelimiz olmaktadır. Avrupa gerçekliğine baktığımızda Demokratik Özerklik modelinin çeşitli yansımalarının olmadığı bir ülke neredeyse yoktur. Sadece Avrupa değil, Uzak Doğu, Balkanlar ve Ortadoğu'da Demokratik Özerkliğe benzer modeller oldukça yaygındır. Dolayısıyla TC sömürgeciliğinin hareketimiz için geliştirdiği ayrılıkçı ve bölücü yaftasına karşı, savunduğumuz çözüm modelinin belirttiğimiz dünya coğrafyalarında yaygınca uygulanan bir model olmasından hareketle çok daha ikna edici ve destek alan bir diplomasi geliştirmek pekala mümkündür.

Politik çözüm modelimiz kadar onun dayandığı ideolojik, felsefi anlayışımızı halklara tanıtmak ve mücadele birlikteliğinin harcı haline getirmek diplomasimizin küresel düzeyde etkili olmasını sağlayacaktır. Bunun için tarihin emrettiği sorumlulukları yerine getirebilecek kadro duruşunu sergilemek şarttır. Sorun elbette, sadece kadro gücümüzün yetersizliği ve yetmezliği sorunu da değildir. Sorun gerçekten doğru bir perspektifle, doğru tarzla 24 saat diplomasi yapma sorunudur. Bu temelde hareketimiz ve halkımız olduğu her yerde büyük başarılar kazanırken, diplomasimizin de hak ettiğimiz düzeyde büyük başarılarla dolu gelişeceğine inanıyoruz.

Taylan Sinan oldu ve daha bir güzelleşti

Adı, soyadı: **Taylan MEDE**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Xinere**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Ocak 2007, Amed**

Yalnızlık nedir? Yığınlar kalabalığı içerisinde diğerlerine benzememe savaşımı mı, yoksa diğerlerine benzeşme mi. Özünde yalnızlık tek başına yaşanılmaz, en acı yalnızlık kalabalık içerisinde öteki olarak yaşamaktır. Yaşam, doğasına aykırı bir biçimde farklılıkları sindiremeyen monoton bir akış içerisinde sürdürülmeye çalışılıyor. Diğerlerine benzeşirsen ilkesizleşiyor ve kendin olmaktan uzaklaşıyorsun. Diğerlerine benzemezsen yalnızlaşıyorsun. Yüreğini güzelliklere ve gerçeklere açmışsan bir o kadar da acıya ve yalnızlığa açmışsındır. Sinan arkadaş kendi olma kavgasını verdiğinden yüreğini acıya da yalnızlığa da açmıştı. Sinan arkadaş tüm zorluklarına, acılarına rağmen kendi olmayı ve kendi kalmayı başardı. Kendi olma savaşımını sürekli olarak verdi. Nedense hiçbir öncü kişilik içinde bulunduğu çağ içerisinde anlaşılamamıştır. Heraklitos adlı doğa filozofu kendi çağdaşları tarafından anlaşılamadığından yaşadığı aydınlanma karanlık olarak adlandırılır. Yine kendini bilme ve hakikat aşkıyla yanıp tutuşan Sokrates'in düşüncelerinden dolayı cezalandırılması, Hezarfen Ahmet Çelebi'nin uçacağına kimsenin inanmaması, Şeyh Bedrettin'in urganın ucunda güneşin batmadan önceki hali gibi solması, inandığı doğrulara sahip çıkma adına bu güzel insanların eril gerçeklik içerisinde yalnız yaşamalarına ama başları dimdik ayakta ecelsiz can vermelerine neden olmuştur. Değişenler yanında değişmeyen çok şey var yaşamımızda. Hala Aristo mantığını ve Newtoncu bakış açısını aşmış değiliz. Yaşama ve insanlara yaklaşımımız bir tekrardan ibaret. Beraber yaşadığımız gerçek ve güzel insanlar olan devrimcileri tanıyamıyoruz. Şehadetini hala kabullenemediğim sanki bu yazıyla şehadeti kesinleşecek olan Sinan arkadaş da bu güzel devrimci ruhlu insanlardan. Belki de o genç yaşına rağmen saçlarına yıldız misali düşen aklar yol arkadaşlarına kendini tam olarak anlatamamaktan ya da anlaşılamamaktan.

Sinan arkadaş 1977 Gurgum Elbîstan doğumludur. Devrimci hareketlere çocuk yaşlardan itibaren ilgisi vardır. Kürdistanlı olması ve yaşanan çelişkileri derinden hissetmesi onda sisteme muhalif bir karakter yaratmıştır. Sistem dışı arayışları oldukça güçlü olan Sinan arkadaş, özgürlük arayışlarına cevabı PKK ideolojisinde ve onun yaşam anlayışında bulur.

Sinan arkadaş, 1994 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi bilgisayar mühendisliği bölümünde okurken Özgürlük hareketiyle tanışır. Üniversitedeyken yurtsever gençlik çalışmaları içerisinde sorumlu düzeyde görev yürütür. Olgun, zeki, tutarlı, disiplinli duruşuyla arkadaşların ilgisini çeker. Öğrenci gençlik içerisinde çalışmalarını örgütledikten sonra özlemi olan gerilla sahasına ulaşmaya çalışır. 1998 yılında Yunanistan'da Georgidas Thepıhılos Akademisi'ne gelir. Yaşamdaki duruşu, eğitimdeki özlü katılımı, ilişkilerindeki paylaşımcılığı kısa süre içerisinde eğitim sahasında belirginleşmesine neden olur. Kısa bir süre eğitim gördükten sonra eğitim çalışmalarında yönetim düzeyinde görev alır. Sinan arkadaşın düşüncelerindeki sistemlilik, üslubundaki çekicilik, bilgilerindeki derinlik iyi bir eğitimci olmasını sağlar.

Sinan hem iyi bir dinleyici hem iyi bir eğitmendi

Yavaş ancak istikrarlı bir biçimde ilerlemeyi seven Sinan arkadaş fazla girişken değildi ve duygularını herkesle paylaşamıyordu. Az gülerdi ama içten gülerdi. Duygularını dışarıya yansıtmakta zorlanırdı. Onu tanımayanlar için oldukça analitik görünen Sinan arkadaş duygu yüklü yanıyla aklını dengelemişti. Mücadeleyle tanıştıktan ve Önderliğin çözümlemelerini okuduktan sonra derin bir yurtseverlikle duyguları kökleriyle buluşmuştu. Doğal bir özelliği insan severlik Özgürlük hareketi ile bilimsel bir karakter kazanarak daha kapsamlı ve çok yönlü bir kişilik kazanmıştı. Özgürlük ideolojisiyle etkileşim içerisine girdikçe özkarakteri daha fazla gün yüzüne çıktı. Duruşuyla her zorluğu göğüslemeye hazır olduğunu ve ölümüne bu mücadeleye sarıldığını kanıtladı. Sinan arkadaş bireydeki bilinç ve duygu birliğinin yürek ve beyin ortaklaşmasının anlamlı ve güzel bir örneğidir. Özgürlük hareketine katılımının temelinde de hareketimizin yoldaşlık ilişkilerindeki sadeliği ve paylaşımlarda yaşanan derinliği vardı. İnsana verdiği değer, ilişkilerinde somut ifadesini buluyordu. Onun için insanların insan olma savaşımını yürütmeleri sevilmeye değer kılardı onları. Bireylerin yaşadıkları ne olursa olsun anlatmaya ve anlamaya yürek ortağı olmaya çalışırdı. Bunu yaparken hem iyi bir dinleyiciydi hem de iyi bir eğitmen. Sinan arkadaş yaşamıyla, sohbetleriyle hatta duruşuyla insanları etkilemeyi ve karşısındakine yön vermeyi başarıyordu. Bunu yaparken karşısındakine de hissettirmeden, iradesine ve yaşadıklarına saygı göstererek bunu yapıyordu. Sevmek Onun için emek harcamak ve birbirinin iradesini kırmadan paylaşmaktı. İlişkilerinde karşısındakinin kendisine benzemesini istemez, herkesin özsel gerçekliğiyle yaşama katılması gerektiğine inanırdı. Kendisiyle yürüttüğü en büyük savaşım ise duygularını daha güçlü dışa vurmaya yönelik savaşımdı. Kolay değildi, kendisine yıllarca duygularını dışa yansıtmaması öğretilmişti. Sinan arkadaş girdiği her çalışmaya büyük bir ciddiyetle yaklaşır ve o çalışmayı herkesten daha iyi bir biçimde başarırdı. Çok yönlü olan Sinan arkadaş'ın Yunanistan'daki eğitim sahamızda yaşama her yönlü katılımı söz konusuydu. Eğitimlerden sonra yapılan moral çalışmaları eğitim konularıyla bağlantılı olarak yapılan tiyatrolarla yoğunlaşmaların yansıtılması biçiminde eğitim olarak geçiyordu.

Mücadelenin zorlu ve çetrefilli süreçlerini yeni olmasına rağmen tek başına ayakta kalarak aşmaya çalışan beyniyle ve yüreğiyle etrafını aydınlatmaya çalışan bir arkadaştı. Sinan arkadaşta kabalık yoktu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlardı. Mücadele ederken de, emek harcarken de, birini eleştirirken de bunu hep çaktırmadan yapardı. Göstermelik olan, herkesin göreceği şeyleri yapmayı sevmezdi. Bu yüzden çoğu zaman yüzeyselliğimle onun uzlaşmacı olduğunu söylediğimde kendini içtenlikle anlatmaya çalışırdı. Sinan arkadaş hemen reddetmeyi sevmezdi ve mücadelesini anlık değil zamana yayarak yürütürdü. Yaşama ve insanlara ucuz yaklaşmazdı. Emek harcarken de bunun karşılığını beklemez ve değişimin kolay olmadığını bilirdi. Onun için önemli olan karşısındaki insanın özgürlük arayışlarını güçlendirmek ve kafasında kişinin kendisine ilişkin soru işaretleri oluşturabilmekti. Bu nedenledir ki birçok kişi anlayamazdı onu. Bu derinlikli dünya yüzeysel yapılan hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Kuzey'e gitme ve pratikleşme istemi olmasına rağmen bunu birçokları gibi yaygara kopararak yapmamış ama sürekli olarak pratikleşme istemini örgüte yansıtmıştı. Sinan arkadaş için hiçbir zaman kendi istemleri önemli değildi. Onun için örgütün istediği yerde ve biçimde çalışmak en doğrusuydu. Bunu anlatamamanın ezikliğini sürekli olarak yaşadı. Biraz da bu atmosferin yarattığı ağır etkilenmeyle gidişine hız kazandırdı.

Güzel düşünceli temiz yürekli özgürleşmeye yakın bir insandı

Uzun yıllardan sonra onu ülkede ilk kez Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüm. Bu görüşmemizin son görüşmemiz olacağını nereden bilebilirdim ki. Yağmurun altında saatlerce tartıştık sırılsıklam olsak da yüreğimizde yıllardan sonra birbirimizi görmenin sıcaklığı vardı. Bir de ben onu anlatılanların dışında gördüğüm için, eski özünü yitirmediğini görmekten mutluydum. O ise kendini anlatmanın ve yürek ortağı olmaya çalışmanın iç huzurunu yaşıyordu. Bir daha birbirimizi hiç görmedik. Uzaktan da olsa haberlerini alıyordum. Amed'ten güçlü bir komutan olarak döneceğine ve hareket içerisinde önemli görev ve sorumluluklar üstlenebileceğine inanıyordum. Sinan arkadaş devrim yükünü omuzlamada öncü düzeyde katılabilecek, güzel düşünceli ve temiz yürekli özgürleşmeye yakın bir insandı. Kadınla ilişkisinde sürekli olarak özgürleşme mücadelesini kendisiyle yürüten, kadını tanımaya çalışan, kadınla geleneksel güdüsel yaklaşımlar dışında dostluk kurmaya çalışan bir arkadaştı. En ufak bir yanlış anlamanın, karşısındakini kırmanın o kişinin yaşamına mal olacağından korkuyordu. Sade, çıkarsız, sakin ve insanı derinden tanımak isteyen bakışları, pırıltılı gözleri genç yaşta olmasına rağmen saçlarına düşmüş aklarla ve kendi kimliğine ait olgun duruşuyla görmüş geçirmiş kişilere ait yaşam bilgesi edası çevresindekileri etkilemesine yetiyordu. Arkadaşları etrafında toplamak için özel bir çaba içerisine girmesine gerek yoktu. Gerçek bir devrimci olduğunu öncelikle kendi yaşamıyla insanlara kanıtladığından çekiciydi.

Bu yazıyı yazana kadar yazmanın konuşmadan daha kolay olduğuna inanıyordum. Ama bu yazıyı yazarken bunun hiç de böyle olmadığını anladım. İlk defa bir yazıyı yazarken bu kadar zorlandım ve yokluğuna hala inanamadığımı gördüm. Kışları hiç sevmem. Gerilla için ölümdür, hareketsizliktir kış. Bir de Sinan arkadaşın 2007 kışında Amed'de tam olarak bilmediğim bir tarihte yitip gitmesi kışa olan öfkemi daha fazla artırdı.

Heval Sinan büyük bir devrimciydi. Gerçek adı Taylan'dı. Taylanken de devrimciydi. Taylan Sinan oldu ve daha da bir güzelleşti. Bir gün çıkıp geleceğinin inancını bunları yazarken dahi taşıyorum. Bu kadar erken olmamalıydı be heval. Artık kimseyle derin paylaşımlar yaşamama kararı aldım çünkü en güzeller en erken gidiyorlar ve şuna inanıyorum. Kurşun adres tanır bu yüzden hep en iyileri, en güzelleri seçer. Ölüm sana hiç yakışmıyor. Utangaç ama muzır gülüşünle karşımızda dur yine. Biliyor musun heval Sinan, hani derler ya kendim için istiyorsam dönüşünü namerdim. Bu tür zorlu süreçlerde senin gibi düşünen ve yaşayan insanlara ihtiyacımız var. İçinde yaşadığımız süreç senin gibi güçlü devrimcilerle yürütülebilecek bir süreç. Sen güçlü bir devrimcisin. Sen güçlü bir Apocusun heval Sinan. Ve bu yüzden kabul edemiyorum bizleri bu kadar erken bırakıp gitmeni. Daha yapacağın çok şey vardı heval. İnsanın içindeki acının yarattığı zehiri intikam alması akıtırmış. Senin ve diğer yoldaşlarımın intikamını almadıkça acınız içimde zehir gibi kalacak ve akıtmayacağım. Seni şimdiden çok özledik büyük devrimci…

KCK ve demokratik uluslaşmanın boyutları

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

KCK Kürt sorununda ulusların kendi kaderini tayin hakkının devletçi olmayan demokratik yorumunu ifade etmektedir. Ulusal sorunun çözümünde köklü bir dönüşüm olarak değerlendirilmelidir. Kapitalist modernitenin yol açtığı ulusal sorunlar hep ulus devletçi, milliyetçi zihniyet ve paradigmalarla çözümlenmeye çalışılmıştır. Ulus devletin kendisi çözümün temel aktörü olarak sunulmuştur. Ulusal sorun deyince akla hemen "bizim de bir ulus devletimiz olsun" deyimi gelmektedir. Neredeyse her etnisite ve milliyete bir devlet öngörülmüştür.

Bu yaklaşımı, özellikle dünya çapında hegemonyacılık peşinde koşan İngiltere'nin karşısındaki imparatorluk gibi büyük devletlerle, şehir devletleri gibi küçük devletleri engel olmaktan çıkarmak ve "böl yönet" politikasını yürütmek için geliştirmiştir. Kapitalist sisteme dayalı hegemonyacılığın iktidar düzenlemesidir. Azami kar ve endüstriyalizmin en uygun gerçekleştiği devlet düzenlemesidir. Ulus devletleri doğru kavramak için hegemonik sistemdeki yerini, kapitalizm ve sanayicilikle bağını doğru çözümlemek gerekir. Her etnisiteye veya mezhebe, kavme bir devlet demek; kapitalizmin küreselleşmesine, dolayısıyla sömürü ve sanayiciliğin (ekolojik yıkımı) azamileşmesine katkıda bulunmak demektir. Reel sosyalizmi çözülmeye götüren de esasta bu katkıda bulunma eylemi olduğunu ısrarla vurguladık. Yola çıkışta reel sosyalist sistemi esas alan PKK'nin ulusal sorunda tıkanmasının da özünde bu yaklaşımdan kaynaklandığını çözümlemeye çalıştık. Özeleştiriyle dönüşüm geçirdiğini belirttik.

Ulus devletler aşılacak

Ulusal sorunda dönüşümün ana çizgisi ulus devletçi çözümden vazgeçmek, alternatif olarak demokratik çözümü esas almaktır. Demokratik çözüm, ulus devlet dışında toplumun demokratikleşmesindeki arayışları ifade eder. Ulus devleti kavram olarak kapitalizmle birlikte toplumsal sorunlarda çözümün değil, daha da artan sorunların kaynağı olarak değerlendirmek gerek. Ulusal ve toplumsal sorunların ulus devlete bağlanması modernitenin en zorbaca yönünü teşkil eder. Kendisi sorunların kaynağı olan bir araçtan çözüm beklemek sorunların çığlaşmasına, toplumsal kaosa yol açar. Kapitalizmin kendisi uygarlık sisteminin en krizli aşamasıdır. Ulus devlet ise bu krizli aşamada toplum tarihi boyunca en çok geliştirilmiş şiddet örgütüdür. İktidar şiddetinin tüm toplumu kuşatmasıdır. Kapitalizmin azami kar ve endüstriyalizmle çözülmeye uğrattığı toplumu ve çevreyi zorla bir arada tutma aracıdır. Şiddetle aşırı yüklenmesi kapitalist sistemin azami ve kesintisiz birikim eğiliminden ileri gelmektedir. Ulus devlet tipi bir şiddet örgütlenmesi olmadan kapitalist birikim yasaları işlemez. Endüstriyalizm sürdürülemez.

Gelinen son aşama olan küresel finans kapitalizmi çağında toplum ve çevre tam bir dağılmayla karşı karşıyadır. Başlangıçta devrevi olan bunalımlar, sürekli ve yapısal bir karekter kazanmıştır. Bu durumda ulus devletin kendisi de sistemi tamamen kilitleyen bir engele dönüşmüştür. Kendisi krizli bir yapı olan kapitalizm bile ulus devlet engelinden kurtulmayı gündemin başına taşımıştır. Ulus devlet egemenliği sadece toplumsal sorunların kaynağı değil çözümün de önündeki temel engel konumundadır. Egemen, kapitalist sınıf açısından böyle olan bir sistemi toplum için, halklar ve emekçiler için bir çözüm aracı olarak düşünmek kendi toplumsal doğasına terstir. İnkarı anlamına gelir. Toplumsal sorunların, en önemli parçası olan ulusal sorunların çözümünde demokratik model, hem toplumun, halkların ve emekçilerin doğası gereği hem de hegemonik sistemin ulus devlet engeli nedeniyle esas alınmak durumundadır. Demokratik çözüm modelleri sadece bir çözüm seçeneği değil başlıca çözüm yöntemidir. Sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri başarılı olmak istiyorlarsa çözüm aracını demokrasi dışında arayamazlar. Sağ-sol-merkez her türlü diktatörlük eğilimi ancak çözümsüzlüğü derinleştirir. Kapitalizmi daha talancı, çapulcu ve sanal kılar. Demokratik çözüm modelini, üniter ulus devletin federe veya konfedere biçimlere dönüşmüş hali olarak düşünmemek gerekir. Ulus devletin federe ve konfedere hali, demokratik çözüm değildir. Farklı devlet biçimli çözümlerdir ki yine sorunları ağırlaştırmaktan öteye rol oynayamazlar. Belki kapitalist sistem mantığı içinde katı merkeziyetçi ulus devletin federe ve konfedere biçimlere dönüştürülmesi sorunları yumuşatıp kısmi çözümler getirebilir. Ama köklü çözümlere yol açamaz. Demokratik çözüm güçleriyle ulus devletçi güçler arasındaki çözüm araçlarında federe ve konfedere biçimler denenebilir. Ama bu araçlar kullanıldı diye köklü çözümler beklemek kendini bir kez daha yanıltmaktır. Birinci yanıltmanın ister ulusal kurtuluş devleti ister reel sosyalist devlet dediğimiz ulus devletin sol maskelisi olduğunu biliyoruz. Daha diktatörce, faşizme yatkın sistemler olduğu açığa çıkmıştır.

KCK Kürt sorununda demokratik çözümün somut ifadesidir

Demokratik çözüm modelinin tümüyle ulus devletten bağımsız olmadığını önemle belirtmek gerekir. İki otorite olarak demokrasi ve ulus devlet aynı siyasi çatı altında rol oynayabilirler. İkisinin kullanım alanını demokratik anayasa belirler. AB örneği bu doğrultuda bazı adımlar atmakla birlikte hakim yan ulus devlet egemenliğidir. Ama dünya genelinde kayış ulus devletin aşılması doğrultusundadır. Dünyada yaşanan en temel siyasi dönüşüm ulus devletin teorik ve pratik olarak aşılmasına dayanmaktadır. Demokratik çözüm kendini ne kadar özerk kılarsa, sistematize ederse o denli siyasi dönüşüme katkıda bulunabilir. Ulus devletin olumlu yönde dönüşümü, demokratikleşmenin, demokratik özerk yönetimin, demokratik ulus inşasının, yerel demokrasinin, demokrasi kültürünün tüm toplumsal alanlarda geliştirilmesiyle yakından bağlantılıdır.

KCK, Kürt sorununda demokratik çözümün somut ifadesidir. Geleneksel yaklaşımlardan farklıdır. Çözümü devletten pay almada görmez. Hatta Kürtler özerklik anlamında bile devlet peşinde değildir. Federe veya konfedere devleti hedeflemediği gibi kendi çözümü olarak da görmez. Devletten beklenen temel talebi, Kürtlerin özgür iradeleriyle kendi kendini yönetme hakkını tanımasıdır. Demokratik ulusal toplum olmaya engel koymamasıdır. Eğer hakim ulus devletler demokratik ilkeye sözde değil de özde bağlıysalar, demokratik toplumu desteklemeseler bile engel, yasaklama da koymamaları gerekir. Demokratik çözümü devletler veya hükümetler geliştirmez. Toplumsal güçlerin kendileri çözümden sorumludur. Devlet veya hükümetlerle demokratik anayasa bağlamında uzlaşı ararlar. Demokratik toplumsal güçlerle devlet veya hükümet güçleri arasında yönetim paylaşımı anayasalarla belirlenir. Ne mutlak devlet yönetimi ne de mutlak demokrasi talep etmek gerçekçi olmadığı gibi çözümün ruhuna da aykırıdır.

Demokratik çözüm özünde demokratik ulus olma, toplumun kendini demokratik ulusal toplum olarak inşa etme olgusudur. Devlet eliyle ne ulus olma ne de ulus olmaktan çıkmadır. Toplumun kendini demokratik ulus olarak inşa etme hakkını bizzat kullanmasıdır. Bu durumda ulus tanımını yeniden yapmak gerekir. Ulusun tek bir tanımı olmadığını öncelikle belirtmek gerekir. Ulus devlet eliyle inşa edildiğinde en genel tanımı devlet-ulustur. Birleştirici unsur ekonomiyse buna pazar-ulus demek de mümkündür. Hukukun egemen olduğu ulus, hukukulustur. Politik kültürel ulus tanımları da mümkündür. Dinin birleştirdiği topluma zaten millet denir. Ümmet, tüm milletleri birleştiren aynı dinden milletler topluluğudur. Demokratik ulus ise, özgür birey ve toplulukların öz iradeleriyle oluşturdukları ortak toplumdur. Demokratik ulusta birleştirici güç aynı ulustan olmaya karar veren toplum birey ve gruplarının özgür iradesidir. Ulusu dil, kültür, pazar ve ortak tarihe bağlayan anlayış devlet-ulusunu tarif eder ki genelleştirilemez. Yani tek bir ulus anlayışı olarak mutlaklaştırmaz. Reel sosyalizmin de benimsediği bu ulus anlayışı demokratik ulusun zıddıdır. Özellikle Stalin'in Sovyet Rusyası için geliştirdiği bu tanım, Sovyetlerin çözülmesinin temel nedenlerinden biridir. Kapitalist modernitenin mutlaklaştırdığı bu ulus tanımı aşılmadıkça ulusal sorunların çözümü tam bir çıkmaza girer. 300 yılı aşkın bir zaman sürecinde ulusal sorunların halen olanca ağırlığıyla devam etmesi, bu eksik ve mutlak tanımla yakından bağlantılıdır. Katı ulus devlet sınırlarına mahkum edilmiş, iktidarın en küçük hücrelere kadar sızmış olduğu bu tip ulusal toplumlar milliyetçi, dinci, cinsiyetçi ve pozitivist ideolojilerle adeta serseme çevrilmişlerdir. Toplumlar için ulus devlet modeli tam bir baskı ve sömürü tuzağıdır, şebekesidir. Demokratik ulus kavramı bu tanımı tersine çevirir. Katı siyasi sınırlara, tek dile, kültüre, dine, tarih yorumuna bağlanmamış demokratik ulus tanımı; çoğulcu, özgür ve eşit yurttaşlarca toplulukların bir arada dayanışma içinde yaşam ortaklığını ifade eder. Demokratik toplum ancak bu tür tanımla, ulusla gerçekleştirilebilir. Ulus devlet toplumu doğası gereği demokrasiye kapalıdır. Ulus devlet ne evrensel ne de yerel bir gerçekliği ifade eder. Evrenselin ve yerelin inkarı anlamına gelir. Tek tip toplum vatandaşlığı insanın ölümüdür. Buna mukabil demokratik ulus, yerel ve evrenselin yeniden inşasını mümkün kılar. Toplumsal gerçekliğin kendini ifade etmesini sağlar. Diğer bütün ulus tanımları bu iki ana model arasında bir yerde dururlar.

Yirmi dört saat demokratik zihniyetle yaşamak

Ulus inşa modellerinin geniş yelpazeli tanımları olsa da hepsini birleştiren genel bir tanımı da mümkündür. O da ulusun zihniyetle, bilinç ve inançla ilgili tanımıdır. Bu durumda ulus, ortak zihniyet dünyasını paylaşan insan topluluğudur. Bu ulus tanımında dil, din, kültür, pazar, tarih, siyasi sınır belirleyici rol oynamaz. Bedensel rol oynarlar. Ulusu esasta zihniyet durumu olarak tanımlamak dinamik bir karakter taşır. Devlet ulusunda ortak zihniyete damgasını vuran milliyetçilik iken, demokratik ulusta özgürlük ve dayanışma bilincidir. Fakat uluslar sadece zihniyet durumlarıyla tanımlanırsa bu eksik bir tanımdır. Nasıl zihniyetler bedensiz olmazsa uluslar da bedensiz olamaz. Milliyetçi zihniyetli ulusların bedeni, devlet kurumudur. Zaten bu beden nedeniyle bu tür uluslara devlet ulus denir. Hukuk, ekonomi kurumları ağır bastığında bu tür ulusları ayırdetmek için pazar veya hukuk ulusu demek mümkündür. Özgürlük ve dayanışma zihniyetli ulusların bedeni Demokratik Özerkliktir. Demokratik Özerklik esas olarak birey ve toplulukların (benzer zihniyeti paylaşanlar) kendilerini öz iradeleriyle yönetmeleri anlamına gelir. Demokratik yönetim veya otorite demek de mümkündür. Evrenselliğe açık bir tanımdır.

Devamı 19'da